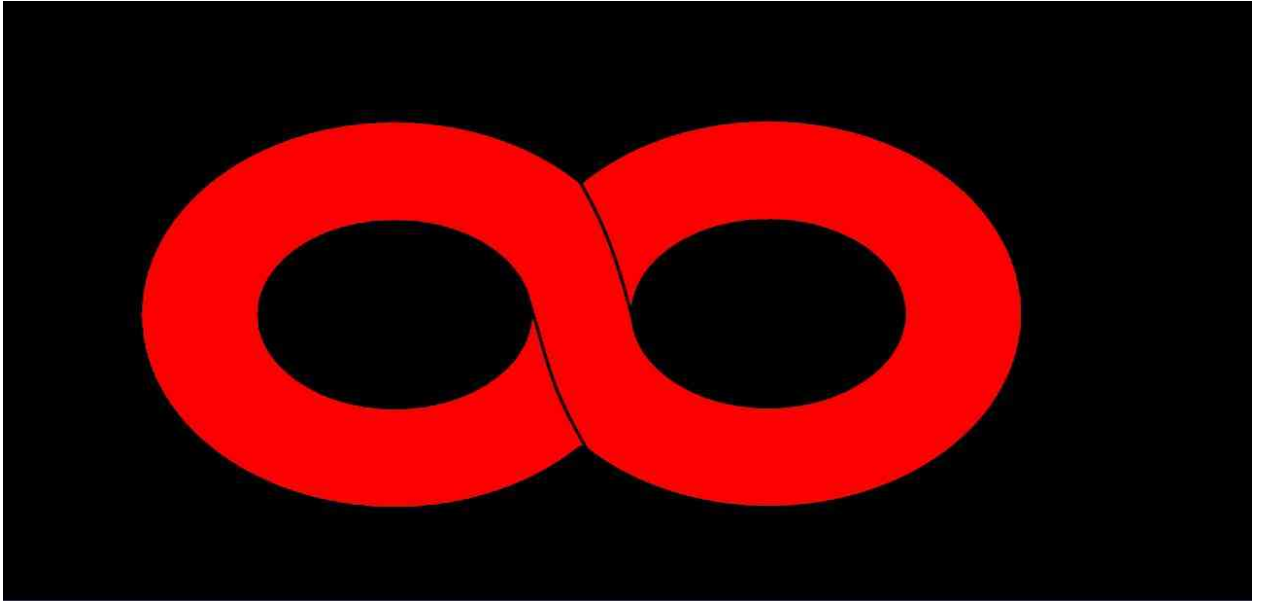

Шлях добровольця

Ранок...на дворі сніг, зимно морозно і сонячно...

Горить пічка, я у селищі під Києвом... потроху прокидаюсь, планів на сьогодні нема...Ранковий туалет, походу дивлюся новини у соц.мережі...поки кипить чайник беру кохану, вскидую цілячись, через вікно, у білий набалдашник на стовпі ЛЄП...метрів 450 у оптику 8 крат ясно видно...вижимаю...потроху...”щолк”, чистий металевий звук бойка, ставлю "СГД" (самозарядна гвинтівка Драгунова) на її місце біля койки,це називають "холостити", люблю я це діло з дитинства, тоді не знав як це називається...бавитись зі зброєю, на Війні стало в нагоді...ніхто не жалівся...)))

Потягуюсь...роблю каву...згадую що вночі пікало “ватсап”...відкриваю...

"Водилу и Германа взяли, ты в розыске."-Джон

Йоханий бабай!!!

Мда...я у розшуку...ну логічно враховуючи чим я займаюсь...принаймні крайній рік...а до цього...мда,але Воділу за шо...він,наскільки знаю зара Волонтер,возить гуманітарку...

Швиденько натягую штани...ПІЗНО!!!

Бачу через вікно - патрулька тормозить під парканом...сука...трохи часу...

Тай Герман останній місяць працює водієм фронтової автівки швидкої допомоги...

Щось тут не те. Чому, бляха, ми троє...Якого...

Присів,щоб не маячити у вікні,продовжую одягатись...час...час!

Чую що хтось біжить, на дворі глибокий сніг він рипить...виглядаю...хлопець у цивільному вже пробіг 40 метрів від паркану до моєї веранди...а мусора з дороги йому щось кричать...ага, типу виманюють, дешевий трюк. На шо ці шалопаї розраховують...ясно що мусора, СБУшники працюють більш розумно...я то звик бавитись з "конторою"...а менти працюють без фантазії..

СУКИ! ПІЗНО!

З протилежного боку ділянки зупиняється бус і легковушка...в мене огляд на обидва боки...

Якого біса не глянув меседж Джона вночі! Якого...! Розслабився!

Мда...знати б яка у них мета, простий арешт чи пристрілити "при затримані"...

Друге для них простіше...мда.

Тупотять під верандою...я на другому поверсі...

В принципі можна постріляти...впевнений саме цього чекають...ті хто підіслав цих клоунів мене "брати"...мда, психологічно важко дати одягти собі кайдани...без бою...важко...мда.

А день так гарно починався!

Підіймаються, на звук їх там 6-7...Бачу першого,він тримає броньований щит з малим віконцем на рівні очей,з правої сторони щита виглядає пістолет "ФОРТ-14"...мда.

Та мені задарма не потрібні нікчемні життя цих пішаків які якраз репетують на різні голоси-

"лежать падла, убём!"

Згадую фінал фільму-"Леон кілер")))) Гідне закінчення шляху...

Та мені потрібні їх ХАЗЯЇ. Є знаєте дві-три нереалізовані сексуальні фантазії...де я у головній ролі, а у якості статистів олігархи...

Заду руки стягують пластиковими стяжками,на голові щось типу шапки яку розкатали і вона дотягує до підборіддя, через неї трохи все таки видно, тканина не щільна...мда, дискомфортні почуття втрати контролю...мене підіймають і ведуть. Кумедно,у голлівудських фільмах поліцейські зачитують права...у нас навіть не кажуть що з поліції))))).

Садять до автівки...бачу крізь шапку - білий "ланос" крім мене сідають ще четверо, вони всі у балаклавах...їдемо мовчки...на виїзді з селища авто повертає...не туди! Київ на право, ми наліво...там нема виїзду - "сухолучський заказник"...проїхавши кілометрів п'ять звертаємо до лісу...

Виводять...бачу другу автівку - бус вольцваген, волочуть від машин метрів п'ятдесят, кидають на сніг поміж дерев обличчям донизу, зверху сідає один з мусорів...і знявши шапку натягує на мене "слоніка", принаймні так у 30х роках НКВДшники називали протигаз...решта стоять довкола...

Читав під час служби різні матеріали по тортурам у полоні...

"снайперів у полон не беруть"

це перше що нам казали інструктора на тренуваннях...

Починаються "процедури"...мовчки...той хто зверху перекриває долонею шланг протигазу...

Стоп. Мемуари, як правило, починаються з опису дитинства, батьків, середовища в якому ріс...хоч перечитуючи у тюрмі свої зошити думаю що текст більш схожий на сценарій бойовика...

Про себе

Народився 31.07.84 року у місті Чернівці.

Ким я був до Війни?

Йшов Дорогою з Нікуди, мав 29 років і певний життєвий досвід...

В Майданах участі не брав - не бачив сенсу. Траєкторію розвитку країни знав чітко : невідворотне відродження, з "майданами" чи без – нема різниці. Війну з росіянами чекав з 2008 року.

Більше всього знань в мене було по збройній тематиці, можна сказати – енциклопедичні . Крім теорії - практика: перший «технічний» постріл в 16, перший ствол з оптикою («мілкашка») в 17... Ну хобі в мене таке – зброя, війна... Особливо любив читати мемуари німецьких снайперів другої світової, думаю - прочитав їх всі, які були в перекладі . Пізніше, на Війні , ті прочитані спогади мені реально допомагали.

Забув сказати, я - палкий Патріот і, можна сказати - Націоналіст . Тому , з появою в моєму Домі (вся Україна) так званих, «зелених чоловічків» - полишив всі цивільні справи і почав готуватись до Війни.

Доброволець, зразка 2004 року

Мені - 19 років, вирішив піти до армії - тоді ... ну так треба було. Приходжу у Вишгородський військкомат (це під Києвом) – «Заберіть мене до Армії» – там всі завмерли . В той час під призов «попадали» ті, хто не «відмазався», а тут - сам прийшов... довго розмовляли, типу , чи не дурачок... Проходжу медкомісію і от - відправляють на ДВРЗ до Києва.

Вівторок: приїхав, роздивляюсь ... там збирають хлопців з Києва і з області, тримають окремо . Обласні - запасливі : з торбами, ковбасами (через пару днів ковбаса була в сміттєвих бачках – жарко, кінець весни). Київські - ну чисто дистрофіків з наріками позбирали з усього міста. Дні проводимо на плацу, по периметру - лавки під навісами.

Середа: цілий день ржу з ідіотизму, який мене оточує: солдати, які там служать, по пів дня руками виривають траву з-поміж плит- доріжок. Коли нас, призовників, шикують - перераховують мінімум три рази, збиваються і знову рахують... ну чисто парад дибілізму . Я - тягну прикол, ходжу по частині, натрапив на офіцерську столовку (прийшов на запах котлет, які якраз жарилися) , розговорився з тамтешнім кухарем... Вертаюсь на Плац, дивлюсь - моїх “пациків” , (з якими привезли , чоловік 20) вишикували . Прапор до мене : - «Де , пі пі лазив?» . Виявилось - мене шукали... Не спалося, вночі виходжу на плац покурити (потім виявилось , що так не можна). Бродив, натрапив на нашого прапора, куримо, розмовляємо - нормальний простий вояка.

Четвер: третій день моєї служби, десь гуляв . Розговорився з одним офіцером - цікава людина, вдумливий, “Афган” пройшов . Радує, що не всі тут - кретини. Прапор біситься, що я постійно десь гуляю, та й інші призовники дивляться якимось косо... Приставляють до мене солдата , в ролі охоронця... «Поганяло» в нього, «Таракан» - високий і худий, дуже переживає, що його «вздрючать» за мене . Заспокоюю його: все буде норм . Вночі укладають мене спати , «Таракан» питає, чи лягти рядом...)))

П'ятниця: зранку знову мене шукали, (Таракану ніякої шкоди - його зранку забрали від мене). Моїх тримали в строю ну... до години. Прапор кидається на мене, та я спокійно пояснюю, що мене якийсь інший прапор забрав на підстригання кущів... Ставлять мене до строю, в перший ряд. І тут мене

хтось штовхає ззаду, не сильно, і хіхікає... Повертаюся - якийсь хлопець либється... ну я його з правої... полетів... Підбігає прапор і «по-французьки» до мене (матюкається) . Я, м'яко кажучи, не звик, щоб на мене кричали . Пру на нього – відступає, зразу охолов . Можливо через те, що за цим всім , поруч спостерігає група офіцерів, прапор наказує двом солдатам забрати мене, відвести в корпус.

Сиджу в кімнаті з двома срочниками, пояснив їм ситуацію – зрозуміли. Через години дві ,заходить знайомий майор з Вишгородського військкомату. Каже : - «Ходімо» - і виводить мене за межі частини... садить у машину...

Майор: – «Тобі куди?»

Я: – «В сенсі? Казали - на Десну!».

Каже : - « Ні, можу підкинути тебе додому...»

Мда... Питаю : - « А що сталось?».

Та він і сам не розуміє, йому сказали, що я - наркоман і в мене ломка...

Так на четвертому дні закінчилась моя служба))). Чому так сталося, я і зараз не розумію . Багато хто думав, що за мене конкретні такі люди вписались. Коли розказував цю історію київським друзям – не вірили...

Отака раніше була служба...

Ще коли служив, думав написати мемуари, ретельно збирав всі касові чеки (там пробивають дату і адресу), робив записи... зараз це все у мусорів . І от, пишу олівцем в камері, паперу мало (олівець від Дока + пару зошитів). Пишу по пам'яті, дат майже не пам'ятаю, так, чисто - весна-осінь, кінець літа-початок зими... Думаю просити Катану, на Волі уточнити дати, знайти фото... Тут творча атмосфера для письма : чути сварки зеків, вночі стогін, інколи мольби... Маріупольське СІЗО... Донецька область... Українською тут «не розуміють», адвоката бачив місяць назад , у нього заставка на телефоні — герб радянського союзу.....отака безоплатна адвокатура...

Моя камера (“хата” ,на жаргоні) - це двійка , по суті - обшарпана комірка 2 на 4 метри . Мій співкамерник – «Док», морпіх, 20 років... в нього 115 ст. (вбивство, як і в мене) .

Док перший читає мої спогади...я його призначив редактором).

Батальйон

Крим втрачено, на черзі - Донбас.. Тихо бішуся... знав, що буде війна, але навіть не уявляв всієї нікчемності ЗСУ . Був час, коли офіцери за дрібницю стрілялися . Зараз - 20-тисячне військо без жодного пострілу здало півострів... Кажуть : « - Один раз - не «під*рас»» для мене очевидно, що в нас нема ніякого війська у Криму, так - збіговисько імпотентів.

Вперше дізнаюсь про існування Семена Семенченка - випадково натрапив в інтернеті на його заклик, збиратись в якомусь місті Донбасу і партизанити. Прочитав, і все – не зовсім зрозуміло, до кого їхати, що за люди там (ФБ в той час не користувався).

Наприкінці весни - знову в інеті натрапляю на звернення С.Семенченка : – «Створюється Добровольчий батальйон, на базі Нацгвардії , в селі Нові Петрівці»... Оце вже дуже цікаво - від моєї хати до Петрівців їхати 40 хвилин... Ще декілька днів збирав інфу : що за люди в батальйоні, хто керує, і дзвоню в колцентр батальйону Донбас – там кажуть, що можна приїхати хоч зараз.

Петрівці

Прибуваю, за ворота частини пропускають без перешкод, показують куди йти .Ще здалеку бачу поле – це, мабуть, стрілецький полігон, а на його краю ряди армійських наметів, мені туди . При вході мене повертають ліворуч – тут записують новоприбулих . Нас тут черга записатись . Приймає дівчина прямо на вулиці коло намету, задає питання, пише і направляє далі. Моя черга – якесь питання про дисципліну і підпорядкування старшим... по моїй відповіді визначає, що я не дуже дисциплінований). Питає, як мене записати, тут всі звертаються один до одного по позивним, кажу - Богуслав... Дівчина направляє мене далі в намет, кажуть : - « Чекай, зараз підійде твій командир» . Так , заходить, мабуть , грузин років за 50, представляється “Уде” - веде до намету, де буду розміщуватись. І тут починається... не - ні фіга не починається!

Перша неділя – лежимо в парному наметі цілими днями, навколо точаться розмови про Війну, про Перемогу . Тоді була популярна думка, що скоріше б дали зброю і - на фронт, а то з дня на день війна закінчиться... Тоді то я і жартував, що через пару років будемо зустрічатись в Лук'янівському СІЗО, давати покази один на одного... хто куди стріляв...

Командир нашого взводу, той самий «Уде», який мене привів до намету, закінчив Харківське льотне училище, давно живе в Україні - не схожий на більшість кавказців : спокійний і поміркований.

В таборі панує надзвичайна атмосфера . До цього не стикався з таким концентратом в колективі Романтиків . Всі - Особистості , з цікавим життєвим шляхом... от тільки більшість зброю в руках не тримало...

Другий тиждень – постійно нагадую оточуючим, і ком.складу в першу чергу, що треба тренуватись . Знайомий, по мемуарам , з німецькою піхотною підготовкою до фронту - там тренування займало три неділі, і вважалося нормальним втрати до 1 відсотка в особовому складі учбової роти... саме таке жорстке тренування дозволяло за короткий час підготувати фронтовиків. Я вважаю злочинним недбальством наше лежання цілими днями пузом догори . Адже більшість - не служило, а ті, що ніби пройшли армію, абсолютно нульові в плані знань . Та серед нас є й бійці з гарною підготовкою. В моєму наметі , це був хлопець , трохи за тридцять, який служив в Цахалі (ізраїльська армія), в цікавому підрозділі... Ще - постійно спілкуюсь з радянським прапорщиком, у нього - Афган , і маса знань по військовому ділу . Ці люди могли б бути інструкторами... як взагалі воювати без підготовки збираються ...Війна це ж наука.

За весь час було лише одне колективне тренування нашого взводу - вийшли на край галявини і Уде (він льотчик!) розказував, як по деревах визначати, де північ... І при цьому - ходять розмови, що з дня на день ми виїжджаємо на Фронт! Я в шоці !... Комусь захотілося зібрати Патріотів, Добровольців з усієї країни , і похоронити їх в першому ж бою?

Єдине, що мене тоді радувало - ходили стріляти з калашів. Я непогано стріляю і у нас в наметі з мене кепкують - кажуть, що я так стріляю, бо маю чотири ока (я тоді носив окуляри – пізніше надів лінзи) . Хтось кепкуючи, коли вертаємось з чергових стрільб, дає «новий» позивний : «Снайпер»... Далі кепкують з моїх окулярів... я не ображаюсь, по суті - зі зброєю маю діло все своє життя...

Третій тиждень – розпорядок той же: їсти-спати-срати, починаю реально психувати.

Я не терплю бездіяльності, і три неділі тупого жарення в наметі - таки вивели мене з себе... Кажу всім : - «Гуд бай !»... Не хочу брати участь у «фейку», (я такий був не один – з нашого намету ,на той час , принаймні, чверть вже поїхала назад додому по тій же причині...)

Звичайно, я тоді багато в чому помилявся, занадто гарячий, мабуть...

Гловайськ

Дивлюсь в Ютубі ролики боїв батальйону... пізнаю декотрі обличчя... вони вже там, а я ще тут... Чорт забирай !... Я якраз мав вступити в інший підрозділ - мене туди активно зазивали... Та в мене нема впевненості, що він поїде на передок . А «Донбас» вже там... вирішую повернутись... Дзвоню в кол центр – там кажуть : - « Чекай !»... проходить тиждень – кажуть : - « Чекай !»... Ще тиждень... нарешті , на початку вересня , мені кажуть : - « Їдь в Дніпро!»

Фото: райвідділ Великої Новосілки у 2014му...тоді ці люди підіймали прапор “новоросії”...зараз вони...вшановані Державою ветерани ...

«Терешкова»

Приїхав числа 8-го . Пів дня шукав табір – це база відпочинку на березі Дніпра.

Знову мене записують, на цей раз людина з воєнною виправкою, позивний Мак.

І тут починається ... ага - зараз, розпорядок той же: їсти – спати – срати... Та мені це вже знайомо, я мовчу... Тут зустрічаю двох знайомих по намету в Петрівцях . Розказують, що відбувалось в Іловайську... якісь вони пригнічені . Кажуть, надалі навряд чи будуть служити... мда, кожному своє...

Десь через тиждень , шикують мій взвод . Командир запитує , чи є бажаючі поїхати на полігон?

Звичайно – я!

Там, принаймні, є реальна зброя, а не макети...

Нас їде десять чоловік, кілометрів 50 від Дніпра, район «Черкаське». Там, серед поля - наметове містечко , поряд зі стрілецьким полігоном . Зустрічають тепло, відчуваю - здоровіший дух серед колектива, ніж на Терешковій. Нас десятьох селять в окремий намет, записують у шостий взвод, третім відділенням . Наш безпосередній керівник - «Паук», а взводом командує «Змій».

Наступні дні радію, що приїхав - є зброя і проводяться реальні заняття. Тренуємось, хоч і сумбурно, (без певної програми – імпровізуємо), але регулярно.

Фото: Мак - Серов
Олександр, поки є такі
Люди - Україна Жива.

Фото: Акім — Сергій Акімович - інструктор на полігоні з рідкої породи військових-інтелігентів. Приходячи на його заняття, впевнююсь в тому, наскільки капітальні знання колись давали (він військовий інженер) по інженерній справі – міни, облаштування позицій... Пізніше він буде головою інженерів батальйону і згодом - начальником штабу Блокади і Внутрішнього Корпусу Донбас.

Зброяр

Я у «Черкаському» вже з тиждень. Проходить ранішнє шиккування . Після виступу командира , слово бере зброяр полігону «Нахімов» - високий, худий, інтелігентна фізіономія і мова)). Робить об'яву - йому потрібен помічник, щоб поратись у зброярні...

Ну звичайно – я!

Так почалася наша дружба з Нахімовим... Пізніше, вже в 16 , я ходив на суди по його «справі» (підкинули йому пару гранат...мда...)

Сама зброярня виглядала , як штук п'ять морських контейнерів, поставлених в ряд і огорожених колючим дротом. Там були зразки майже всього ручного озброєння, включаючи екзотичні на 14 рік, снайперські комплекси, з якими я, радо, що дитя - бавився...

Днів через 10 Нахімов переходить в 95 бригаду, яка поруч з нами . Там заманюють хлопців тим, що вони скоріше потраплять на передок . Текучка кадрів на полігоні велика - хто їде під Аеропорт до «правосеків», хто в

Фото: Нахімов - Дмитро Гутман, сам з Севастополя, зараз Нахімов - Народний журналіст.

95-тку... Ну дуже не терпиться повоювати... Я лишаюсь один на «хозяйстві».

Прибуває новий керівник полігону, «Майор» - високий, кремезний, вже в роках, сам з танкістів . Я його якось зразу, про себе, охрестив «Вікінгом». Він буде командувати моєю четвертою ротою, коли ми заїжджали в Ширік, і пізніше — зам. комбата по озброєнню.

Постійно ходимо на полігон стріляти, б/к (набоїв) було багато. Шостий взвод – дуже дружний і приязний колектив . З багатьма з них я буду служити аж до дембеля, з деякими — будемо разом і в тюрмі...

Паук - командир мого відділення. Сам з Донбасу, схожий на гриб-боровик, невисокий і широкий, трохи за 30, вдумливий, слів на вітер не кидає. Як натягне всю екіпіровку, та ще й тактичні окуляри – ну чисто, такий вгодований німецький мотоцикліст Другої Світової))

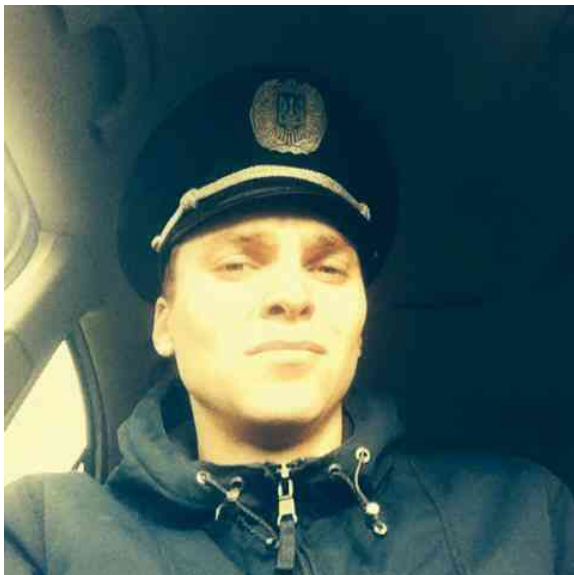

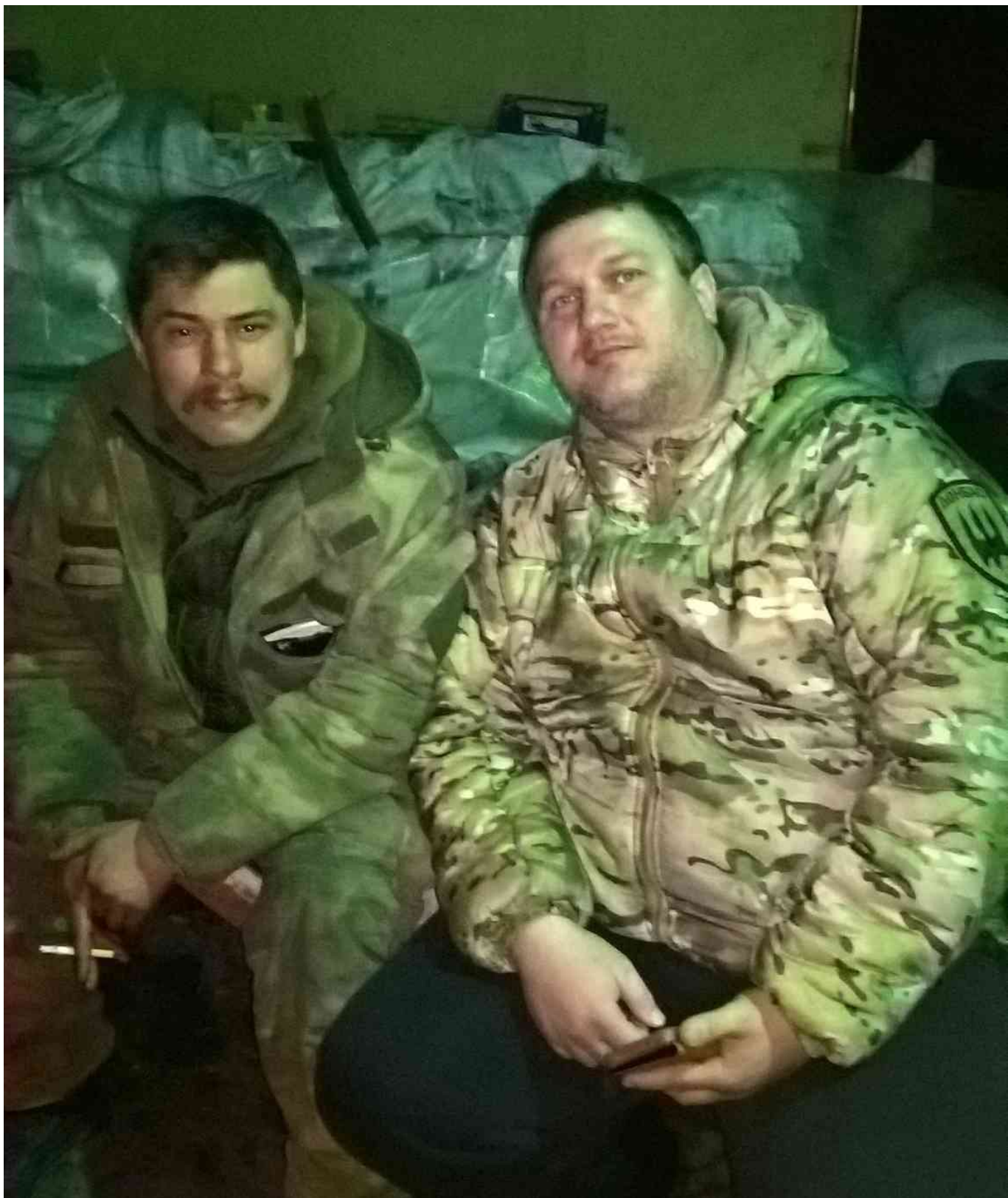
Фото: Самольот - «шклавотний» пацанчик з Донецька, завжди на приколі, трохи «фашик» і фантазер, перше враження – нарік). Втік з полігону до правосеків у «Піски», повоював там більше місяця, але повернувся до Донбасу. Коли служили, постійно мені щось підганяв: то «кікімору», то форму...

Фото: Чудо – Микола Чудовський – корінний киянин, чемпіон України по стрільбі, високий і кремезний, та має душу дитини, добрий, завжди «вписувався», коли бачив яку-небудь несправедливість, балагур і душа компанії. В баті служив кулеметником, пізніше очолював групу ВК Донбас, в яку я входив. Ми самі, жартуючи, називали нашу групу - «Чудікі».

Фото: Ізюм — сам з Ізюму Харківська область, великий любитель смачненького). Часто шуткуючи казали йому що відправим його в ДНР, щоб знищити їх продовольчі запаси))

Воділа – Абдель Азіз Салама . Коли пишу це, його камера напроти моєї - 107ма . По ночах, а часто і вдень, слухаю його епічний храп . З ним ми стали

Братами. Етнічний єгиптянин, сам з Донецької області . Зараз його селище недалеко від лінії розмежування. Палкий Патріот України : татуювання на

пів спини – Прапор України... Високий і кремезний, повадки «барина». Він - яскравий приклад людини, яка зробила себе сама . Починав з бідноти, перед Війною доріс до солідного бізнесмену районного масштабу - фірма по торгівлі хім.препаратів для фермерів . Та війна майже зруйнувала бізнес... Мусульманин, батько трьох дітей ... він пішов на Війну...

Його дружина , пані Інна – янгол, який вже чотири роки чекає чоловіка : спочатку - з Війни, тепер - з Тюрми... Так, важке життя у Дружин Патріотів... чекати...

Фото: Сім'я в зборі.

Приведу розповідь Воділи для порівняння наших Шляхів:

Знайомство з батальйоном Донбас.

14 травня 2014 року. В моєму рідному селищі Велика Новосьолка був піднятий прапор ДНР. 15 травня, батальйоном Донбас була проведена спецоперація, в результаті якої був наведений Конституційний Лад. З цього моменту моє життя почало швидко змінюватись. Я не міг залишатись у стороні.

21 травня - о 23:00 озброєний напад на мою сім'ю, на мій дім місцевим криміналом. Перелякана родина, зламане та перебите майно, порізані руки внаслідок рукопашного бою та загроза повторної атаки. Так починалась ця ніч, ніч тісного знайомства з батальйоном Донбас і моїм другом Святославом. О 1 ночі по моєму проханню, дали мені охорону – одного бійця. На початку було не по собі від балаклави і автомата. Через пару хвилин, балаклава була знята і переді мною з'явився добродушний і гострий на язик Святослав. Тоді я навіть уявити не міг, що не mine і року, як ми побуваємо зі Святославом в одному із самих страшних для мене боїв, в якому Святослав втратить руку, отримає більше 100 осколків і буде довго на межі життя та смерті. Ми довго сиділи тієї ночі на підвір'ї, очікуючи нападу. І тоді були розвіяні всі мої сумніви, щодо «фашизму», «російського миру» і правоти українського народу. Тоді і почалась моя активна допомога бойовим підрозділам української армії. Я - не шкодуючи сил та заощаджень, допомагав матеріально. Але робив це таємно, хвилюючись за родину. Довго сумнівався - йти чи не йти воювати. Зупиняли троє дітей і віра в те, що все от-от закінчиться.

16 серпня я офіційно вступив в ряди «Донбасу». Так, як я сумнівався в своїх навичках бойових - прийняв рішення придбати машину і на ній служити на благо Батьківщині. Давно придивився вантажівку – ГАЗ-66 і викупив його, потім було два тижні ремонту. Тоді спершу зіштовхнувся з тим, що не всім війна – війна. Дуже навіть багатьом вона - мати рідна! Я купував колеса і платив за скат по 6 000 грн. з диском б/у. Закинув за спину стару гвинтівку, сів у вантажівку, і під сльози дружини та дітей відправився в Курахово, де тоді базувався наш батальйон.

В перший день мене завантажили снарядами і мінами, чому я був дуже радий, тому що - не в підрозділ, де возять картоплю з цибулею. На той час стрімко розвивались Іловайські події. Люди, які не були оформлені,

приймали участь в масштабних бойових діях. На той момент, ніхто навіть не думав про гроші, нагороди, чи про якісь там папері. У всіх було бажання - допомогти Батьківщині.

Лише через два місяці я зрозумів, наскільки важливі «папірці», коли стоячи перед чиновником в/ч 3027, солдатик, якому відірвало ногу, намагався довести нахабній пиці, що він був в Іловайську і там залишив ногу. Потім були страшні події Іловайського котла. Мене, як молодого і малодосвідченого, послали по околицях Курахова з різними дрібними дорученнями.

30 серпня наш батальйон, з усім майном, був виведений з Курахова в Дніпро. Туди й прийшла одна з самих мерзотних новин за всю мою кар'єру. В ніч, з першого на друге вересня, на мою родину напала одна озброєна кримінальна група, яка на той час вела діяльність в прифронтовій зоні. І знову я чув плач дружини і дітей. Розстріляний будинок, перелякані діти, спалена автівка. Не залишили навіть грошей на хліб. Все винесли, все пограбували - не дивлячись ні на що. Бандити не знайдені і до сьогодні. Завдяки родичам і друзям моя родина змогла вижити.

Черкаське

Незрозумілі бойові підрозділи, спецгрупи, які нічого не вартували. Там і сформувався наш легендарний третій взвод. Там і познайомились з моїм другом Богуславом, (на той момент ми опинились не при ділі, просто не пройшли медкомісію). Тоді і був вигаданий мною план влитися в ряди Донбасу хитрим способом. 99 відсотків нашого підрозділу на той час знаходились на полігоні Старе, що під Києвом. Рішення було простим і одночасно нахабним. Заявитись в казарму, зайняти койку і на шиківанні кричати: - «Де мої папірці з медкомісії?». Так як чиновники частини саботували в створенні батальйону і усіяко ставили палиці в колеса, документи солдат губились на будь-якому етапі, на цьому і було зіграно. Скинувши зайве майно: вантажівку, матраци, бензопилу. Здавши все на склад, ми з Богуславом прибули до Києва.

Ми приїхали в різний час - я раніше на декілька днів. Все відбулось так, як я і планував. Людей без ВЛК виявилось більше, ніж я думав. І так ми опинились офіційно прийнятими до складу батальйону.

Всередині листопада, отримавши вже новий Краз, ми відправились в зону АТО. Нам навіть видали жетони і обіцяли гарно годувати. Та хоча й раділи ми офіційному визнанню, все одно залишались резервістами НацГвардії і не мали права знаходитись в АТО.

На полігоні «кіпіш»: є списки людей, які виїжджають в селище Старе під Києвом . Там кажуть , що будуть робити з них Штурмову роту . Мене в тих списках нема... прив'язаний тут до зброярні . Майже весь мій взвод їде... мені стає якось невесело... Воділу також лишають тут... Ми починаємо тісніше спілкуватись, нам очевидно, що треба прориватись до своїх - в Старе. Я, як можу - прискорюю процес закриття зброярні (весь наш полігон ліквідують).

Нарешті , останні стволи відвезли на склад в Дніпро . На наступний день , я з Воділою виїжджаю на «Терешкову» . Там у нього були свої зв'язки (так-так , корупція – «рішає»)), і ми нормально влаштувались – окрема кімната, нарядів нема, їжа нормуль... От тільки дуже хотілося в Старе , до своїх.

Через декілька днів Воділа пробив собі відправку в «Старе» - потрібен був водій , перегнати туди вантажівку... Я лишаюсь один...

Дзвоню «Майору» - він в Старому займає якусь посаду у роті, яка формується . Питаю, чи не знайдеться місце для мене?

- «Для добрих людей місце завжди знайдеться».

-«А як перевестись?»

-«Просто приїжджай, тут розберемось».

Четверта рота

Формується Штурмова рота - я в списках, (знов корупція))) . Командир роти – «Гал» . Нас приблизно 110 чоловік, я - в третьому взводі . Командир взводу - «Звіробій» . Наш третій взвод , більш ніж на половину - шостий взвод полігону... Багато бійців поїхало на навчання до Золочева під Львовом, у тому числі і «Змій».

Йде інтенсивне тренування . Я займаюсь як снайпер – більше нікому . По штату - в кожному взводі має бути два снайпери . У своєму я - єдиний, хто погодився на цю роль... Бути в нас снайпером - не дуже популярно мабуть через те, що тренуємось набагато більше інших бійців, часто до сьомого поту... Та мене це повністю влаштовує.

Ми тренуємось, стріляємо зі зброї, яка є на полігоні . Та перед від правкою приїжджають зброярі частини 3027 (яка базується у Петрівцях) , привозять ту

зброю , яка буде закріплена за нами штатно...Отримую першу СГД (снайперська гвинтівка Драгунова)...

На наступний день - в «тир» , пристріляти зброю... Розчарування! Повне! Гвинтівка вбита в нуль... Приціл... на лінзах плями – він розгерметизований! І комусь вистачило наглості віддавати це людям, які завтра їдуть на Війну!

Іду до тих, кому вистачило — нацгвардійцям, міняють на калаш... Кажуть , СГД - страшний дефіцит , і мені давали не найгірший зразок... мда...

Бійці мого третього взводу

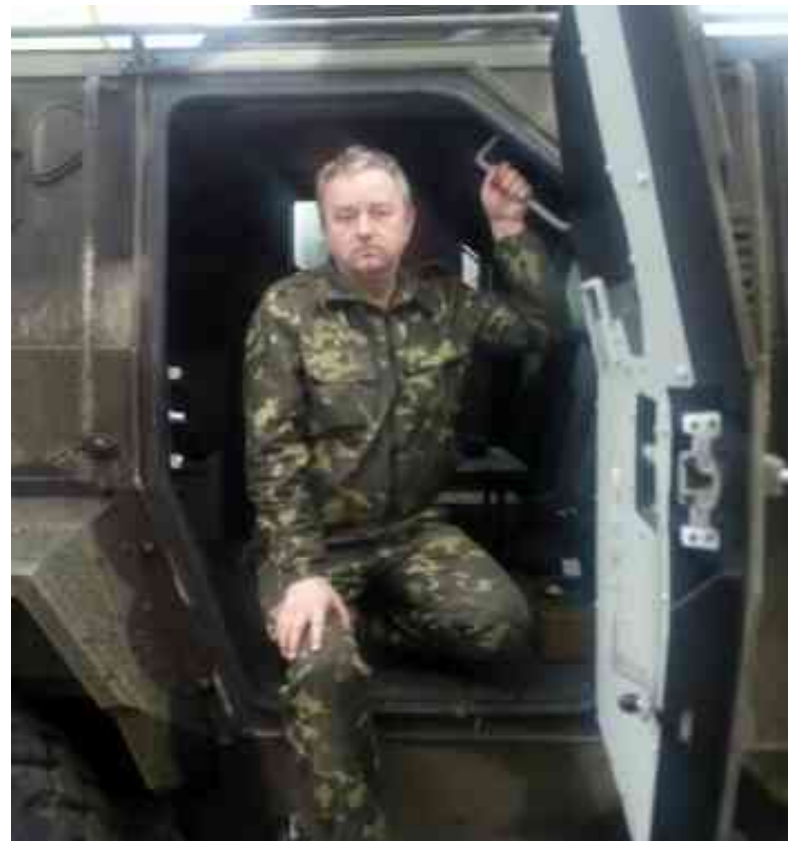

Фото: Звіробій - Олексій Рак, лейтенант, командир взводу . З нас всіх - найбільший Романтик і Оптиміст... Сам з Донецької області, керував взводом до літа 15го року . Позиція «окопи» в Ширіку , як правило, називали - «позиція Звіробоя».

Фото: Рівня — Сергій Пелипко, сержант з Чернівецької області, батько п'яти дітей! Більшість часу нашої служби - є керівником відділення, куди я приписаний. Виважений і дипломатичний, до війни і після служби працює юристом, надійний Друг.

Фото: Орех - прапорщик, розважлива людина, десять років стажу у... тюрмі, там був наглядачем... надзвичайно добре розбирається в людях, на полігоні під Дніпром був командиром взводу, зберігав відчуття гумору у будь-якій ситуації. Людина виважена і стійка.

Каспер - Юра Коханівський – з Маріуполя, служив у миротворчій місії в Ірану, після чого трохи працював у Маріупольській міліції, має загострене почуття справедливості, тому, думаю, і недовго пропрацював ментом...)

На фото зліва Каспер, з права Рівня.

Катана – Гергелюк Михайло – Друже Катана... Брате мій... На «Терешковій» був у комендантському взводі, молодий офіцер, військова кафедра Чернівецького університету, вчився на богословському факультеті... Коли, жартуючи, хоче когось приструнити, каже: - «Нічого-нічого, ще прийдете до мене сповідатись!»))))).

Народився в горах, істинний гуцул) – по характеру «Д’артаньян» з «Трьох мушкетерів»... такий же гарячий, якщо в «располазі» чуємо постріли , знаємо - це Катана)))

В баті став командиром окремого мінометного взводу, і пізніше ,в 17-му - командиром Редуту.

Я – старший на 8 років . По впертості і гонору він нагадує мене молодшого . Любить фразу: - «Коли місто засинає - ми прокидаємося...»).

Фото: Чиж - підполковник, по званню - старший в нашій роті. У нашому взводі – гранатометник, за 50 років . Служив ще за радянських часів військовим журналістом, по ярості в бою - дасть фору молодим. Ми називаємо його - «Наш бойовий полковник» . І це не жарт, дійсно - бойовий. Написав книгу військових спогадів, пише п’єси.

Дуся - позивний розшифровується , як Державне Управління Справами) . З окупованих територій, вдумлива і відповідальна людина, завжди завідував господарством нашого взводу.... Якщо щось треба – все до Дусі . Казали, що в нього навіть є тактичні “стрінги”))), у старшини є все... Пізніше став старшиною нашої четвертої роти.

В цей же день нас оформляють , дають книжечки нацгвардійця - там фото і номер зброї . До цього ми були, по факту - Волонтерами-Військовими . Навіть я - завідуючи п'ятьма контейнерами зі зброєю, був... “цивілом”! Ну і, само собою, грошей ніхто не отримував . Все, що у нас було : їжа, цигарки, одяг - все Волонтерське.

Після оформлення, вже вночі , видають форму - синій “камуфль” нац. гвардійців . Всі поспішають - вже відомо, що рота має виїжджати в АТО. Оголошують загальне шиккування по повній бойовій , зі вже штатною зброєю. Поспіхом перевдягаємось в новеньку форму. Шикуюємось вже десь о 23-тій годині. Нас перераховують - 115 бійців нас тоді було, і грузимось в автобуси...

Нарешті на Війну!

Добу їхали до Ізюму, через Полтаву. Колона - два туристичних автобуса, КраЗ з боєкомплектom, яким управляє “Воділа”, декілька джипів і “бусік” . В Ізюмі зупинились на пару днів - і далі. Куди саме їдемо, ніхто не каже - “військова таємниця” .

Рушаємо далі. Луганська область : проїжджаємо місто Лисичанськ, кілометрів 40 від нього – поворот і вказівник: “Мирна Долина”. Звертаємо з траси, ще кілометрів 15 - і ми на базі МНС. Висаджуємось біля житлового 4-х поверхового корпусу, займаємо перший поверх. На наступні два місяці - це наша основна операційна база.

На МНС лишається 2 і 3 взвод . Перший вертається на перехрестя, там намети і бліндажі - це мабуть третя лінія від фронту, ту позицію ми будемо називати - “ями”. Робимо графік ротацій: по неділі один зі взводів - на “ямах”, два - на МНС.

Фото: наш намет на “ямах”.

По суті, тренуємося далі - проходимо бойове злагодження ... хоча, були декілька бойових пригод... неофіційних...

“ Прошу все описане вважати проявом творчої уяви. Всі спів падіння з реальними подіями і людьми є випадковими ”

У гості до сепарів

Коли наш взвод стоїть на “ямах”, приїжджає група з вісьмох чеченів. Ввечері Звіробій гукає добровольців на “флешмоб” у білих халатах (зима, глибокий сніг - білі костюми ідеально маскують). Потрібно 8 бійців, ну звичайно - “Я!”. Формується група з 16 чоловік: ми з чеченами - 50/50 .

Вантажимося до КраЗа, знявши всі розпізнавальні знаки, без елементів штатного спорядження і форми, не беремо ніяких засобів зв'язку - телефони і рації лишаєм “Дусі”.

Везе “Воділа”, розмовляємо мало, всі зосереджені, є трохи мандраж . Але ж - назвався спецназом... (БСП “ Донбас ” - Батальйон спецпризначення).

Вже ніч. Тихо висаджуємось, не демаскуючи себе - лінія фронту. Бачу в посадці закопані БМП (бойова машина піхоти). Нас зустрічають місцеві офіцери, розмовляють пошепки. Формуємо порядок слідування : чечени будуть йти попереду, Катана буде замикаючим групи, я - попереду нього.

Гал – Анатолій
Віногородський, був
Командиром нашої 4ї
роти, пізніше стане
Комбатом, більше
РОБИТЬ ніж
розмовляє, сидів у
411 камері “мого”
СІЗО...
(Як і я обожнює
балерин...)

Тиха ніч... виходимо за лінію своїх військ, дистанція між бійцями - 5-7 метрів. Ми проходимо повз офіцера, який тихо бажає кожному вдачі, йдемо слід в слід по «нічийній землі» (не зайнята смуга землі між ворожими військами) . Кілометрів через шість - село, зайняте росіянами . В нього не входимо - зупиняємось на окраїні. Командир чеченів просить «Звіробоя» чекати їхню групу тут . Ми , « донбасята » ,будемо виконувати роль «відсічки», прикриваючи відхід чеченів після завдання. Наша група розмістилася з обох сторін дороги , з розрахунку на те, що приймемо бій в разі, якщо чечен на відході будуть переслідувати. Дамо таким чином їм відійти.

Чекали у засідці годин п'ять - все спокійно, чечени повернулись без хвоста. Відходимо в такому ж порядку.

Як кажуть у таких випадках – «завдання виконано, втрат нема».

Повернувшись збентежено розмірковував про недоліки цієї операції — карт на руках у бійців не було (в мене своя), компасів також, резервних точок збору групи...якась суцільна імпровізація...алеж...вдалося...

Фото: на авто не бойові ушкодження...дехто не вміє їздити).

Приводжу тут інтерв'ю Воділи для того щоб порівняти враження.

«Мирна Долина»

Прибувши на Мирну Долину - волосся стало дибом. Ми побачили бліндажі, окопи і грязюку, яку мені - ні до , ні після - не приходилось бачити. Це були самі дикі місяці в моєму житті. Холод, голод, мороз під 30 градусів.

Зрідка раділи, отримуючи бойові дії. Змішані групи чеченського батальйону Джохара Дудаєва і нашого батальйону, неодноразово проводили акти диверсії в тилу ворога, що нас дуже надихало і тішило.

Тоді , в перший раз , керівництвом батальйону було прийняте рішення , про економічну блокаду окупованих територій. Ідея була наступна : Ми пропускаємо автівки, а Ви нам віддасте полонених. На той момент в полоні було більше 100 чоловік - бійців нашого батальйону. Ефект був вражаючий. Протягом 10 днів були звільненні всі наші полонені донбасівці. Радість змішувалась з незрозумілими почуттями . Машина, завантажена горілкою і цигарками, за яку приїхав домовлятись високий чин МВС, не давала спокою моїм патріотичним почуттям. Я досі не можу зрозуміти , як можна , під час війни , ментам і СБУ набивати кишені. Цілі з полоненими були досягнуті . А 18 січня, за декілька днів до Дебальцівського кільця, про який ніхто навіть не здогадувався, ми міняємось з третьою ротою нашого батальйону і рухаємось до Києва. Коли прибули до Києва, ніхто нас затримувати не став . У той же день ми відправились по домівках, ніби на 1-1,5 місяці. Викликали через

тиждень, коли почала надходити інформація про Дебальцівський Котел. В тому котлі опинилась наша третя рота. Багато вбитих і поранених, безвісті зниклих... «Партизана» похоронили через два роки після Котла.

Полонені

В цей час в полоні ,з літа - було більше ста (107 здається) «Донбасівців». Міняли всіх : ВСУ, Нацгвардію . Та Добровольців - категорично відмовлялись, ні на яких умовах...

І от , для звільнення Побратимів була задумана операція по блокуванню вантажних перевезень на окуповану територію, щоб економічно натиснути на сепарів.

Перекрили дорогу на розвилці, перевіряємо документи на фурах, куди і що везуть. Їжу, предмети першої необхідності - пропускали з Богом . А от алкоголь і тютюн - заvertsали в поле. За пару днів набралось фур... аж забагато... Так , вереску тоді було... У декого з ВСУ - рильце явно в пушку було - приїжджали і сварилися з Галом, хотіли домовитись, та не вийшло.

Зібрали ту колону вантажівок - і поїхали в Київ, там показати, що саме ми блокували. Звіробій супроводжував ту колону, казав, що багато журналістів в Києві ті товари знімали на камери, бо і в ЗМІ почався кіпіш, що ми безчинствуємо, і ліки з підгузками не пускаємо...

Та головне вдалося! Сепари таки «пересрали», що ціни в них підскочать, і відпустили наших Побратимів.

По суті - та операція була прелюдією до «Блокади» 17-го року.

Фото: я ще в окулярах, тренуємось.

Як тоді казали , головна з перепон, чому «Донбас» не пускають на «передок» - сепари погрожували розстріляти наших полонених. Тому , якщо ми до Широкино і брали участь у певних операціях, то лише неофіційно...

Після нового року приїхали касири Нацгвардії, давали зарплатню. Ми тоді жартували : - «Невже і гроші платять?». Мені тоді дали, як і всім - приблизно 5400. За що саме – не знаю, ми були резервістами і офіційно мали отримувати по 920 грн на місяць. Казали , що якась ще премія з приводу Нового року.

Поїхав у Лисичанськ купити телефон - моя стара покія вже декілька тижнів, як поламалася. Взяв android , захищена модель - з нашими постійними поїздками дуже треба було gps. Зара він у мусорів...забраний “Іменем України!”.

В нас ротація. Змінити приїхала третя рота - вона пройшла навчання в Золочеві. Ми їдемо в Нові Петрівці, а їх чекало - «Дебальцево»... Відпустка , дві неділі - промайнула непомітно. Збираємось у Нових Петрівцях. Кажуть, що треба нас мобілізувати (були резервістами). У багатьох, і в мене також, не було військових білетів - поїхали їх робити... вночі.

Мій рідний вишгородський військкомат. Там в цей пізній час майже нікого не було, ми чекаємо. Видзвонили жіночку, яка має прийти і роздати нам «воєнніки».

У нашому взводі - поповнення : Рівня, Джон, Мопс і Косой . Всі з... шостого взводу полігону...) Цікавий був взвод, цікаві особистості... Зараз згадую, скільки з нас вже загинуло... явно під десяток, всіх вже не пам'ятаю... І це - з трьох десятків бійців взводу... А важких 300... Задаю собі питання: з тих, хто вижив і не став калікою, скільки зараз сидить?.. Мінімум - четверо...

Згадую, як “шествія” в честь річниць Другої Світової , називають парадом нащадків НКВедистів... А хто, років через 40, буде ходити на святкування річниці Перемоги в нашій теперішній Війні? Нащадками КОГО вони будуть?

Знову оформлення зброї - тепер її записують у «воєнніки». Мені дістається СГД, ну на кінець-то! Гвинтівка майже вбита - десь 150% свого ресурсу відпрацювала. Та все одно - це краще «калаша».

Фото: Джон - виглядає, як гриб-боровичок, коренастий, колишній боксер, сам з Вінниці. Пізніше - змінив загиблого «Косого» на чолі нашого взводу. Позицію «Доміки» в Ширіку часто називали «позицією Джона» - він її очолював. Себе ж ми, жартуючи, називали «Домовички»... так, Джоне?) Наприкінці літа 17-го, приєднався до ВК Донбас.

Змінився керівник нашої роти - її у Гала прийняв «Майор». Ввечері, перед виїздом, приїхав Семен Семенченко - відповідав на питання. У нього статус Почесного Командира «Донбасу».

Виїзд, куди - не говорять. Добу добираємо до Запоріжжя, там переночували в якій частині, далі - Донецька область. По старій донбасівській традиції, декілька раз збиваємося з шляху, плутаємо. І от - Аеропорт Маріуполя. Він стане нашою операційною базою на три місяці...

Переночували. Зранку готуємось до виїзду на передок. Взяти з собою казали саме необхідне, решту речей - завантажити у КРАЗ. Виїжджаємо в обід, автобусів вже нема, з'явився БТР. Наш взвод розділився: більша частина поїхала у броньованому КРАЗі, (там і я був), менша - на броні БТР.

Пхалися, куди могли влізти...

Фото: Мопс - з окупованих територій, Луганська область. Коли нас відпускають у відпустки, куди їхати тим, хто з окупованих?.. Їм нікуди! І таких у нашому баті, мабуть - кожний четвертий... Сержант, кулеметник, визначний кулеметник! - міг чергами з ККМ (кулемет Калашнікова модернізований) мелодію відбивати! Ще знаменитий тим, що збив з ККМ у Широкино безпілотник... ну і що, що свій?)), але ж таки збив!

Фото: Косой - Заяць Михайло Михайлович
з Червонограду Львівської області, навчався у Золочеві на сержанта. Влітку
15-го - стане командиром 3-го взводу четвертої роти. Загинув у бою... Світла
пам'ять тобі, Друже... Залишилися дві малолітні доньки...

Широкино

На під'їзді до села декілька раз зупиняємось, раз чи два навіть розвертаємось, явно щось не так . Дивлячись у мале віконце броньованого КраЗу, бачу Азовське море. Колона розділяється : наш КраЗ їде кудись окремо, а БТР, на якому частина нашого взводу - вже не бачу.

Ми зупиняємося в полі біля посадки. Нас там зустрічають чоловік двадцять . Якісь перелякані вояки - вони лежать. Інколи свистять кулі, але стоїть туман, видимість метрів 400, і очевидно, що стріляють не прицільно. Коло нас іде бій, правіше від нашої посадки, і вогонь там наростає.

Я підсаджуюсь (точніше підлягаю) до групи з трьох вояк, намагаюсь їх розговорити: яка обстановка, скільки вони тут, хто з наших сил є поряд, що попереду?... Вони відповідають якимось розгублено і непевно. Кажуть, що тут смерть, вони тут три доби, далі по посадці є окопи і бліндаж, поряд з наших вони нікого не бачили, але можливо - зліва стоять десантники... Більше нічого з них витягнути не вдається, вони поспіхом влазять до КраЗу, який нас привіз і їдуть...

Лежу ,кумекаю. Навколо - кулі свистять частіше, звуки бою, трохи попереду справа, метрів 800 від нас, посилюються. Луплять з усього, більша частина моїх просочилася в окопи.

Пізніше ми будемо називати цю позицію – Звіробоя . Вона - крайня ліва в Широкино , до найближчих хат села - 500 метрів, стоїть на високій місцині, з якої найкращий огляд села. Але тоді, в наш перший день в Широкино, був туман і темніло...

«Гнида» - (звичайно, у цієї особи інший позивний, але тут я назву його так – заслужив. Не всі серед нас - “Воїни Світла”)... Так от - «Гнида», який є рядовим, звертається до Звіробоя з пропозицією... зробити його своїм замом, під тим приводом, що нашого зам комвзводу нема. Його, Святослава - призначили на цю посаду перед самим нашим виїздом. Я, можна сказати - не особливо з ним знайомий. І буквально в той же час, як Гнида домовлявся про посаду Святослава, там - справа попереду, йому відірвало руку... казали - гранатою з підствольника...

І от - Гнида, вже в якості зам комвзводу, віддає мені наказ : висунутись вперед, розвідати обстановку... Ну, паadlo!... Був би поряд супротивник - послав би його. Але , посидівши-послухавши вже хвилин 20 звуки бою - розумію , що противник від нашої позиції реально далеко, тим більше туман.

Фото: Святослав - Андрій Іванов, помер у 2018 році, 53 роки.

“Він стріляв по "Беркуту" на Майдані, він стріляв по російських окупантах на фронті. Андрій народився в Мелітополі, потім довго жив у Маріуполі. Поїхав на заробітки в Росію, працював будівельником на будівництві газопроводу. А потім почався Майдан і, приїхавши на Майдан під час відпустки, Андрій на роботу не повернувся. Там, у Росії, був колектив, гроші, а Іванов вибрав боротьбу за свободу України. Одного разу навіть квиток купив, щоб поїхати на роботу, але порвав його в останній момент. Жив на третьому поверсі в

будинку профспілок, брав участь у всіх сутичках, починаючи з січня, на вул. Грушевського, на Майдані, був контужений світло-шумовою гранатою. Він ніколи не говорив про це в ЗМІ - але він був у групі 28 героїв, які були на третьому поверсі консерваторії, що мали шість мисливських рушниць і кілька малокаліберних. Разом із Зиновієм і Володимиром Парасюками, Іваном Бубенчиком. Ця група мала мужність відкрити у відповідь вогонь по "Беркуту" 20 лютого на Майдані. Внаслідок перестрілки "Беркут" почав тікати. Історія пішла новим маршрутом.

Після революції Андрій пішов на війну добровольцем, у складі батальйону НГУ "Донбас". 15 лютого 2015-го під час наступальної операції в Широкиному, колона "Донбасу" заїхала в бойові порядки противника, почався бій на ближній дистанції, Андрій зазнав важких поранень, втратив кисть руки, безліч осколків. Його виходжували в Україні і в США, в Сан-Антоніо - встановили протез на руку. Але багато дрібних осколків так і не

було вийнято. Він став інвалідом війни, але мало хто знав про його вчинки під час революції.

Брав участь у багатьох акціях протесту, в блокаді торгівлі з Донбасом. Коли прокуратура затримала Івана Бубенчика за звинуваченням у вбивстві "Беркутів" на Майдані, Андрій приїхав під суд. Я його заспокоював. Андрій хотів виступити в суді, сказати, що це він стріляв по "Беркуту", що нехай його теж садять до в'язниці. Останній раз Андрій взяв участь у мітингу в червні 2018-го, під Київською мерією, приїхав підтримати вимогу благоустрою Стіни пам'яті біля Михайлівського собору. Своєї домівки в Андрія не було. Але товариші по батальйону і ті, хто знав про його вчинки, його не покинули - допомагали, він не залишився самотнім. Останні роки він жив у невеликому хостелі, який Олексій Герман організував у Києві в Оболонському районі для ветеранів війни. Вічна пам'ять" - написав про Святослава Юрій Бутусов.

Обережно рухаюсь вперед, бачу навколо ознаки запеклих боїв : обгорілий УАЗік, б/к розстріляне і ціле, воронки від мін. Просунувшись метрів 100 - лежу, спостерігаю. Вже темніє, видимість - метрів 300, попереду видно лише поле, далі – туман. Звуки бою справа стихають, вертаюсь - вже темно. Зустрічаю Звіробоя, він наказує взяти ще когось і висунутись постом до траси, вона 100 метрів правіше від окопів. Що діється не зрозуміло, але ясно, що є 300ті...

Бачу Трохіма - каже, що у нього є «теплік» (прилад нічного бачення). Чудово! Йдемо вдвох до дороги, залягаємо біля дерев, включаємо «теплік» - до сраки! Він цивільний, для полювання, бачить максимум на 60 метрів, слухаємо темноту... Повз нас пролітають два БТРа і джипи . Як потім стало відомо – це Азовці забрали наших поранених. Далі ,чуємо, рухається група людей... тільки незрозуміло хто, та що робити. Підходжу до них ближче: чоловік 30, ідуть колоною, вітаємось – це Азовці, питаю :

- « Що там?» - кажуть , -«жопа»... , і відходять.

Повертаємось з Трохімом до окопів, прочергували - годин чотири.

Знаходжу Звіробоя в бліндажі, (погрібок 2,5 на 3,5 м) .

- «Чи будуть нас міняти на трасі?...», - запитую.

Вибачається, забув про нас. Буває - всі втомлені . Холод собачий – вночі піднявся вітер і розігнав туман.

Якісь розумники розписали нічне чергування, вписали мене з 1 до 3 години ночі – єдиного снайпера, який працює тільки по-світлому! З СГД стріляти вночі нереально - приціл цього не дозволяє, він же денний!

Кажуть - не вистачає людей... Фіг з вами, ідіотами, все одно не до сну ! Поки є час, відпочиваю - сиджу на виході з бліндажа, спина до спини зі

Звіробоем , так тепліше . Я - обличчям до виходу . Ні дверей , ні покривала – вістряган дує прямо в лице. В бліндажі настільки тісно , що всі сидять, лягти немає місця . Це при тому, що десь третина людей чергує на вулиці...

День 2

Вночі трохи стрілокотні . На світанку чергую в окопі, роздивляюсь де ми . Окоп – лінія метрів 120 . Трохи ззаду окопу, якщо йти на правий край — бліндажик(ну не бліндаж, а якась нора), двоє можуть спати. Ззаду нашої позиції – ріденька посадка, попереду - метрів 500 і нижче, перші хати села . Там, де вчора йшов бій видно хатини і дорогу в село.

Фото: Окопи, холод дикий...

З'явився хворий - весь пожовтів , нирки не працюють. За ним приїздить «Йолка» (MITSUBISHI L – 200), хворого евакуюють. Ще один борець з підозрою на ангіну береться супроводжувати «нирочника» в лікарню. За це йому нічого не кажуть - він старший офіцер на позиції, хоч командує Звіробій. В підсумку : у нас - мінус двоє...

В годин 9 - мінометний обстріл, фігачить хвилин 20. Для себе я розумію, що до позиції противника далеко. Я з СГД - малоефективний, зможу працювати, коли вони підлізуть ближче, або я до них. З'явилась

інформація по втратах : поранених з десятків, двоє загиблих... Усач і Цар ... Так , гарні люди були, Справжні. Воділа поранений, кажуть - жити буде...

Пів дня перебираю спорядження, як модниця , підганяю і змінюю різні елементи . В мене з собою дві торби ,(буквально в клітинку), речей і спорядження . В перервах , з ініціативною групою, навідуюсь на якусь очисну станцію позаду наших позицій – там пусто, є склад танкового б/к (125 мм. фугаси) . Зустрічаю Косого , прийшов з «Доміків» - там “напряжонка”. В обід по наших позиціях трохи постріляв ККМ ворога. Дистанція , десь 1100 метрів - занадто далеко , щоб завдати шкоду, кулі свистіли метри два над головою.

На вечір повторюється мінометний обстріл, лупили по «Маяку» - це висота праворуч від нас . Звідти по селу бив танк . У «Донбасі» танки відсутні, думаю - «Азова» . Наша арта ... її нема, принаймні - не стріляє. Зимомо день короткий . Мощу спальник прямо в окопі - сидіти скрюченим у «погребку» немає бажання . Я - єдиний , хто спить в окопі. Зараз -10 – 15 морозу, вітрюган настільки постійний , наскільки і потужний . Це , по суті - берег азовського моря , на горизонті - великі вітряки, такі де не будь не поставлять . Тут набагато вітряніше ніж в інших куточках України.

День 3

День почався з казусу: коли влазив у спальник після нічного чергування , зняв берці і поставив біля себе... До ранку вони замерзли повністю, всередині лід . Та нічого , одягнув як є . Спав - не роздягаючись , як є , з усім б/к і гранатами у куртці і в штанях, трохи заважав штик-ніж на боку, спальник у мене великий, надалі спав і в берцях .

Спостерігаючи за селом, бачив двох бабусь – вони живуть у крайніх хатах, топлять пічки, годують худобу, не тільки в себе, заходять в сусідні хати пораються там ... мда...

Огляд можу вести тільки в приціл (бінокля в мене немає). Мене турбує тиша зліва, підозрюю , що там нікого немає. Це погано - можуть обійти, у нас між позиціями немає підтримки вогнем , дистанція і рельєф не дозволяє.

Всього позицій три : наша - «окопи», далі , правіше , в низині - «Доміки», ще правіше , на пагорбі - «Маяк», там будівля бази відпочинку, за «Маяком» - море.

Росіяни 80 відсотків б/к кидають по «Маяку», там регулярно гудять наші танки, (Т – 64 дуже голосний).

Годині о 9 міномети шлють «Привіт» по «Маяку», і трохи покидали перед нашими позиціями, метрів 300 попереду, тупо на поле . Думаю, їх корегувальник не похмелився...

В обід по нас працює ККМ . Позичаю бінокль, доводиться висовуватись з окопу, бо труби, яка б дозволила бачити не висовуючись – нема . Над головою свистять кулі , метр – півтора вище . Кулеметник обстрілює нас щедро, б'є довгими чергами . Помічаю два місця в посадці , з яких він може працювати, дистанція - 700–730 метрів . Для моєї СГД , це досить далеко, технічний максимум для неї - трохи за 800 метрів, якщо куля летить з надзвуковою швидкістю, але ствол у мене зношений і кулі не снайперські (страшний дефіцит), а прості «ЛПС» (вони до кулемета). Роблю постріл, зразу зміщуюсь , слухаю – стріляє далі... Займаю другу позицію, з'являється трохи азарту... хто-кого. Друга позиція противника - метрів 40 правіше від першої. Бінокль в мене - 10 крат , китайський . Оптика не дозволяє роздивитись деталей, та я майже впевнений, що стріляють саме з другої, наміченої мною позиції, трохи далі від першої. ККМ далі б'є довгими... цілюсь довше ніж зазвичай...

Постріл - зміщуюсь ... все тихо... Хвилина, дві, три, п'ять.... Куди попав , я не знаю, можливо кулеметник почув мій постріл (звук СГД явно виділяється з будь-якої зброї), і злякався. Може - поруч попав... Головне - більше не турбує.

Стемніло, влажу у спальник, крутився з півгодини, мені голодно.

Я тут їм багато. На «передку» є два варіанти апетиту: їж або мало (як більшість), або багато (як я) . Згадую , що з'їв за день - начебто не мало: штук три тушонки, одну сардину, пару паштетів, а голодний лежу, ніби добу не їв. Встаю, йду до бліндажу, думаю : може там ліхтарем підсвічу і відкрию консерву тушонки... Зайти неможливо - ноги стирчать майже назовні бліндажа...мда, лягаю голодним і злим.

Вночі чергові стріляють (пост поряд з моїм спальником, майже у мене під вухом) вскакую ... фігня - побачили щось в «теплік», лягаю далі.

День 4

Будять на пост перед світанком, стоїмо удвох з Дусею. Наш пост тут же - 5 метрів від мого спальника. Знову між будинками ходять бабусі, починаю їх розпізнавати (облич не видно – далеко, чисто так , по силуетах). Дивлюсь в приціл - опля, сітка прицілу змістилася вниз, кліпаю

барабанчики, ефекту нема , думаю - замерз. Сітка прицілу стала на місце пізніше: поставив на пів години гвинтівку коло буржуйки – подіяло.

Туалет - у посадці, треба вилазити з окопу і по відкритій місцевості пробігти метрів 20 до дерев . Це напружує, бо посадка прострілюється . Майже кожен ранок заводяться сепарські танки - вони 1200 – 1600 метрів від окопу. Коли заводиться Т-64 - це щось... димить, що паровоз . Танків у противника, принаймні, два. Сепари намагаються після того, як завелись - зміщуватись, але територія села не така вже й велика, тому, в принципі зрозуміло , де вони.

Близько 9 - арта, (мабуть, у сепарів графік: зранку і ввечері луплять). Працюють три батареї мінометів : дві - 120 , одна – 82 . Загалом - стволів 15. Цей раз дістається «Домікам» - там іде бій .

Вже розводимо вогонь - на сепарських навідників насрати, хочеться гарячого . Топимо прямо в окопі волонтерську буржуйку з газового балону, п'ємо чай. Іванич приготував борщ - це була фантастика ! Я навіть фоткав його! Борщ з майонезом, шмат хліба... Готується він просто – в кип'ячу воду всипається вміст пакету з усіма компонентами . Ті пакети роблять волонтери ...ну звичайно - Волонтери. Держава кормить сухпаєм, який вже давно остогид. Не знаю , хто і де готував ті пакети з борщем, але і зараз згадую той борщ і все стискається всередині . Пам'ятаю, як зняв рукавиці задубілими

руками і грівся об судочок... Низький уклін Вам , рідненькі наші Волонтери ! Той борщ для мене - цінніший відра нагород від держави, і усіх слів «поощрений» від «хенералів» ,разом узятих...

Вдень працює ворожий снайпер, стріляє багато і косо . Я чекав і роздивлявся : б'є з тієї ж посадки, де був вчорашній кулеметник. Важко щось помітити в китайський бінокль, та наче б то , виявив звідки . Максимальна концентрація... Постріл, міняю позицію, не висовуюсь... Десь через пів години наші починають вільно

ходити по окопах (вони неглибокі, якщо стояти, в багатьох місцях голова буде поверх стінок, а в деяких - нас видно по пояс) . Роботу зроблено. Не знаю - може злякався пострілу СГД і драпанув, хто зна ? Можливості піти перевірити , що там ,у ворожій посадці, нема...

Коли вечоріло , став свідком рідкісного явища - «танкова дуель». Від сепарів, з глибини села, їде танк Т-64, просто по дорозі, не кваплячись так. Я був з правої сторони наших окопів, і дорога , по якій сунув танк йшла до мене під невеликим кутом . Розвертає башту вліво і зупиняється метрів 550 від мене, стріляє у сторону «Маяка» . Звідти - також відповідь, це скоріш всього , танк «Азова» , мені його не видно за деревами. І от - вони перестрілюються, випустили один в одного снарядів по чотири. Після четвертого пострілу нашого танка - щось розірвалось. Чи то на самому сепарському танку, чи то зовсім поряд? Вже сильно темніло. Сепарська «шістдесят четвірка» не розвернувшись, задкуючи відкатується назад, звідки приїхала. У нас на позиції , зброї,здатної уразити танк - не було. Ох ПТУРшики прогавили вірну ціль - 550 метрів стояча мішень...

День 5

Кажуть , буде ротація - і я її чекаю, втома бере своє. Село живе своїм життям, точніше та його окраїна , яку я бачу . Там видно собак і корів (корів наші херої стріляють по ночах, помічаючи їх у «теплік» , думають ДРГ – (диверсійно розвід група), чим мене будять).

Вдень вітер , як правило , стихає - закономірність морського узбережжя.

Я , користуючись нагодою - трохи роздягаюсь і ніжусь на сонці . Тіло втомилосся від снаряди і берців (навіть сплю у повному спорядженні, на випадок тривоги).

По нашій позиції працювали в парі ККМ і СГД . Довго з ними возився, витратив 5 патронів... Після цього по нас валить «АГС» (автоматичний гранатомет, в нього дальність стрільби -1800 метрів) , довелось ховатись у бліндаж. АГС стріляє навісним вогнем і я його не в змозі дістати.

Вечоріє. Кажуть, що Азовці мають от-от приїхати, поміняти нас . Підтягуємо торби до посадки. Приїжджає зміна . Я їх зустрів на позиції . Пам'ятаючи , як ми міняли вояк 5 днів назад, розумію, що новеньких треба

нормально проінформувати про тутешні справи. З пів години детально пояснюю , де і скільки танків, що з артою... Та головне - про бабусь, які живуть прямо перед нашою позицією , за 600-700 метрів, щоб не дай Бог , не поплутали чогось...

Вже темніло, всі зібралися біля посадки, сепари активізувалися, пострілюють всліпу, лежимо... Годину...дві... психуємо...

До нас підтягується чоловік 10 з іншої, мабуть третьої, роти . Сиділи вони через дорогу, правіше від нас. Сиділи тихо, щоб стріляли - я не чув . Нарешті приїжджає броньований КраЗ . Перші вскакують наші тихі сусіди, потім наші – абсолютно очевидно , що ми всі не вліземо. Ми сюди також приїхали в тому КраЗі, напхані - що сардини в банці... А тут плюс 10...

Звіробій каже , що транспорту більше не буде (при мені казав у рацію, що треба ще одна ходка Звідти — м а т ю к и, влазьте - як хочете...СУКА ШТАБНА!)

Всі нервують. Я не хочу лізти, у мене дві торби ,і я їх не кину - краще тут , з «Азовом» залишусь... Ми зі Звіробоем лишаємось вдвох назовні... Він вмовляє лізти . Передаю торби в КраЗ, лізу сам... Колись думав : - у Київському метро у час пік тісно... А в КраЗі - просто жах: світло не включаємо, дихаємо один в одного, хтось стоїть, хтось присів – і так в півтора поверхи, зі зброєю, в повній амуніції, з торбами... йохана... Нац Гвардія, йохані... командири, йохана... логістика ! КраЗ поволі рухається мерзлим полем ... у кузові матюк...

Звіробій в КраЗ не вліз - теліпається ззовні , на підніжці. Проїхавши поволі кілометрів 5 - висаджуємось . Добре , що я був у броніку, а то ребра би зламав. Перевантажуюємось вже в інший , не броньований КраЗ - їдемо на аеропорт...СУКИ ШТАБНІ ! Лише дивом ніхто не став 300м після тієї поїздки.... Першу добу просто відходимо. Ми - як зомбі ,від холоду і

недосипу, від ваги спорядження. В ідальні готують одесити (вони обслуговують базу), при чому їжа - людська : супи, борщі і ... є молоко! І навіть без обмежень! Одразу випив 5 стаканів!

Фото: Усач — Євгеній Львович Тельнов, солдат. Наш спеціаліст по танках...бив їх нормально.

Хлопці телефонують рідним, друзям. Виясняємо, що з пораненими - їх більше десятка... «Двохсотих» без змін - двоє Усач і Цар...мда...пізніше стало відомо про третього загиблого — Олеша. Враховуючи, що це - втрати роти за 5 днів...Святослав без руки...

Фото: Цар — Олег Юрійович Шабельний, старшина роти, виключно чемна і порядна людина була, похований у Білій Церкві.

Фото: Олеш — Олег Анатолійович Бурлака, сам з Донецька, сержант командир відділення, лишив двох діток.

Йдуть найкращі...вони чекають нас Там...

Телефоную до Воділи – настрої в нього бойовий, поранення не важке . Каже , що через пару днів повернеться до строю. Кормлять його в лікарні фруктами та ковбасами.

Враження Воділи від нашого заїзду...

Широкино

14 лютого нас відправили до Маріуполя, а саме - в Широкино. На в'їзді стався ще один провал. Наша колона, завдяки нетямущому командуванню , була заведена на сепарський блокпост. Загибель Цвіту Батальйону – Усача і Царя. Від розпачу ,деякі бійці зривали і закопували свої шеврони. На той час полон був досить близький до нас. Моя ситуація була критичною: потрапивши в полон, як донецького - мене б катували більше усіх. Не бажаючи потрапляти в полон, здійснив маневр, від якого багато хто здивувався. Будучи пораненим, я застрибнув у машину з боєприпасами і, під вогнем, вивів машину на найближчий український блокпост. По ходу прикриваю відхід підрозділів, що потрапили у засідку. В тому бою я зрозумів істину – що готовий воювати тільки під командуванням людей , які можуть сказати "ні"- армійським тиловим крисам. Потім мене , напівживого, доставили в Дніпро на гелікоптері. З лікарні я благополучно втік через 10 днів і повернувся знову до підрозділів, тому, що батальйон потребував моїх навичок.

Ділимося враженнями , на різних позиціях - свій досвід.

Намагаюсь підсумувати свій:

Працював по 6 цілях, витратив 11 патронів, витрачав від одного до трьох пострілів на «клієнта». Цілі не ясно видимі. Це - не тир, дальність і якість оптики не дозволяли роздивитись деталі. Про результат можу сказати, що їхній вогонь замовкав... і...все...

З шести цілей – 4 ККМ і дві СГД , середні дистанції, наскільки пам'ятаю, 600-750 метрів (лісополоси). На нашій позиції втрат, в принципі - нема, якщо не рахувати «нирочника» та поважного пана офіцера з підозрою на ангіну)).

Був ще ККМ, який бездумно гатив десь з 1100 - 1200 метрів. Звичайно, я по ньому не стріляв, та й не бачив звідки саме він лупить – занадто далеко, та скоро він сам затих.

Надзвичайно не вистачає якісної оптики...щоб уразити “клієнта” спочатку його потрібно ВИЯВИТИ...і швидше ніж він тебе...).

Прошу читачів не судити суворо, я ще вчуся і це - мій перший досвід саме фронтової - снайперської роботи. Сам тоді розумів , що роблю багато помилок, часто підставляюсь... Так здобувається досвід.

Другий виїзд в Широкино.

Відпочили 5 днів . Їдемо на «Замок», там штаб. Це - село одразу за Широкиним, Бердянське . На «Замку» перевантажуємось у броню.

Хто не хотів їхати , залишились в аеропорту, охороняти речі - до них ніяких питань. З нами на позицію приїхав австрійський журналіст –

Фото: цікава фотка Гала.

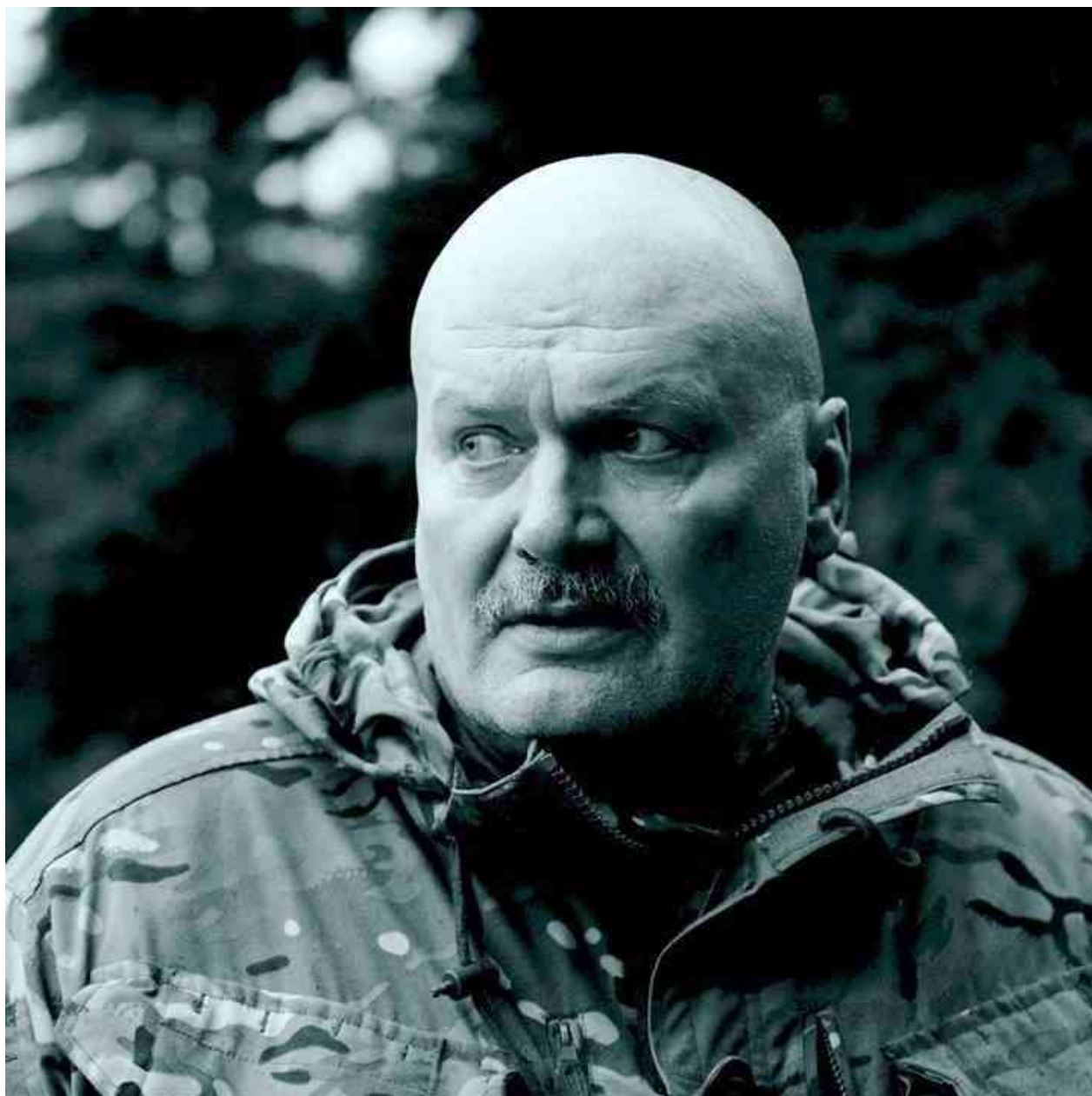

Фото: на мені налокотники з наколінниками, вони не на “штатних” місцях, стягнуті нижче бо зарази при довгому носінні порушують кровообіг, від них я пізніше відмовлюсь як зайвих, фоткав Косой ... загине через кілька місяців.

тихенький, майже непомітний. Два дні ходив за мною, щоб «шоткнути» (сфоткати), адже на наших «окопах» стріляв я один, принаймні вдень. Коли їхали, Гнида особливо наполягав, щоб ніхто не стріляв, бо у нас, пояснював - буде корегувальна позиція арти, (він намутив планшет з картами). Себе він призначив арт. корегувальником, добре придумав - «Гнида!». Я слухаю і мовчу.

Особливий склад майже той самий – до нас приєдналися ПТУРшики, пани «Борода», «Кукурузник» і «Валет» (спілкуючись, ми завжди звертались

один до одного на «Ви» і «пан» , наші ПТУРшики - виключно чемні люди), у них свій джип L200.

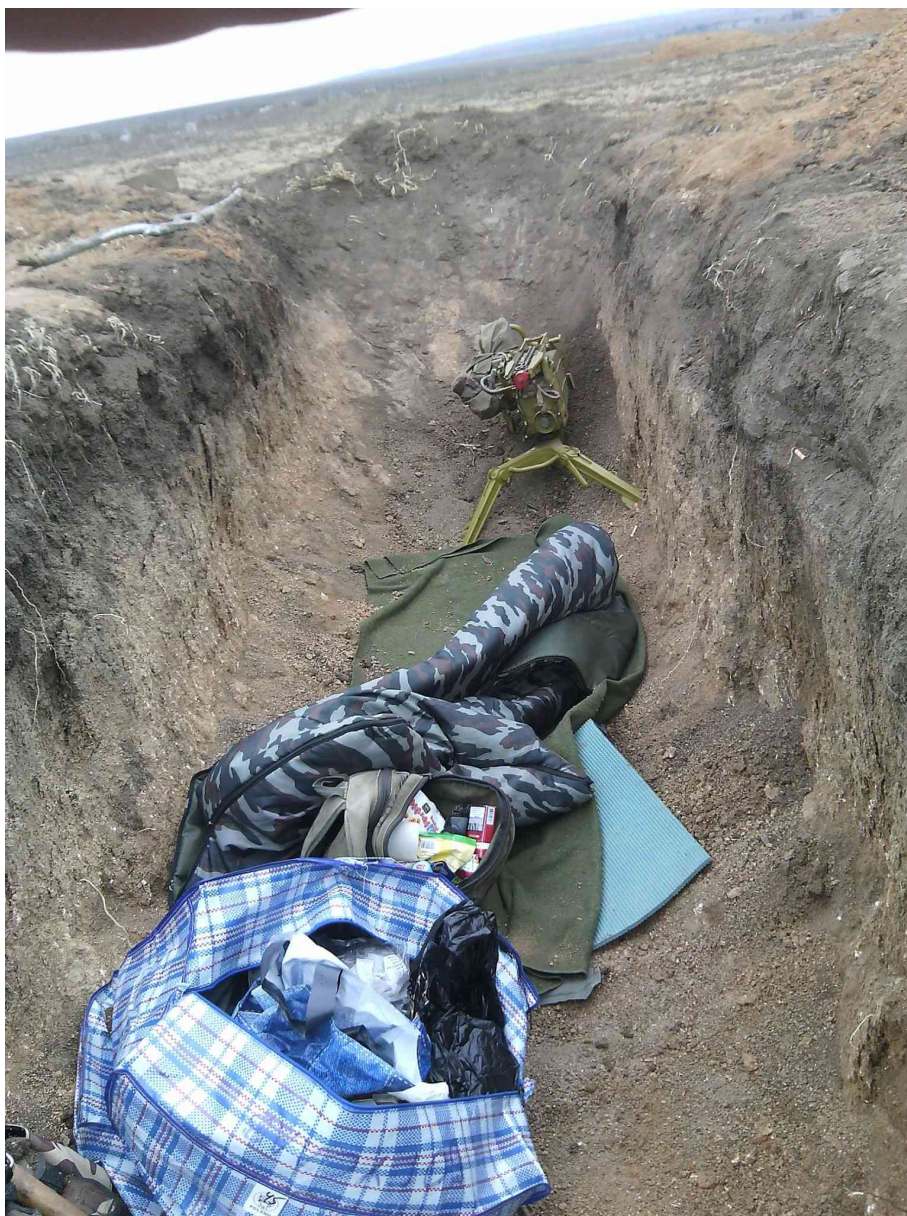

Фото: тут я і спав на «Окопах», як бачите клітчата «тактична» торба). На задньому плані видно пускову ПТУРів. Вибачаюсь за безлад...

Розпорядок той самий , що і в минулу ротацію. Буржуйку топимо цілими днями , плювати на арту , все одно «коса» - робимо гаряче. Ворожа артилерія трохи змінила графік обстрілів . Раніше - частіше біла зранку, тепер - під вечір: одночасно гатить до трьох батарей мінометів (стволів 15, 2 - 120, одна батарея - 82ка), плюс нарізна арта - 122 і 152 мм., часто долучається СПГ. Наша арта кволла, співвідношення потуги - 1 до 4 , на користь росіян. Ворожа арта більше всього кидає на «Маяк». А от стрілковий вогонь на «Доміках» - регулярно . Мені хочеться туди, особливо коли там стріляють підствольники (однзарядний гранатомет , який чіпляють до калаша, ГП-25 – дуже ефективна зброя), у них дальність , 400 метрів - ідеальна дистанція вогню для моєї СГД.

Танк

В обід другого дня , вирішую сходити вліво - розвідати , чи є ті десантники, про яких говорили вояки, котрих міняли тут в перший день.

Повідомив Звіробоя , що прогуляюся . Іду вздовж посадки, прикриваючись нею від росіян . Навколо - сліди запеклих боїв : гільза 30 мм від БМП (бойова машина піхоти з гарматою 30 мм.) , пусті ПТУРи , і відкриті цинки з-під патронів.

Метрів через 300 роздивляюся окопи з бліндажем - явно недобудована позиція . Ще через 200 метрів, бачу наших ПТУРшників – панів «Бороду» і «Кукурузника» , вони копають позицію під свою ракетну установку. Сама посадка в багатьох місцях пропалена, мабуть, снарядами. Періодично залягаю, роздивляюся у бінокль село, дорогу. Пройшов з кілометр, кінець посадки – мінне поле, навколо стирчать МОНки , (*протипіхотні міни) , їх добре видно. Роздивляюся сусідні посадки, орієнтовно знаю , що там має бути село Водяне. Ніяких слідів десантників , у нас зліва - «дірка», мінімум 2 км! Вертаюся, форсувати мінне поле - не моє хобі . На пів-дорозі до наших окопів проходжу повз ПТУРшників . Пан Борода і пан Кукурузник, тишком-нишком риють позицію під установку . Ще сто метрів, якраз випалена прогалина в посадці, і тут — ПОСТРІЛ ГАРМАТИ...пару секунд і над головою свист снаряда.

Йоханий бабай! Падаю, розрив з права від мене в полі . Прносяться думки , перша : - з другої лінії (заду наших позицій) мене помітили і стрельнули з чогось ? Та ні - там же «приход» (розрив снаряду), сам бачив ;

друга думка : - швидкість снаряду дуже висока, можливо протитанкова гармата...

Другий постріл - через секунд вісім після першого, теж саме - снаряд над головою , розрив у полі . Лежачи , повертаю голову вліво і бачу , як із сухого дерева, метрів три над землею, повільно падає здорова суха гілка...

Повзу...так, знаєте...швиденько, вага снаряди - не відчувається. Метрів за 40 посадка густішає – тікаю пригнувшись, на прогалинах знов повзу . Бачу, з посадки навпроти наших окопів - виходить назустріч Рівня . Показую йому рукою, щоб заліг, і сам лежу - відхекуюсь. Знов біжу, влітаю в окоп, Рівня, за мною, «Йоханий бабай!» - пронесло. Стою в окопі , не можу віддихатись, думаю : – «Де так лоханувся?» . Ні до, ні після цієї історії , я не чув , щоб танк (впевнений , що він - бо інших високошвидкісних гармат у

сепарів там не було) , стріляв без заводу двигуна, з дистанції - десь 1400 метрів... І то - він не промазав, а цілив саме в крону дерева, щоб фугасний снаряд, розірвавшись , вразив мене осколками зверху-вниз. Він стріляв по одиночному піхотинцю ! Тим більше , що через 400 метрів - вихід в посадку з наших окопів . Ми постійно там ходимо по природних справах, (і не тільки) , іноді - по троє, і ніяка сволота не стріляє...

Зробив висновок, що потрібно бути обережнішим. Казав собі : - «Якщо загину - Москву без мене брати будуть !»

Аж апетит пропав! Думаю про одне – гарем хочу! Штук 300 самок...

Так, я все підрахував - справлюсь! Така от реакція на стрес - вдень ходжу по окопам і нічого іншого в голову не лізе : дівок, і побільше, побільше ...

Згадується випадок з тієї ротації : в обід розгортається особливо запеклий бій на «Доміках». Гатять з усього - явно ближня заруба там .

Я ретельно спостерігаю , чим можу допомогти, та візуально не бачу супротивника. Біля мене стоїть керівник позиції, його викликають по «радейці». Зразу зрозуміло , що з «Доміків ». З рації - збентежений голос, лунають постріли і розриви . Здається, «Джон» - просять про допомогу вогнем . Каже , що їх обходять зліва, просить відсікти ворога... Звіробій обіцяє ККМ... Тут же підскакує Гнида – розказує, що стріляти не можна, замало б/к, ми не готові... Язик у нього підвішений, керівник позиції поступово піддається на вмовляння (останній аргумент Гниди: - «Будем стріляти – прийде ответка», логіка залізна...) Знову з «радейці» кажуть :

- «Стріляйте, обходять зліва»... Керівник мямлить у радейку : - «Не можемо, замало б/к»...

(Як потім я зрозумів, Гнида в цей час ховав ящик патронів - 880 штук на ККМ...). Спостерігаю все це ... я - в шоці , як себе люди проявляють в жорстких умовах ! Скільки іноді гівна з людей вилазить... Слава Богу, частіші випадки - протилежні, але ж буває !

Роздивляюсь , що тут можна зробити : по вулиці , про яку казав Джон не стріляю - не бачу цілей . Хвилин 15 веду спостереження, бачу - спалах в проломі другого поверху школи (якась двоповерхова капітальна будівля), вона на пагорбі навпроти «Доміків». Спостерігаю далі – знову спалах , (вже темніє і його добре видно). Думаю , в глибині поверху стріляє сепарський СПГ (легка протитанкова гармата). Сама гармата стоїть метрів 10 вглиб будівлі від стіни . Я бачу спалахи в проломі стіни, збоку , на другому

поверсі школи, зріст ствола, сам пролом - десь 2 на 3 метри. Стріляю втретє .
Заміряю по прицілу дистанцію - 1100–1150 метрів... мда...

В'язниця

У вічко камери заглядає черговий :

- ***«Гулять будете?»***
- ***«Так» - , підіймаємось на третій поверх, там камери - гулки . Кожна хата гуляє окремо від інших, у двориках, три на три метри , в якості стелі - клітка з арматури . Годину гуляємо. Там - сам з собою розмовляю по-англійськи, чисто, щоб не забути мову. Док мовчить, він вчив французьку...***

Продовжимо :

Думаю - чим тут можна допомогти ? ККМ би туди , у пролом - ККМ у Іванича, та Гнида усіх залякав, щоб не стріляли...

Ну що ж – цілюсь . Приціл «ПСО-1», в теорії , дозволяє стріляти на 1300 метрів... Цілюсь в пролом , і послідовно випускаю туди 10 патронів, міняю позицію... Так-так , знаю - не по снайперськи це! Ну Джон - чим зміг...

Спостерігаю за школою далі... Хвилина ,дві , п'ять ... Подіяло! Спалахів нема! Може, пару куль таки попало в той пролом (все ж таки 2 на 3 метри), оце - здивувались сепари... Підбігає Гнида - лице перекошене: - «Що я тобі говорив... мат...якого стріляв?.... пі, пі, підставляєш наших пацанів... пі, зараз артою накриють...» . Спокійно дивлюся на нього, думаю : - « Може зараз, абсолютно випадково, йому прилетить між очей 7.62 ?».

Він далі:

- « Ти у мене вилетиш зі зводу пі, пі, пробкою.....пі, пі... Я тобі це обіцяю пі, пі...»

Слухаю, дивуюся - наскільки гниле це створіння . Обіцяю собі - більше ніколи не приїздити на «Окопи»... Розбирайтесь самі...

На наступний день в обід, сонце світить, вітер стих - збираюся до посадки, там у нас ч/ж. Сиджу, нікого не чіпаю . І тут... 82-ка (82 мм Міномет) в чотири ствола по посадці, ближній розрив - метрів 50 від мене... Йоханий бабай! Застати обстріл в посадці особливо небезпечно. У полі, коли міна розривається - вибух і осколки йдуть конусом догори, а коли міна детонує від гілок, то ураження іде кругове, зверху вниз - що набагато небезпечніше... Падаю на бік, похапцем натягну штани... Думаю : - « От знайшли б мене тут, зі спущеними штанами, ото казус би вийшов» ... Швиденько - в окоп. Посидів, подумав, якби це придумати, щоб безпечніше ... Придумав! (Відносно , бо явно - до мене таке робили): - цинк від патронів (така жерстяна коробка, що закривається) , прямо в окопі . Може не естетично, в окопі - зате практично!

Аеропорт

Знову ,стан - «зомбі» . Приїжджає третя рота, по суті - весь батальйон зібрався тут.

Відпочиваємо...І тут, командир роти кричить :

- «Рота - до зброї!» . Він повідомляє , що на блокпосту між Маріуполем і аеропортом мусора намагаються пов'язати наших... Через п'ять хвилин виїжджає КраЗ . Всі - по повній бойовій викладці, в балаклавах . Їхати туди - 10 хвилин . Висадка - кулеметник , на всяк випадок , дає коротку чергу в повітря... Мусорів - чоловік 30... було... Розбігаються у всі сторони... біжать по полях, і табличка «Міни!» - їх не зупиняє.

Виявилось , що наших, які після Ширіка поїхали в баню, на зворотньому шляху зупинили і обшманали по карманах . Знайшли з десяток патронів 5.45 і хотіли заарештувати!!! Забрали пацанів і повернулись.

Цей випадок привів до двох наслідків : перше - на тому блоку «Донбас» більше не зупиняли, друге - стало очевидним , що свій спокій на аеропорту маємо охороняти самі . Тому ми посилили пости охорони.

З подивом дізнався , що у нас є офіцерська їдальня. Мда... дійсно - майже нікого з офіцерів не бачив у столовій , в якій їм (я - солдат).

Думаючи про це - злюсь, якого біса! Так , був час - слово Офіцер писалось з великої літери . Колись вони бились на дуелях за поняття Честі і стрілялися , з приводу і без...Зараз , цим же словом називають тих, які перші тікають, перепрошую, здійснюють тактичний маневр, коли стає гаряче.

Так , є виключення - але вони, як кажуть, тільки підтверджують правило...

Початок весни,вдень вже нормально припікає сонце , вночі – дубарь. Виїзд : четверта рота - лишається в аеропорту, третя - їде в Ширік . Нормально, думаю - погуляю по Маріку... І тут – шикують четверту, щось розказують (я рідко слухаю, як правило - стою позаду строю – курю) . Після шиккування підходить Звіробій, і каже , що з кожного взводу Четвертої роти , по три Добровольця - на виїзд з Третьою ротою (мабуть у них недокомплект), і я - вже записаний... Питаю : - «З якого переляку ?»

- «Ну ти ж хочеш, тобі тут нудно...» . Мда

Треба - значить треба ! Збираюсь, зі мною їдуть зі взводу ще «Саїд» і «Паук».

Фото: Саїд – іншої фотки нема... шкільний вчитель з Харкова, прихильник Шаріату (“Аллах - акбар” – стандартне вітання). Ярий поборник моральності і справедливості, хоча - всі ми в баті такі, але навіть серед нас він виділявся твердістю переконань.

Замок

Знову - «Замок» . Тільки я з нього не їду на позиції, а якогось біса залишаюсь при штабі, типу - його резерв . По факту , резерв – чоловік 20 , охороняє штаб . Саїд поїхав на ЗУшку біля моря, Паук - водить броньований мікроавтобус, я - ходжу в наряди! За що , Звіробій?!

Три доби бішуся . Щоб погратись - примкнув штик-ніж до СГД, вдяг «кікімору» (один з різновидів маскувальної одежі), так і пішов на пост . Стою , охороняю штаб, до Ширіка по прямій - кілометра три, звуки бою добре чутно, а я тут маюсь... ну за що?

Четверта доба , як я на штабі. Ранок. Гал шикує «резерв штабу». Наче, на правому фланзі - ДРГ атакує позицію «ЗУшки» (двоствольна гармата калібру 23мм, на пляжі). Ми маємо висунутись на поселення . Показує нам командира групи... Тут я дав йому позивний «Чмошник» - заслужив. До позиції ЗУшки - кілометрів 5. Посиділи там з годину, кажуть - стрельнули по них з РПГ (ручний протитанковий гранатомет), плюс ККМ і СГД. Втрат у них нема, але всі збуджені - заряджають стрічки 23 мм снарядів, стріляють з «калашів» попереду позиції . Місцевість : обрив, посадка, пляж, море. За обривом , на висоті - «Маяк», посадка - метрів 150, пляж – 50 метрів . І того , лінія фронту по якій фігачать – 200 метрів.

До нашої групи (15 бійців) приєднується чоловік 7, які були при «ЗУшці». Рухаємось на пагорб, щоб атакувати з флангу, на висоті. Жарко, сонячно і шумно (зарядили ЗУ-23).

На пагорбі санаторій, там вже чоловік 10 з третьої роти. Бачу снайпера в роках, питаю , як обстановка.
Каже : - « Ну , так собі ».

Про себе думаю, що дарма вони сюди сунулись. Якщо хотіли обійти з флангу, то краще це зробити зі сторони окопів - там є де маневрувати, а тут - вони зажаті між пагорбом і морем.

З висоти (обрив до моря метрів 8) спостерігати, а тим більше стріляти по посадці внизу – незручно, край обриву. Сепарам наші голови буде добре видно – як в тирі. Хтось з третьої роти починає стріляти з підствольника, явно всліпу . Чмошник робить те саме - вистрілює штук 10 гранат... і кудись зникає. Шукав я його рази два за той день – не знайшов. Вже вночі, він сам прийшов. А потрібен він мені був тому , що єдиний , у кого рація. З його зникненням - ми втратили зв'язок ... Отже , на рідкість «гівниста» порода....

А бій тільки розгортається, долучаються наші міномети, до ЗУшки під'їхав танк «Азова». Сепари луплять з кулеметів.

Знайшов місце , де можна більш-менш безпечно спостерігати, що діється у посадці внизу (полоса невеликих дерев - метрів 150). Довго видивлявся – нарешті помічаю, як із сухих наметів в'ється димок , синхронно з тим, як б'є ворожий РКК (ручний кулемет калашнікова). З тих наметів б'ють по позиції ЗУшки, а я - збоку. Стрельнув, де по ідеї , мав би бути кулеметник. Раз – стріляє, далі - другий ... Далі його чую... Щось може я наплутав, чи він там добре, в добре підготованій позиції сидить , і чимось захищений від вогню збоку...

Поступово наша група рідшає . Якщо на початку було десь 25 бійців, то в обід лишилося з десяток... Куди ділися люди ?... Думаю , кожен індивідуально згадував про свої невідкладні справи... Без Чмошника немає зв'язку, без зв'язку - координації дій. Рішення , що робити, куди рухатись - наша маленька група приймає спонтанно, якимось само собою. Є відчуття, що ми зараз тримаємо правий фланг. Якщо внизу , біля ЗУшки , фронт - між пагорбом і муром , десь 200 метрів, і його тримають , крім ЗУшки , танк і штук три кулеметів, то тут, на пагорбі, фронт - метрів 800, який утримують десяток бійців, без зв'язку, з виснаженим б/к, у яких заряди до РПГ і підствольників закінчилися ще до обіду... Всіх, хто там бились - не пам'ятаю. Точно був Шахматист, з першого взводу, у нього РПГ-7, пацани з третьої роти.

Як стемніло - вогонь стих. Відчуваю гострий голод - зранку не встиг поснідати, а з собою хавчик ніхто не взяв. Поки фігачились , був адреналін і не помічав, що я весь змок . Сонце сіло і різко стало холодніше, я починаю тремтіти, мене продуває. Ми зібрались біля корпусу бази відпочинку. Я згадую що в середині бачив кімнату, забиту матрацами . Іду туди і мошуся, накрившись двома матрацами, гріюся.

З'являється Чмошник, каже щоб збиралися, що зараз прийдуть нас міняти.

Годині о 8й вечора приїхала зміна . Виходжу – мої! Моя рота, мій взвод ! Чую в темноті голос Звіробоя. Виявляється , їх по тривозі підняли в аеропорту. Дали вводну, що проривається противник в кількості більше роти. Знаходжу Чмошника, кажу - що не вертаюсь з ним на «Замок». Лишаюсь тут , зі своїм взводом. Намагаюсь бути корисним, пацани до цього тут не були, приїхали за темна . Розказую , що тут було вдень. Розраховую , що через пів години вернуся до матраців ... Та не склалося. Звіробій розписав пости нічного чергування... Заступають всі , і на всю ніч... По двох, ланцюгом вздовж обриву. Я маю чергувати з якимось майором... Звіробій підводить до мене того майора (це не позивний - звання, і не донбасівець - якийсь перевіряючий з частини 3027 в Петрівцях).

Веде до точки , де маємо чергувати - якась бесідка. Розмова в нас зразу якось не пішла (ну так, він - цілий майор, а я - солдат...).

В'язниця.

І я пишу... кожен день по 10 – 15 сторінок моїх зошитів ... Згадую Побратимів : як ви там? Кожен день пишу і згадую ... я фактично в гробі...ця камера - мій гроб і кришка в ньому металева... Можливо , ці записи - останнє моє спілкування зі світом, з Друзями... Так , я вмер і можу тільки писати з «того світу» ... Як Ви там , в світі живих?

Дуже їсти хочеться. Лишаю того зануду, проходжу метрів 100 . Зустрічаю Рівню - питаю хавчика . Риється по карманах – надибав пару цукерок. Вони також приїхали по тривозі, без їжі... Так, ще недосвідчені тоді були... Ті цукерки - моя перша їжа за день.

Відчуваю по організму , що зловив застуду, періодично теліпає - явно температура . Сидимо на відкритій місцевості і вітер мене ,фактично мокрого, продуває... Іде Звіробій , каже :

- «Вогонь всі разом з обриву по посадці, як буде команда».

Питаю

- «Нафіга?»

Наказ штабу : дати вогню - кожен має кинути по гранаті... Дивуюся – штаб явно не бачив рельєфу, гранати розірвуться , не долетівши до посадки... Хвилин через 20, увесь ланцюг відкриває вогонь - кидають гранати. Спостерігаю за цим , не розумію – навіщо ?...

Після вогневого шоу вирішую, що треба хоч трохи поспати. Стан такий, що на наказ «чергувати» - начхати. Виношу з корпусу два матраци,

роблю льожку біля лавочки, намагаюся влягтись так , щоб не продувало. Рівні кажу , щоб розбудив, чуть шо.

Ранок, все тихо. Рівня поруч теж трохи поспав. В голові гудить. Все, гаплик - захворів. Біля корпусу розвели багаття у бочці. Підходжу туди – гріюся, питаю у пацанів хавку, простягають пару цукерок – більше нема. Каспер, жартуючи, одяг на голову бантик. Я його фоткаю!

Маємо наступати - витіснити сепарів , які глибоко влились в нашу оборону. Для цієї операції приїхала Четверта рота.

Просуваємось по узбережжю в лінію : третій взвод під пагорбом, другий - по середині, перший – пляж, танк нас підтримує ззаду . Поступово втягуються наші міномети. Попереду - яхт клуб. Це пару паралельних узбережжю вулиць, забудованих двоповерховими будиночками – по єдиному плану. Супротиву не зустрічаємо, для профілактики - б'є танк. Хлопці зрідка кидають гранати, сунемо вперед. Вже видніються чотирьох поверхівки – це домінуючі будівлі, високі – їх дві, вони стоять поруч, біля узбережжя. Тут, на півдорозі, до них має лишитись мій третій взвод - я ігнорую це. Попереду - цікавіше. Просуваюсь із позиції до позиції, мені потрібен огляд. Рухаюсь за спинами піхоти, 100 – 200 метрів позаду, прикриваю... Ну нема сепарів! Мабуть відійшли (потім, спостерігачі з інших позицій розказували, що тоді у противника почався загальний відступ з Широкино, вони лишали все село, не знаючи, що у нас локальний штурм).

Просуваються штурмовики (у нас штурмова рота), займають їдальню перед чотирьохповерхівками. Переміщуюсь туди. Метрів 300 від їдальні, вглиб Ширіка – стрілоктя. Піднімаюсь на другий поверх. Біля сходів на другому поверсі сидить боєць. Сидить якимось безпунктово: щось у нього питаю – відповідає не в тему, виглядає розгубленим. Рухаюсь по поверху до інших сходів, праворуч мене - здорові вікна від підлоги до стелі . ПОСТРІЛ З ПРАВА! Куля просвистіла зовсім поруч - ззаду мене, на рівні голови! Пробігаю ще п'ять метрів, ховаюсь за стіну... Йоханий бабай! Дивлюся на розбите кулею скло (в той час у Широкино ще були цілі вікна), на дірку в стіні, траєкторія – стріляли зверху вниз ... Там навпроти, метрів сто, ближче до моря - біла будівля, досить висока...мда, промазав снайпер (стріляла СГД, та не кожен з СГД – снайпер). Стріляв - цілячись точно в мою фігуру, та не врахував поправку на те, що я рухався.

Стою...якось не «в тему», переглядаюсь з бійцем біля сходів, кумекаю, хто міг стріляти... Бачив, як наші бійці проходили повз білу будівлю, просуваючись до їдальні... прикривав. Мда, думаю , скоріш за все ,хтось з наших заліз туди і не знав, що їдальня вже за нами...якого біса? – дистанція

100 метрів, форма на мені волонтерська, мультікам, у маси наших хлопців така ж. Ну як можна поплутати? Сепарський снайпер – навряд чи . Та будівля , вже зараз майже в оточені, всі підходи до неї добре проглядаються - не міг адекватний боєць залишитись на такій позиції...

Вирішую стрільнути «по-сомалійськи» : тримаючи рушницю на витягнутих руках, і пробігти ті десять метрів коридору, який прострілюється ... мда - не саме мудре рішення...

Стріляю - біжу ... знову свист ззаду! Йоханний бабай! Взнаю, хто з наших стріляв - відшмагаю ременем по сраці... Спускаюсь на перший поверх, повз того ж бійця на сходах. Схоже, що пози сидіння він не поміняв з того часу , як я його зустрів тут уперше . Думаю , що він не зовсім в адекваті. Я злий, питаю бійців чи не бачили вони ще кого з снайперів . Знаходжу (позивного вже не згадаю), він - з першого взводу і є радейка (в мене не було). Питаю , хто міг лишитись в білій будівлі – не знає, дає запит по рації – ніхто не знає... Думаю , сидить гад - зрозумів , що стріляв по своєму (якщо він з радейкою) і не признається ...

Десь через тиждень після цього випадку , куримо з пацанами в аеропорту і хтось розповідає, що бачив на російському ТВ каналі сюжет про Широкино. Коротке відео, як саме ми перлись до їдальні. І на його думку, знімали саме з тієї білої будівлі . Там , каже - сиділи журналістка, оператор і ... російський снайпер... мда...

Беремо чотириповерхівки . Посидів там з пів години, в цілому – тихо ... Почали працювати сепарські міномети - б'ють тупо по яхт-клубу. Далі не наступаємо - ціль штурму досягнуто.

Голодний, вирішую повернутись до свого взводу - глянути , що у них . Знайшов їх біля входу до яхт-клубу. Кажуть, що мене всі шукали . Мабуть не передали, що я пішов вперед з першим і другим взводом . Стоїть бус Паука – питаю хавчик, дають сухпаї, штук п'ять! Кромсаю штик-ножем ті сухпаї, їм ... Світить сонечко, вітру нема . Жую і роздягаюсь , тіло втомлене від снаряди. Я знову мокрий від поту - розкладаю речі підсохнути, сам ніжусь під сонцем і жую . Нарешті наївся! Нарешті! Що не доїв - розпихаю по кишеням...

Настрій піднявся- лежу на сонечку... Наказ : третій взвод на «чотириповерхівки» - йдемо. Вечоріє, знаходжу пусту кімнату на першому поверсі . Вирішую : поки тихо (відносно) - трохи поспати . Легаю – зразу вирубався... Будять - проспав години дві . Кажуть : збирайся, зараз будуть нас міняти Азовці . Всі ходять збуджені . Начебто, поки я спав - був добрячий

бій : РПГшки фігачили по будівлі.. не знаю - спав, нічого не чув ... Мене «хитає» і я до всього байдужий.

Аеропорт – захворів

Лежу «пластом» в аеропорту, ходив до наших медиків дали якесь жарознижуюче. Зверобій відправляє до лікарні, їду в міську Маріуполя, заходжу в кабінет . Там дві лікарки, спочатку вони думають , що я хочу довідку, щоб «покосити». Пояснюю ситуацію : кажу, що у мене виїзд через три дня і треба бути у формі – зрозуміли . Поки одна оглядає , друга йде робити на мене «карточку» - такі правила.

Мені казали , що лікарі тут сепари – неправда! Жіночки до мене дуже чуйні, після огляду кажуть, щоб я тиждень нікуди не рухався і прийшов до них на повторний огляд – подякував і вийшов.

Курю під лікарнею і читаю, що вони мені написали ... Половину тексту не розберу, але явно щось недобре. Кидаю папірець у сміттєвий бак. Повертаюсь в аеропорт – відлежуюсь.

«Трохіму» волонтери прислали монокль (виглядає як половина біноклю) . Він його дарує мені, просить щоб дав з СГД стрільнути по сепару. Без питань ... для мене монокль – скарб, 8- крат – піде!

На наступний день підходить Побратим (позивного не скажу) . Весь сяє - йому знайомий з «гражданки» віддав борг, прийшло на банківську картку, каже : гуляємо, він пригощає! Пояснюю, що я не в формі (коли я хворію є специфіка: по мені цього мало помітно, навпаки - чим мені гірше, тим більше жартую, тягну “прикол”) він наполягає, треба нормально поїсти в місті (одесити , які раніше готували в аеропорту, поїхали на ротачію і зараз на кухні якісь «гицелі» (живодери), беруть консерви з сухпая, гріють їх в банках - і нам ... бунтували з цього приводу на шикунанні – мало допомогло).

Беремо «джипа» їдемо, скупляємось їжею, далі баня, одноповерхова окрема будівля, знаходимо пакети з «ніщакми» на стіл і під душ, зразу після купання вдягаюся, мені морозно і колотить.

Розкладаємо на столі яства... заходять дві дівки... веселі... починають роздягатись... мда . Побратим каже, щоб не турбувався - все оплачено (в мене грошей обмаль) і він радий мене пригостити...

Сиджу дивлюся на дівчат, вони вже з душа голі, а я - в куртці, мене періодично знобить, ох не вчасно!

Друг пропонує вибрати яку хочу... Пояснюю, що я - пас, стан не бойовий... Дивиться на мене, не вірить! Та я і сам від цієї ситуації ... кхе, кхе...

Та нічого , друга без діла не лишилась... Ну хоч наївся нормально)))

«Доміки»

Домовляюся з Джоном , що поїду на «Доміки», він зараз командир цієї позиції. Я вже майже здоровий. Приїхали – вулиця Радянська, на табличці написано. Будинки звичайні, штук десять в ряд по вулиці. Ці десять будинків і є позиція «Доміків». Джон водить і розказує що тут і як, знайомлюсь з «Правосеками» . Їх тут чоловік 15, займають перший «кубрик» (так Джон називає хати). Зразу бачу що є де працювати, дистанції ближчі ніж на «окопах», вогневий контакт частіший – те що треба.

Обережно ходжу, роздивляюся з якого «кубрику» де і по яких секторах можна працювати. В одній з хат , десятому «кубрику» , натрапляю на рюкзак брезентовий радянський. Клас! Аж до дембеля буду з ним ходити, капітальна річ і зручна. У дворах є живність: собаки, кури, коти. В погребах закрутки... Мда... Є чим доповнити армійські сухпаї...

У мене вперше є своя рація – нормально . Головне - атмосфера тут в колективі здорова, гуморна . На окопах сидимо тихо, і так хитро - не стріляємо, обманюючи сепарів, що тут нікого немає... Саїд також полишив окопи (Алах-Акбар там не катить ...). Всього нас було близько 40-ка разом з «Правосеками».

Фактично, «Доміки» - це повноцінна лінія укріплень. Вікна хат, які виходять на сепарів – бійниці, погреба - бомбосховища. Серйозний недолік – під'їзди до нас прострілюються. Вдень під'їжджати можна тільки в броні... ну... і відступати тут нікуди.

Ефект від «радейки» - важко загубитись. Всі п'ять днів ротації визивають «правосекі». Кажуть - є ціль для снайпера. Добре , що кочую і часто буваю вдень у другому «кубрику». Правосекі - сусіди , і ходити недалеко, в перший - до їх спостережного пункту на даху (є у них свій снайпер, та щось там не зрослося). Регулярно приходжу на їх виклики і фактично інструктую їх спостерігачів, бо всі цілі , на які вони мені вказували - були примарними. Всі ми вчимося. Правосеки в більшості молоді хлопці. Стволи є через одного, ми їм привозимо трохи (хто у відпустці, або лікується – зброя пилиться на складі) ділимося всім , що є по-братерськи.

Фото: Душман — Володимир Галаган, загине у 2018...маю за Честь наше знайомство. Дякую за патрони Друже — вони були витрачені з користю.

Їхній командир «Душман» - перше на що звертаєш увагу, очі... Є в них мудрість і якесь особливе розуміння... Йому мабуть трохи за сорок, спокійна і вдумлива людина, слів на вітер не кидає, ерудит.

Перша доба фактично ознайомча. Спостерігаю за новою для себе обстановкою, заміряю дальності до ключових точок. Друга – починаю

працювати. На четвертий “кубрік” до Джона приходять Душман. Я сиджу там же. Він, побачивши мене, дарує дві пачки радянських спортивних патронів 7.62 – чудово, це для мене справжній скарб! Дуже йому вдячний.

Побратими часто мені носять снайперські патрони, якщо їм потрапляє до рук. В мене немає дару “підмучувати”, і з Волонтерами контактів немає, тому друзі часто щось дарують. З екіпіровки, спорядження – все що має відношення до снайперської справи. У Душмана увімкнена радейка, звідти голос : «Йожик, йожик! Ответь первому» мда, говірка явно російська, йому відповідають знову, дуже виразно чути, що не наші – російськомовні, питаю «Хто це?».

- «Росіяни. Випадково натрапили на їх частоту.»

Радейку з «ворожими» голосами лишає нам, у них на першому “кубрику” ще одна.

Атака росіян (ключові посади і частково особливий склад з російських «туристів») виглядає так : оборона артою сектору наступу, під цей шумок з глибини оборони підходить атакуюча група, безпосередній контакт – дистанція ефективного вогню «калаша» до 400 метрів. Різниця між нами : наші сили в глухій обороні, рухи вперед категорично заборонені, стоїмо тут на Доміках у лінію. У росіян між нами і основними силами – спостережно-вогняні пункти, на яких вони несуть чергування. По дистанціях: ми - далі 450 метрів нічийної землі (цю дистанцію визначає дальність вогню підствольника – ГП 25 - 400 метрів). Пункт чергування противника, ще метрів 800 - основні сили росіян. В них більш гнучка тактика, росіяни здатні концентрувати свої сили в будь-якому напрямку і тим досягають переваги в рази над нашими силами (в секторі атаки).

До того треба сказати, що весь час скільки ми були в Широкино арта росіян (позивний їх 152 мм гармат – “Москва”) домінувала, різниця була в скільки саме разів. Зимою, під час наших перших заїздів, десь разів 5, до літа ситуація трохи виправилась, і співвідношення сил арти стало один до двох.

І тим не менше ми успішно обороняємось. За рахунок чого? У росіян грамотна тактика, домінування в артилерії, легко досягають переваги в живій силі... І не вистачає яєць! Вони підходять, і ці останні 200 – 300 метрів, які треба подолати під нашим вогнем - їх зупиняє! Вмирати вони не готові...

Звичайно, я не претендую в своїх оцінках на істинну в останній інстанції, це саме мої суб’єктивні думки.

Фото: позаду “лінії Манергейма”. Цю форму підігнав Самольот.

Так і працюємо тут на Доміках в якості м’ясорубки. Атаки майже щодня: іноді легкі - так постріляти з великої дистанції і все, іноді запеклі бої, рубка.

Супротивник мабуть вважав Доміки самою уразливою позицією, тут був найбільш проблемний підвіз б/к і вивіз 300-х ... Але бійці ,які тут зібрались... всі хто в нашій роті - хотів ближньої зарубки і розкутої братерської атмосфери збирались тут, переводячись з інших позицій, яких тепер, після штурму яхт клубу, чотири з лівого флангу на правий: 1."окопи", 2. "доміки", 3."маяк" і 4."чотирьохповерхівки" , і штаб – «Замок», село позаду Широкине. В один з тих днів працюю в режимі "вільного полювання". Зайшов до 8-го «кубрика», там на даху чудовий огляд. Сам дах з шиферу, фронтон також шиферний – тобто без будь-якого захисту від куль. Та дивлюсь, що кульових пробоїн мало, восьмий «кубрик» знаходиться в непопулярному серед наших бійців місці - всі підходи відкриті і прострілюються, тому і супротивник сюди не дуже звертає уваги, чим я і користуюся , роблячи в глибині даху ложку. Стріляти тут можна крізь щілини у фронтоні.

Добрий огляд одразу двох доріг – перша ,яка йде від Доміків до магазину в центрі села, і друга,яка від магазину до виїзду з села на трасу. Поки розглядаю місцевість , починається і сильнішає артобстріл наших позицій. Бачу групу супротивника яка рухається через дорогу, зі сторони магазину до чотирьохповерхівок . Одягнені в чорне, на головах шолом–сфера із забралом, цікаво, таких тут ще не бачив. Дистанція метрів 750, працюю... Чекаю , поки «клієнти» знову з'являться, працюю. Час іде, заклала шия, хочу розім'ятись – перекурити, відриваюсь від прицілу, в іншому секторі бачу візуально рух ланцюжка супротивника. Перевожу вогонь туди. Тут треба сказати , що коли на дорозі лежить трупак, ворог дуже не хоче переходити там дорогу. Інтуїція мабуть щось підказує. Він намагається обійти те місце, в цьому була фішка позиції у восьмому кубрику – контроль шляхів руху росіян.

Явно видно що ці в чорному - якийсь новий тут підрозділ. Працюють чітко, пересуваються в цілому грамотно, тримають дистанцію, запаковані аж занадто... Години дві намагались штурмувати чотирьохповерхівки, можливо відволікали . Після, перегрупувавшись , рушили на Доміки, але на нас вже якось непевно... Мабуть втратили задор. Мені тоді подумалось, що то якийсь мусорський спецпідрозділ. Тому що вони занадто легкі цілі тут на фронті, хоч мають всі ознаки доброго вишколу... Ні до, ні після того дня я таких вояк у шолом–сферах не зустрівав...

Той день я називав «шведський стіл». Витратив рекордну кількість патронів, десь 80 штук. Цілей було аж занадто. Я нервувався такій кількості, якщо зазвичай клієнта треба очікувати інколи по півдня, то тут... Поки набивав магазин патронами, візуально (без оптики) помічав групу цілей...

Дистанції, на яких працював 350 – 800 метрів, загалом бій тривав більше 4х годин і затих коли вже стемніло.

«Доміки 2»

Відпочинок 5 днів і знову вже рідні Доміки. Цей раз я ночую в четвертому кубрику, згадую, хто де жив. Перший кубрик обжили правосеки – це капітальне господарство : одних сараїв штук п'ять, ми з Азовцями змінюєм один одного кожні п'ять днів ПС реально там живуть, ротації у них набагато рідші, загалом близько 15 бійців.

Другий кубрик - Чудо, Саїд, Окунь і ще декілька хлопців з третьої роти.

Третій кубрик – займають бійці третьої роти.

Четвертий кубрик - крім мене, Джон, Каспер, Мопс, Катана і Ізюм. Тільки тут взнав що Катана добре грає на сопілці, його гра заспокоює.

П'ятий кубрик - п'ятеро бійців з третьої роти, в них два кулемети РКК і ККМ.

Шостий кубрик – Трохим з Монолітом.

У сьомому , восьмому, дев'ятому і в десятому кубрику ніхто не живе, це мої позиції у «вільному полюванні».

Познайомився з новим снайпером правосеків. У нього СГТ, це самозарядна гвинтівка Токарева, випускалася у 1938 – 1942 роках, каже нормально стріляє ... Мда, я сумніваюсь.

Бачу серйозну зміну по вулиці. Між 6 і 10 кубриком натягнута чорна плівка, шириною десь 1, 5 метри, вона йде під трубою газопостачання, зачеплена за нею, чудово! Простір між хатами там проглядається і прострілюється, тому ті хати і не заселені, та плівка захищає від ... зглазу)))

Пізніше на «Маяку» познайомлюсь з Азовцем, який її почепив – дуже кмітливий хлопець.

З їжею чудово, в кожному кубрику своя кухня, і мене всі потроху підкормлюють, але найкращий борщ робить Джон! Як зготує, кличе мене по радейці, де б не був - приходжу.

Найбільше часу «полюю» у десятому кубрику. Зробив там зразкову льожку з двох шаф і пари тумбочок – помост висотою десь 1,40 з амбразурою зі шлакоблоків . Амбразура х-образна, так вона трохи звужує сектор стрільби, але підвищує захищеність . Від прямого попадання СПГ (протитанкова гармата) може і не врятує, а от від стрілкового те що треба, і все це в глибині кімнати. Пам'ятаю, якось до мене в десятій зайшов Чиж, довго розглядав конструкцію льожки, знайшли кулю, можливо ворожого снайпера, у амбразурі, перед цим у мене відбулась дуель, він взяв її на пам'ять. До цих пір в нього та куля.

В усіх снайперських настановах пишуть про обов'язковість зміни позиції після пострілу. Це правильно загалом, але конкретно на Доміках в Ширіку появу клієнтів і артобстріл в більшості випадків спів падають по часу.

Противник атакує і підходить під прикриттям арти. І тут переміститись після пострілу, наприклад, з будинку на другу позицію - в сарай значить вийти з- під захисту стін на відкриту місцевість, де розриваються снаряди і їх осколки тарабаняють по стінах. Тому логічніше посилити захист позиції, в якій снайпер буде знаходитись під час бою.

Звичайно можна «убаюкати» одну ціль і далі перечекати в глибині хати, але мисливський азарт! Неодноразово, при особливо близьких приходах арти, коли вже думаю, будинок от- от завалиться, я “никався” як правило у ванних кімнатах, вони маленькі і часто без вікон . Та більше ніж на три цигарки мене не вистачало.

«Дуель»

Згадую... Прокидаюся засвітло в четвертому, планую ще по темному висунутись в 10 кубрик на полювання. П'ю каву... Годину, дві, ну не йдеться звідти і все, сиджу розмовляю то з Катаною, то з Мопсом... Мабуть на мене вже косо дивляться – чого тут сиджу ... Нарешті йду в 10 кубрик , все спокійно, в клейонці, яка натягнута між будинками, багато розривів (сліди від арти). Там прискорююся, пробігаю, займаю льожку Проходить хвилин 10 і ... тут шість послідовних пострілів з СГД, чую як стіну хати глухо б'ють попадання... Мда... Ворожий стрілець тупо випустив 6 патронів по 10му кубрику. Там правіше від хати є сарай, гараж, літня кухня ... є де засісти і по чому постріляти. По звуках пострілів (в мене слух музикальний – дуже допомагає) визначаю, що стріляють правіше від сектору який я “пасу” в амбразуру моєї льожки. Моя позиція в глибині кімнати і кут на який я можу

повернути гвинтівку обмежений блоками цегли, яка є моїм захистом. Потихеньку злізаю з льожки, обережно дивлюсь в монокуляр, звідки б це стріляли... Проходить з півгодини, зав'язується бій. Напряма атаки росіян - Доміки. Обережно розбираю частину амбразури, щоб охопити більший сектор. Бій йде по наростаючій – вже б'ють метрів за 300 від фронту нашої «лінії Манергейма».

Я спостерігаю і слухаю. Наші починають шмалити з двох кулеметів у шостому кубрику. В мене цілі є ... Та я чекаю... Постріл! ворожого СГД орієнтовно з «венеціанського Доміку» (так ми його називали, це двоповерхова біла будівля за 730 метрів). Роздивляюсь з глибини кімнати у моноколь, знову СГД - його цілі наші кулемети на 6-му кубріку, вони фактично моя «приманка», я вже певен що з «венеціанця» та не бачу звідки саме ... Третій постріл – праве вікно на першому поверсі, там якийсь розмитий рух, оптика восьми крат «китаєць» не дозволяє чітко бачити вглиб кімнати. Та саме там протилежна від вікна стіна можна сказати світла, з середини той дім обпалений і більшість стін там – темні. Дивлюсь в те вікно хвилину, другу... десяту – є рух! Видно як хтось при піднявся на бік, повільно так... і вернувся на місце ...

Беру гвинтівку, положення стоячи з опорою на драбину (була в кімнаті), цілюсь ... Послідовно роблю два постріли і спокійно відходжу у задню частину хати ... Чекаю... робота така в мене – чекати ... Мда... Проходить з півгодини, ворожого СГД не чути. Наші кулемети явно змістились, можливо на 5 кубрик, бій йде на спад, росіяни відходять. Вертаюсь у льожку і ... не стріляю по відступаючих ... так-так, я чекаю! Ну нема в моїй роботі «екшена», нема! Зі сторони мабуть здалося б, що нічого і не відбувається, весь «екшн» у мене всередині. Напружене прорахування варіантів дій...

До мене гості, шумлять на веранді (пролізти можна тільки в мале віконце), певно свої. Я лежу собі далі. До кімнати входять здивовані правосеки, вони думали, що тут нікого немає... Здороваємось, кажуть що по ним у «шостому» стріляв снайпер, звідкись справа... Прийшли «провентилювати питання» мда... Був би зараз той снайпер, постріляв би їх на підході – клейонка зірвана, все проглядається ... Потинялись і пішли. Той день для нас був без втрат.

В'язниця

Сьогодні 25.03.2018 написав ще один лист до Патріотів.

Не знаю чи дійшов перший. Свого адвоката не бачив вже більше місяця...Писав його до глибокої ночі.

Лист

Лист-застереження ветеранам і Добровольцям

Вітаю Вас друзі із застінків Маріупольського СІЗО номер 7. Я ветеран батальйону «Донбас», 2014-2016 роки служби, далі волонтер, позивний Богуслав.

Хочу поділитись думками про нову реальність в якій ми живемо. А саме: з'явилася нова когорта "сидільців по тюрмах".

На жаргоні - Хто по масті? - Воєнний!

В моєму СІЗО, це пост номер 4, чисто для воєнних, всього їх 7 постів, сидить багато!

Воєнно-політичних, таких як я, тримають в одиночках, або двійках посиленого режиму, безпосередньо в мене навіть "кормушка" заблокована (це таке віконце в дверях камери через яке дають «баланду»).

Цим тут можна пишатись...

Пишу Вам ,побратими, щоб застерегти від знайомства з донецькими міліціантами (які не разу не сепари). Як кажуть:

«Від суми і від тюрми не зарікайтесь!»

Наведу свій приклад : 15.02.2018 року, в морозний ранок, до моєї хати в Київській області вривається донецький корд . менти беруть мене близько 10, а пізніше напишуть що о третій дня. Що відбувалося протягом 5 годин? Каткування! Просте, тупе... Перевірені методи сталінських часів...

Вивезли в ліс, кілометрів 10 від хати, кинули на сніг, ноги замотали скотчем... В основному душили (так званий "слонік"), періодично – електро шокер... Всього брали участь 7-8 мусорів, мінялися на перекур...

21 століття, європейська держава...

Через якийсь час тортур хочеться вмерти, та не дають...

Хотіли, щоб «признався»... через годину «втіх» (Добровольців ,кажуть, люблять «особо»).

Пояснили , в чому саме я маю зізнатись з подробицями, кого вбивав, з ким і як саме.

Слідкували , щоб запам'ятав,що слідаку на камеру потім маю розказати.

О третій привезли до слідчого з понятими. Йому я написав, що був підданий тортурам і звинувачений в дурниці...

Везучи до Маріуполя сепари вихвалялись , що саме вони брали моїх побратимів :

«Гала» - побратим батальйону Донбас, «Хамера» - ветерана Донбасу, «Бека» - командира ОУН. Всі троє - керманичі «Руху Визволення».

І от, СІЗО номер 7. Тут підвали глибокі і криків звідти не чути.

Тут всі зізнаються. Я поки нерозумно «упорствую под тяжестю улік».

Скільки загалом по тюрмам наших побратимів, сотні, тисячі? Як каже мій знайомий «Well come to Донецька область»!

14.03.2018 року Сергій Сергійович Ластівка він же Богуслав СІЗО номер 7 міста Маріуполь.

P.S. Кому попаде ця записка , сердечно прошу кинути її в месенджер фб моєму побратиму Катана Донбас, або комусь з мого батальйону.

Аеропорт

Приїхали бухгалтери з частини 3027 – це номер частини Нацгвардії у Нових Петрівцях, де з самого початку був приписаний «Донбас». Привезли зарплатню . Раніше , до мобілізації, ми як резервісти отримували 920 гривень, зараз маємо близько 3000 гривень на місяць.

Взнаю, що на наступний день вони повертаються назад на автобусі. Беру відпустку, розраховую з ними доїхати, 3027 недалеко від мого дому.

Їду зовсім без речей. Висаджуюсь на трасі біля частини о третій годині ночі. Дорога пуста, чекаю світанку - після 7 вже інтенсивний рух, стою голосую, одягнений у форму... та ніхто не хоче брати! Дивне відчуття, їдуть автівки з одним, інколи з двома прапорами України на «лобовухах» і ... проїжджають мимо! І це під Києвом! В тому ж Маріку зупинив би машину максимум за півгодини а тут... якимось на Сході, де війна не в новинах а поряд, люди більш чуйні до військових. Тепер розумію тих побратимів які з відпусток повертаються засмученими... В тилу люди більш байдужі , ніж ми звикли...

Десять днів пролетіли швидко. Що робив? Ну так, «втикав» у ноутбук, гуляв по лісі ... Хочеться лежати і нічого не робити.

І знову Доміки

В цей раз приїхав також Звіробой, його ,в якості командира, на окопах змінив Косой. Обираю, як місце базування ,десятий кубрик. Я тут живу один ...майже...є дві собачки невеликі, чорні. Живемо дружньо, коли відкриваю армійський тушняк весь жир(а це пів банки), віддаю їм. При обстрілах вони ведуть себе дивно, буквально туляться до мене. Якщо зайду в іншу кімнату і закрию за собою двері буквально ті двері вибивають.

Іноді приходять гості, Саїд майже кожен день. Плівка, яка була натягнута між хатами та закривала огляд ворогу, зараз дуже побита і майже не виконує свою функцію. По ночах лагоджу її, та вдень знову обстріл її розриває. Тому добиратись до мене досить небезпечно, ліпше усього коли заїжджає ОБСЄ.

ОБСЄ заїжджає все частіше, в цей час у нас перемир'я. Вогонь не ведемо інколи по півдня.

**# Оп ...ручка не пише, паста закінчилась.
Мені її передала
пані Інна - дружина Воділи, разом з зошитом.
Та нічого,
беру у Дока олівець і продовжую.**

Запам'яталось : йде бій, я на даху у восьмому кубріку, арта росіян лютує, хату трусить, мені стрьомно, над головою шифер, якщо снаряд попаде ... мда...

Відчуваю як вогонь рухається, арта повертає стволи 122-йок і от зовсім поряд, підряд разів 5 ... незвичний глухий звук, як в землю входять не розірвавшись снаряди... щось там у них не заладилось...

Дякую Янголам Охоронцям !

Катана

І от ,працюю по флангах атакуючих ,самий розпал бою ... раптом чую, хтось забіг у хату ... радейка у нього працює, звук на повну, мені зверху добре чути, щось лазить – я мовчу, вичікую «клієнтів» ... і тут він починає гатити чергами із калаша. Щедро поливає ворога, зміщується - і знов... Мда... Мені таке не дуже, привертає увагу росіян до кубріку ... Щось він каже сам до себе, мабуть за щось перечепився, впізнаю голос – Катана! Мда... мовчу далі, хвилин через п'ять, вгативши ще з два рожки, вибігає на двір... ну “газконець”! Там на дворі 122 мм снаряди і гранати АГС розриваються...

Бог сміливих береже... були часи ... так Друже?

«Світлана»

Аеропорт – суєта, у нас переїзд на нову базу, кажуть в Мілекіно, якийсь санаторій. Приїжджаємо в пансіонат «Світлана» , на березі азовського моря, на захід від Маріка кілометрів 40.

Наша рота займає один з корпусів, чотирьохповерхова будівля, там номери. Входжу , вибираю собі апартаменти, знаходжу «Козирну» - кімнату на четвертому поверсі з видом на море. Такий вид тут тільки в мене і в Воділи.

Його при переїзді не було – відпустка, просив забити йому номер люкс). Його люкс поруч і балкон у нас сумісний.

Ходжу купатись по два - три рази на день. На шикуваннях видно ,що наша рота сильно порідшала, багато хто у відпустці і трьохсоті ... Загалом нас лишилось близько 30 бійців... Було більше ста... Тому було вирішено при заїзді в Ширік відправити нас разом на одну позицію.

Фото: база “Світлана”, моя кімната з видом на море. У перервах між боями у Широкино воюю з москалями по інтернету).

«Маяк»

Приїхали вночі, навіть по темному видно, що довкола земля перепахана воронками. Будівля Маяка двоповерхова - типовий радянський санаторій, є підвал де ми будемо спати. Будівля сильно пошатана артою. В стінах, в стелі, всюди проломи від попадань артилерійських снарядів.

Мене записують в наряди чергувань ... мда..., ніколи, чуєте ніколи!

Не ставте снайперів в наряди. У нас свій графік роботи, особливо по дебільному виглядає снайпер в нічному чергуванні з СГД, яка вночі практично непрацездатна – тобто без зброї!!! Воєнна некваліфікованість командирів - явище загальне, розплата – низький ККД (коефіцієнт корисної дії), каліцтва і смерті...

Вдень, у вільний від йоханих нарядів час, ходжу роздивляюсь позиції. Картина добра для зйомок фільму «Апокаліпсис». Вся земля навколо перепахана воронками від снарядів. Влажу в один з них – глибина по шию... Мда... арта - страшна сила !... Абсолютна більшість журналістів знімала сюжети про Широкино саме тут, на Маяку . Так , тут є що знімати, а от на Доміках журналістів не було ...

У нас на позиції ... це ... дівчина! Мда... Перший раз на передку бачу ... дівчину... вона з Правого Сектору, була вже тут коли ми приїхали. Куховарить... Зранку поїв борщ... вдень бачу Джон з Ізюмом чистять картоплю... кажуть, що ми ж їмо, от і будемо по черзі допомагати на кухні... Ага ,зараз... Вирішую більше нічого, що готує та дівчина не їсти, обходитись консервами... Якось не бачу себе ще й в наряді на кухні...якась курйозна загибель може вийти з черпаком в руках...де тут героїзм!). Краще давитись консервами, як на мене. З цікавістю спостерігав за правосечкою під час артобстрілів... Коли «шатає» вона на грані паніки ... Це нормально, мені про таку реакцію жінок розказували... Куди батьки дивляться?! Нащо вона тут? Та й мені ніяково...

Мій йоханий пост у бліндажі, на пагорбі. Від Маяка метрів 300, ну так траншея іде по пагорбу і ланцюжок, штук п'ять бліндажів – 1,5 на 2,5 метри, в кожному бліндажу по амбразурі, складеної із ... білих! мішків (якогось біса на передок дають саме білі мішки, зелених майже не бачив). Стеля в бліндажах - залізна плита, по боках залізобетонні блоки, на яких тримається та плита.

Вести тут стрілковий бій неможливо, бо всі наші амбразури, як на долоні у росіян (білі мішки!), у нас на Доміках хто не ідіот, вів вогонь не у вікно а з глибини кімнат, часто робили бійниці у протилежній від вікна стіні. Під час бою міняли точки, у будинку їх могло бути по 4-6 штук... Намагаюсь підібрати цензурні слова ,що тут робити крім як стояти під артою росіян, тупе вбивство пацанів.

Всього постів три - два в бліндажах для утилізації особового складу... і один на даху Маяка, там же чергує корегувальник нашої арти.

На кожен пост заступають по двоє. Я чергую з Окунем, ще Джон з Ізюмом – ми 4 заступаємо на бліндажах, ще Спасатель з ... не пам'ятаю позивний. І того, заступає шість чоловік на три точки - це третій взвод. Стоїмо по дві години, міняємось з іншими взводами.

Наступний день користуюсь затишшям і чудовою погодою, йду на пляж купатись. Підходжу до гаражів яхт-клубу, щоб в разі обстрілу було де сховатись. Роздягаюсь у гаражі на пляжі, там стоїть гарненький катер – метрів 6. Трохи пошарив по гаражу, хотів знайти маску для пірнання, аби подивитися на міни, що не розірвалися під водою. Маску не знайшов, але є ласті.

Після водних процедур (санаторій все ж таки!) йду на чергування. Там сваримось з Окунем, не дійшли згоди в релігійних питаннях, жорстко не дійшли.

Після поста – гуляє арта, йде атака на доміки. Ходжу на другому поверсі санаторію, намагаюсь умотитись для вогню у фланг наступаючим.

Спасатель

Наступного дня з ранку мені повідомляють, що змінили графік. Тепер я заступаю замість Спасателя на дах Маяка, а Спасатель замість мене на бліндажі з Окунем... Очевидно що це останній "підсуїтився" зі зміною графіка, злий на мене після сварки ...

Заступив третій взвод, починається обстріл, ухають 152КИ.

Санаторій стрясається, спускаюсь з даху на перший поверх, на другому небезпечно, 152-ка – це 43 кілограмовий снаряд який розриває плити перекриття ... чую в радейку голос Джона. Він перекрикуючи гуркіт розривів, просить про допомогу. Каже, що є два 300-х...

Фото: Спасатель - Дмитро Іванов простий хлопець з Одеської області... перший загиблий в нашому взводі... у нас був медиком, до війни працював в Одеському МНС.

Швидко збирається ініціативна група на чолі з командиром позиції, висуваються на бліндажі. Запит на «Замок» швидко... Увозять двох: Окуня і Спасателя...другий не доїхав...

Спочивай з миром Друже...

Ввечері зустрічаю Джона. Він розказує : снаряди 152йок розривалися зовсім поруч , вони з Ізюмом лежали на підлозі, бо осколки снарядів залітали в амбразуру... І от, наступний розрив по звуку відрізняється. Джон в паузі між залпами висовується подивитись, і бачить , що сусідній бліндаж, де знаходились Окунь зі Спасателем , засипаний землею. Обидва кинулись розгрібати землю. Снаряд розірвався з боку бліндажа, з сторони бетонних блоків, які розлетілися, плита перекриття лишилась опиратись на уламки бетону.

Спасатель явно тяжкий, Джон накладає «кет» - це воєнний джгут для зупинки кровотечі на кінцівках... Накладає на ліву руку... на праву ... на ліву ногу... на праву... шансів не було, все тіло рване ... до лікарні він не дожив. Окунь без видимих ушкоджень, тільки ошарашений (були в одному бліндажі! 152ка! 43 кілограмовий фугас!) , їде в лікарню ...

В'язниця.

***Виводять з камери , кажуть - на зустріч.
Заводять в кабінет – там двоє, прокурор і ще хтось
з начальства СІЗО. Прокурор каже , що займається
справами ув'язнених, умовами їх утримання.
Надійшла заява про неналежні умови мого сидіння
тут. Просить аби я написав, що мене турбує...
Мда, ну так написав, що не дають книги і постійно
хочуть зняти з мене штани. Так ,саме так, вже
півтора місяці як їх з мене намагаються зняти! То
конвоїри хочуть їх на щось поміняти, то сам
начальник СІЗО заходить з перевіркою і каже : здай***

штани, вони схожі на військові... ну колір "койот", і що ? Дожились.

Прямо зараз, коли пишу, стук в камеру навпроти. Кажуть: Салама (фамілія Воділи) – «Собирайтесь». Воділа питає : «Куди , на розстріл?», сміємося. У нас з Воділою камери поряд, все добре чути.

Ризикнув сказати прокурору ,що розглядаю своє знаходження тут, як полон ДНР ... Розказав зараз Доку про розмову, він думає що все, гаплик, піду на підвал, а там і самогубство зроблять...він не жартує.

Після прокурора ведуть в інше приміщення , там ... дівчина... залишають удвох ... гарна... каже, що займається справами військовополонених ... хоче написати про катованих в'язнів. Звуть, здається Юля, начебто Омбудсмен . Говоримо про моє затримання, тортури, сепарів. Розказую про мої «задушевні розмови з донецькими міліціонерами» - як вони "полюбляють" добровольців ... Вона все ретельно записує, користуюсь нагодую прошу в неї папір. Мені майже не було на чому писати. Вертають мене до камери, Юля хоче побачити її, конвоїри досить грубо відмовляють, та вона пробивна, заходить, фоткає моє ліжко ... конвоїр кричить , щоб я його заправив, ну я трохи застелив, а він : «Тебе в армії

так вчили ліжка заправлять?!» Я : «В мене всю службу був спальний мішок»)).

Мент дивиться на мене перекошено, мабуть хоче вбити...)

Хвилин через 10 (остакий насичений день!) знову виводять, тепер на Нову Пошту, вона 10 метрів від моєї камери (просто кімнатка 3 на 4 метри, заводять туди по одному). Там - дві посилки! Беру один з ящиків, кладу на стіл- його розпотрошують, дивуються незвичним упаковкам. Намагаюсь взяти ярлик пошти, щоб взнати від кого – не дають, кажуть посылка з Германії. Чого в ній тільки не було... Це схоже на піратську скриню з коштовностями - ковбаси, чай і ... вітаміни! Гарні светри, якісні. Ще в посиці журнал і лист, журнал забирають , кажуть - не можна... Друга : в ній армійські сухпаї! Тюремники розрізають один з них, по розмові між ними розумію, що не бачили такого! Ярлик з другої вдається взяти – вона від Анатолія Васильовича прізвище не видно трохи відірвано...

Сиджу в камері, читаю листа з німецької посилки, читаю і всередині все стискається:

*Хлопці тримайтеся!
Ми про Вас пам'ятаємо.
Україна понад усе!
Наша скромна посилка
Від нас , українців в Німеччині.
Бажаємо швидкого звільнення
Слава Україні
З повагою, Вікторія і Ігор*

*В цьому щось є: сухпаї з передка, німецька
кава від наших заробітчанин – добре що Док
відвернувся, сиджу і сльози мимоволі котяться...і
не соромно мені за це...*

Вертаюсь до Маяку.

Передостанній день трапилось... зайняв позиції на другому поверсі пансіонату. Лежу ,роздивляюсь – йде бій ,арта знов лютує, і тут мені треба відійти – перевірити інший сектор. Лишаю СГД в льожці, іду роздивитись...

Повертаюсь через 5 хвилин ...моя лялечка лежить біля льожки! Є легкий запах вибухівки. Дивлюсь розгублено... Підіймаю ствол, оглядаю - та начебто нічого... дивлюсь у приціл...йоханий бабай! Сітки прицілу... нема, видно запала вниз! Думаю, що тут могло статись?... Як варіант - прилетіла граната від АГС та розірвалася і відкинула гвинтівку ... що ще думати? Приціл розбитий - без варіантів, знімаю його, далі буду працювати з механічного, є така корисна опція у СГД, прицільна лінія довга, можна нормально цілитись, от тільки незвично без оптики...

Мілекіно

Зразу знаходжу Майора. Він зам. комбата по зброї. Пояснюю, що в мене з прицілом біда... І прошу його по можливості замінити мені і сам ствол, все ж таки дуже зношений, хочеться щось новіше.

Вже літо, на базі багато дівчат. До побратимів приїжджають доньки, жінки, і ... лишаються тут...приймати сонячні ванни...мда.

Їдемо з Саїдом в Марік, давно хотіли піти у місцевий краєзнавчий музей, там жіночки приємно здивувалися. Вояки тут явно не часті гості, експозиція... мабуть вона не мінялася з 80-х років...

Коли ми на базі, є наряди, заступаємо у караули не часто. І от я дивлюсь у список чергувань...я...чергую...їдальня! Йоханий бабай! Якого біса! Мда, якось не думалось... Це підстава! Подумав : я ж там їм і хтось мене обслуговує...фігня, це автотренінг, заступаю... Не хочеться це згадувати... Ну там підносив воду, розливав чай на роздачі... Але це між нами кхе, кхе...

Вирішую , що більше не зайду в їдальню, якщо якась тварина мене впише... у мене аргумент - я не ходжу туди і немає чого мене вписувати. Зарплатня має дозволити нормально харчуватись самостійно... Буде треба - сухарі гризтиму, а в їдальню не піду! Об'являю свою позицію всім... ніхто не проти, ...а то б пристрелив...

І треба сказати , я нормально харчувався. Якраз тоді нас перевели в іншу частину. Були -3027 Нові Петрівці , стали - 3057 Маріуполь . В цій же частині приписані Азовці... ну стали однополчанами – нормально. Грошей стали отримувати набагато більше, почали виплачувати «бойові» - це 1000 грн. за добу на передку. Мені вистачало на ковбаси, йогурти, фрукти... іноді навіть дозволяв собі ікорну дієту по декілька днів...

На шикуванні зустрів Майора. Нагадав, що виїзд через пару днів, а мені немає з чим. Каже, що все буде нормально, завтра поїду за новим стволом!

Зброярня в аеропорту, там у бункері мене чекає ... ВОНА... процентів 40 зносу – чудово, є чим працювати!

Повертаюсь, знаходжу майора, щоб подякувати. Він каже, що треба 5 тямущих снайперів на збори під Харковом. Я, подумавши, згоджуюсь поїхати, з тою думкою, що пристріляю там гвинтівку. З'їздив за 5 днів,

нормально пристріляв, в чому мені дуже допоміг один майор який, по суті, не військовий снайпер, а скоріше спортивний стрілець. В своїх бесідах ми взаємно збагачувались знаннями, я йому про фронтову практику, він мені про спортивну.

Змінюється командир нашого взводу, ним стає Косий. Звіробій переходить у взвод інструкторів.

Виїзд нашої роти у Широкино, **я не їду...** Не хочу і все. Тим більше, що Косий тягнув мене їхати на окопи (він командує тією позицією). Та мені душа туди не лежить... Була операція, наші проводили розвідку боєм. З окопів і доміків одночасно, операція була відверто невдала – є 200-х соті і 300-х соті... **чуйці треба вірити...**

Аватари

Наша рота... ні це вже не рота (рота - приблизно 100 чоловік), а взвод (приблизно 30 чоловік) – багато 300-х лікується, ну і 200-х соті... Очевидно що треба поповнення і воно приїхало... Це ті хлопці які у різних частинах по Україні написали рапорти на перевід до нас , і їхні командири на це погодились. І тут у нас з'явилися «Аватари» (бухе, обісцяне, чмо!!!)...мда, до цього нас Донбасят відсіювали на полігонах. В кого запашок – зразу за ворота, з речами! Ми ж були не оформлені, а ті аватари - приїжджали «мобіки» (призвані на службу через військкомати), наше керівництво бралось за голову куди їх діти! Вигнати неможливо (призвані). Повернути в частину з якої вони приїхали - там їх назад не беруть...Мда, тоді у нас за столовою з'явилися клітки, фактично витверезник...Звичайно до цього у нас бійці бувало випивали, але якось інтелігентно і в міру, цього не було помітно. Та все ж таки не всі хто тоді приїхав на поповнення були пиятиками, більшу половину складали все таки адекватні бійці, яких я маю за Честь називати Побратимами.

Широкино (Крайній)

Фото: 8й “кубрік” нашої “лінії Манергейма”, літо, парить. Видно нову надзвичайно корисну “приспособу” на гвинтівці — сошки, позиція у глибині даху, від зрізу ствола до фронтону більше метра, у якійсь мірі весь дах виступає у ролі глушника. Позиція надзвичайно уразлива бо всяка пакость яка може прилетіти детонує об шифер перекриття...та уразливість позиції компенсується чудовим оглядом місцевості...

Рідні доміки... тоді ми ще не знали що це наш крайній виїзд у складі батальйону до Широкино ... Ротація вночі. Йду до свого десятого кубрика. Зупиняє Джон , вмовляє взяти з собою Стафа (це позивний новенького, знання – відсутні) щоб навчати, той мріяв стати снайпером, надивився фільмів... Погоджуюсь на вмовляння, завжди працював один, так зручніше, якщо ризикую то тільки своєю головою. Розміщуємось удвох в хаті, Стаф балакучий, чим мені докучає.

Загальна ввідна така: домовились про припинення вогню і росіяни відійшли на 2 км. назад. У нас заборона на відкриття вогню всім, крім снайперів... МОНОПОЛІЯ...)

Стаф на слідуєчий день провів електрику до нашої хати. Дотягнув провід від генератора до нашого кубрику. Тепер заряджаємо рацію і телефон в себе.

Цілими днями веду спостереження – нічого, жодної цілі за 5 діб, такого ще не було... мда... вже на базі стає відомо що наступного виїзду не буде, Широкино беруть на себе Морпіхи...

Наступний місяць маємось на базі. Постійно ходять чутки що ми от-от маємо повернутись у Широкине ... Посилено тренуємось, поряд з «Світланою» є закинута будівництво, зробили там щось на зразок полігону, смугу перешкод.

Підсумки Широкино

Головний для мене як снайпера результат – жодного 200-го або 300-го побратима від стрілкового вогню ворога. Від арти так, були втрати – Спасатель. Та жоден російський снайпер чи кулеметник не дістав побратима на тій позиції, яку я прикривав, це результат ... повезло, а то б совість замучила... А в іншому – інтуїція, я називаю це «чуйка» без неї нікуди! Який би раціональний план не був, якщо «чуйка» підказує зробити по іншому значить так і треба діяти. Без варіантів!

Цікавий факт про офіцерський корпус. В Ширіку ми тримали 4 позиції: трьома з яких командували бійці в званні солдат! При цьому офіцерів на позиціях вистачало, але вони виступали в ролі... підлеглих солдат – командирів. Таке положення, наскільки я знаю, було виключно в Добробатах. Так Війна все розставляє по своїх місцях.

Врахуйте я описую свій взвод, стандартно взвод це 30ть чоловік, рота складається з трьох взводів... мені більш ніж вистачало спілкування в середині свого взводу, тому про діла інших я мало що знаю.

Особовий склад 3 взводу 4 роти, у часи Широкино

Зверобой - АК лейтенант, командир нашого взводу, Донецька обл.

Трохім - АК солдат.

300 Святослав – АК солдат, інвалідність, відірвано руку, Донецька обл.

Рівня - АК сержант, Чернівецька обл.

200 Косой – АК сержант, Львівська обл.

Дуся – РКК солдат, Донецька обл.

- Моноліт** – АК солдат, Київська обл.
- Горіх** – АК прапорщик
- 300 Воділа** – АКСу солдат, Донецька обл.
- Джон** – АК+ підствольник солдат, Вінницька обл.
- Саїд** – АК солдат, Харків.
- Каспер** – АК+підствольник, солдат, Донецька обл.
- 300 Катана** – АК лейтенант, Івано-Франківська обл., (гуцул)
- Мопс** – ККМ сержант, Луганська обл.
- 300 Іванич** – ККМ солдат, Луцька обл.
- 300 Ліма** – СГД солдат, Київська обл.
- Гнида** – гниди вони живучі...
- Ізюм** – РКК солдат, Харківська обл.
- 200 Спасатель** – АК Вони нас чекають там, солдат, Одеська обл.
- Окунь** – АК солдат, Київська обл.
- Паук** – АК солдат, Донецька обл.
- Чудо** – ККМ солдат, Київ
- 300 Гоша** – АК солдат, інвалідність Донецька обл.
- 300 Чиж** – РПГ – 7 підполковник, Донецька обл.
- 300 Алий** – АК солдат, Донецька обл.
- Богуслав** - СГД солдат, Київська обл.
- Самольот** – РПГ -7 солдат, Донецьк.

Хто помітить яку неточність — підкажіть, виправлю. Зв'язатись можна по фб – Boguslav LS.

Звертає на себе увагу велика частина бійців родом з Донецької області, при чому орієнтовно, половина з них саме з тимчасово окупованих територій. Одна із причин цього, думаю в тому, що військкомати по всій Україні у 14 році не приймали хлопців – Добровольців з Донецької області, їм казали щоб вертались до військкоматів по місцю прописки... тобто до сепарів. А

потрапити до батальйону Донбас можна було без дебільних формальностей, та й взагалі в нас було мало тих самих формальностей – ми ж Козаки... Донбаські.

Правда порох не довго дав нам покозакувати... менше двох років загалом... це офіційно, але ж ми Козаки! Створили Внутрішній Корпус і продовжили ... мда, тепер нас садять...

Ще хочеться відмітити , що неофіційний гімн всієї нашої війни це Ляпіс Трубецької – «Воїни Світла» - ну це так...

Запитання

В мене їх взагалі багато ... наприклад : наші втрати... чоловік по 500 (грубо) на рік... плюс каліки... плюс цивілі..., а чи перевищують ці цифри кількість абортів у місті Києві за той же час? Де ми більше несемо втрат? У мирній столиці, де матері вбивають своїх власних дітей, чи на фронті? Є над чим подумати... Або таке, 1989 рік, танковий завод у м. Харків випускав щорічно 800 танків ... в мирний час... один завод ... скільки це в грошах? Мільярди 2 доларів мінімум... Вся Україна 2018 рік, на 5 році війни... все ВПК ... скільки?

По більшості питань , які собі задаю, я відповідаю... а хто нами править? Вищий критерій істини – практика (думаю до мене сказано). Історично, наскільки я знаю, були народи якими правили чужинці... захоплювали владу... і нібито нічого . Але війна - це кров , а кров - це ПРАВДА, на відміну від облуду розмов і філософії ... Країни , де правлять чужинці - погано закінчують... Україна - очевидний приклад ... більше очевидного знайти важко...

«Наша еліта» - хто вона ,реально, без мракобісся слів... ? У 19 столітті Турцію називали хворою державою.... У 21 столітті хвора Україна...

Широкино: підсумки СГД

СГД – снайперська зброя, це комплекс : приціл – патрон – ствол.

Приціл – 4 крат (збільшення) занадто мало! Оптика вирішує...ціль щоб вразити спочатку треба знайти! Сітка прицілу – чудова, дозволяє швидко зорієнтуватись в дистанції до цілі, є підсвітка коли темніє допомагає. Але

кратність...якщо стріляти до 400 метрів – нормально, та розгледіти замасковану ціль на 600 метрів - майже нереально. По десятибальній шкалі, даю 5 балів.

Патрон – гвинтівку Драгунов проектував під спеціальний снайперський патрон ... Та де вони? Зрідка попадаються, дефіцит страшний. В наявності – “ЛПС” – це дешевший кулеметний патрон. Кулеметний! Ну, що маємо ... 4 бали.

Ствол, як для напівавтомату (сама перезаряджає після пострілу) – зброя точна, надійність дуже висока (надійність для фронту перш за все, там не до вибриків). Ключовий недолік – демаскуючий звук пострілу, СГД виділяється на фоні будь-якої іншої зброї. Безумовно, що маса снайперів з СГД були виявлені і знищені саме через цей виразно – індивідуальний звук, а поставити глушник не так просто, конструкцією непередбачено – 7 балів з 10.

Оптика, якщо попадається будь-яка китайська, краще що з нею можна зробити – шваркнути об стіну. Не може ваше життя і життя побратимів залежати від її якості.

Ефективність вогню

Ніколи заробок на приладі не робив... Типовий приклад - ворог веде вогонь з кімнати будинку, дистанція 600 метрів, ціль знаходиться у двох метрів від вікна в глибині. Я стріляю – ціль падає ... Ну й що! Що по суті сталося, він (ворог) міг почути свист моєї кулі і впасти, нормальна здорова реакція. Міг звичайно його поранити ... та щоб це взнати, треба припертись в ту кімнату і подивитись, що там плями крові, бинти чи щось інше.

Ми ж воювали у Широкино, стоячи на місці - в обороні. Єдина штурмова операція – наступ по узбережжю до чотирьохповерхівок була в умовах відсутності протидії. Росіяни відступали, покидаючи все Широкино. І я жодного разу не приходив до місця, де працював по «клієнтах», хоч звичайно було цікаво... Та форсувати 300 – 800 метрів вглиб фронту по мінних полях...

Єдина реальна можливість побачити результат свого вогню – чисте місце. Найкраще на дорозі чи біля неї, коли «клієнт» падає і я його продовжую бачити, вже лежачого, і добавляю 1-2 постріли, а то там бронік чи ще щось, для гарантії.

Наркота

Бачив випадки на передку коли бійці курили “травку”. Спостерігав за ними. Як себе поведуть у бою? Явних негативних наслідків не помітив. Самі

вони казали, що це їм допомагає розслабитись. Особисто я вбачаю в цьому, явну слабкість, яка не личить Воїну.

Алкоголь

Свою власну позицію я озвучував бійцям з якими заїжджав на позиції публічно. Побачу – сам завалю. Хто хоче випити - для цього є база. І це була не погроза комусь – більшість так думала, тому проблем не виникало.

Сексуальне питання

«Дорожче всього нам обходяться непродажні жінки» – це аксіома, яку повністю підтвердили мої спостереження.

Враження Воділи

Широкино, підсумки

Події, які відбувались в Широкино, я можу описати - як самий щасливий час в моєму житті. За час перебування в Широкино ми знищили 800 сепарів усілякої масті і 2500 були поранені. Для порівняння : наші втрати були 70 і 400 людей - і це були виключно бойові втрати. Ніхто не думав ні про алкоголь, ні про що інше. Кожен розумів, що ставки занадто високі. Півроку бойових дій закінчились так само швидко , як і почались. Нам просто перестали давати боєприпаси і через деякий час вивели на блокпости. Я просто взяв і втік. Посилаючись на старі травми, я поїхав по госпіталям ,заліковувати свої поранення.

Саргана

Фото: видно нове камуфлю — це матова липка стрічка.

Щоб зайняти роботою батальйон дають нам блокпости. У вересні ідемо взводом на Саргану – це друга чи третя лінія оборони... Ночую під деревом,

в спальнику. Все спокійно... і нудно. Намагаюсь частіше брати відпустки і на довше... Вже традиція: нам дають відпустки кожні два місяці на десять днів.

Повернувся з відпустки на «Світлану». Чекаю відправки на блок під Сартаною і ...знаю що загинув Косий ... ну де? Начебто ж не воюємо! Кажуть, що Косой, будучи командиром на Сартані, домовився з розвідкою частини ЗСУ сумісно пройтись по «нічийній землі» розвідати і ... натрапив на розтяжку. Міна була потужною : двоє 200 шестеро 300 ... з 300-х наші Алий і Гоша...важкі...

Майже весь взвод їде на похорони у Львівську область, місто Червоноград... Коли ми несемо, міняючись, труну по місту до церкви - люди обабіч дороги стають на коліна ... Я на похоронах побратима вперше (не люблю це діло). Скільки гинуло у Ширіку, мало хто їхав на похорони. Воювали і не було коли думати про втрати ...

Командиром нашого взводу стає Джон.

Бердянське

Їдемо всім взводом на передок... якби! В Запорізьку область біля міста Бердянське – блокпост ... дожились ... спецназ ... штурмовики ... стоять і мусоряться на трасі! Єдине що відчуваю при слові блокпост - огида... і сором за те що я там стояв. Міг би закосити ... та був солідарний з бійцями мого взводу. Разом пройшли Ширік, разом і тут... в дупі!

На наступний день, як приїхали, стою на посту, а на протилежній від мене стороні (і тут я дав йому позивний Гаврік – літом перевівся в бат - планокур, шклявотне створіння). І от, Гаврік зупиняє автобус «Маріуполь – Київ» я напругся – нащо йому! А він заходить у салон : «Воєнні є? На вихід!» Мда... наступну добу проводили з Гавріком виховні процедури...

Часто заступаю з Саїдом, ведемо сумні розмови, що скоро замість зброї дадуть нам мусорські дубінки . При черговій задушевній бесіді з Саїдом мені надумалось, що місяців через 5 дембель! Тоді те слово було незвичним ... І виникла ідея помріяти , що б робив біс після служби... В той час, осінь 15го року, бойових дій практично не було ... а служити я не збирався (служити і воювати речі різні).

Реально дістав блокнотика, і жартуючи з Саїдом, почав писати :

1) поїхати до Європи;

2) стрибнути з парашутом, Саїд сміється нащо це, ми ж не десантники...

3) залізти на вершину гори в Карпатах ;

4) поніжитись з двома дівчинками одночасно. Саїд гаряче підтримує!

5) відвідати чорнобильську зону, давно хотів ;

6) з'їздити у Харків до Саїда у гості.

Далі не пам'ятаю, щось не дуже значне, жартівливе. Як не дивно, пізніше реально дивився на той запис в блокноті і виконував. Закордонний паспорт отримав як раз перед дембелем...

Чутки про повернення на передок розгортаються з новою силою, версії куди – різні. Більшість каже, що повернемося до Ширіка.

Вже зима, беру відпустку, повернення на блокпост, стараюсь відтягнути, повертаю собі душевний спокій.

Перед дембелем, весною, наша рота проїхалась по всьому «передку» в Донецькій області. Були у різних точках фронту ... боїв нема... тиша всюди... розчарування ... тупе стояння...

Розповідь Воділи

Розпад Батальйону

Наш Батальйон підпадав під атаки зі сторони спецслужб, з метою знищення. Не гребували нічим. Згадується купа мобілізованих алкоголіків, чоловік 200, котрі в той же день надягнули шеврон і п'яні, як свині, лазили по усьому Маріуполю. І ще один приклад - бездарного алкоголіка призначають в керівництво батальйону.

Після дембеля почалась рутинна, яка привела мене до Волонтерства. За період 2016-2018 років було освоєно мною близько 80 000 грошима і перевезено, особисто мною, понад 100 тон вантажів. Возили все - від кавунів, яєць і цигарок, до ... різного. В той самий час було відкрито виробництво кулеметних триног, броні щитів, інших металоконструкцій.

Дембель, весна 16-го

Парадне шикування. Перше, на що звертаю увагу - у багатьох на грудях медалі і значки, інколи аж занадто... Кумекаю звідки? За весь час служби ми державних нагород практично не отримували, тільки 200-х тим посмертно... купували... саме так, здавали гроші і ... купляли по інтернету . Звичайно, не всі . По кількості металу на грудях легко бачу де хто був. Чим більше «цяцьок» тим ближче «воїн» до штабу сидів ... Мабуть це пов'язано з якимись комплексами.

Мій закордонний паспорт вже неділі дві, як готовий. Тому на всі вмовляння побратимів залишитись на контракт я відповідав:

- “Будуть бої, вернуся” – служити я явно не збирався.

Мене чекала Європа!

Мої пункти – виконання

Вдома першим ділом стаю на облік в військкомат, в Подільському районі Києва. Там довго розглядали мій воєнік (військовий квиток)...

- «Ти мабуть Доброволець?!»
- «Ага, а що?»
- «Та у тебе білет практично пустий, маса відомостей не заповнена...»
Дивляться – воїнська спеціальність – вогнеметник, а в полі зброя дві СГД... посміялися...

Далі знаходжу фірму яка береться оформити візу, кажуть, оптимальний варіант - Іспанія. Мені все одно, лиш би Шенген пошвидше, кажуть чекати місяць – два.

А поки робиться віза вирішую виконати пункт 2.

Стрибок

Аеродром «Прогрес», Чернігівська область, години дві від Києва. Спочатку медкомісія – там просто запитують чи чимось хворів, зважують, записують в чергу стрибків. Літак АН-2 “кукурузник”, буде підіймати парашутистів у декілька прийомів. Знайомлюсь з іншими «стрибунами». Багато хто перший раз, як і я. Атмосфера розкута, приязна, «гнилих» людей тут точно немає.

У кого перший стрибок, ті проходять інструктаж години дві. Знайомимось з конструкцією парашуту. Він самий простий – купол, здається “РД – 6” називається. Стрибаємо з помостів, вчимося приземлятись.

Погода чудова, вітру нема, трохи хмар. Видають «снарягу» - парашута два, основний на спині і запасний на грудях, дають шолом. Я нервую, крайній раз літав років 25 назад, ще маленьким, і трохи побоююсь висоти... Мандраж ... Якого біса, нащо воно мені треба... грузимось у літак... він котиться по землі... відрив... летимо... нас 12 – 8 хлопців і 4 дівчини, з нами інструктор, він перевіряє спорядження, чи все гаразд... Сам стає на двері, відчиняє.

- «Пішли!»

Я в черзі 4-тий, думаю « Якого біса стрибати? Нормально ж летимо! От якби літак падав...» - їй Богу, відмовився би від стрибка, якби не дівчата! При них якось соромно... Стою в дверях, піді мною прірва, дерева з цієї висоти (800 метрів) здаються зовсім маленькими, права рука на кільці, як і вчили... Пішов!

- «Йоханий бабай!»

Лечу, рахуючи до 10 і зриваю кільце... мене смикає... вже не лечу, а ... таке враження повис в повітрі. Оглядаю купол – розкрився нормально, оглядаюсь... інші стрибуни поряд – метрів 100 один від другого, ланцюжком... мда, ейфорія – Я живий! І лечу...

Насолоджуюсь краєвидами... Плин часу здається сповільнився... і тут... щось розривається на пuzі. Йоханий бабий! Розкривається запасний парашут...мда, згадую що після того, як впевнився що основний нормально розкрився, мав на пuzі з коробочки вийняти страхуючий мотузок який відповідає за автоматичне розкриття запасного парашуту на висоті 300 метрів...забув ... спускаюсь на двох. Напором повітря їх починає скручувати... Руками відтягую стропи в протилежний бік... мда, тягну з усіх сил, по трохи вдається розтягнути купола... Нащо воно мені треба! ... Йоханий бабай... Приземлення, хууух ото натерпівся страху!... І либа в усі 32 зуба... оце кайф!

В'язниця.

Ранок, «Баландьор» (той хто розвозить їжу) приносить хліба і пакет. На пакеті маркером написано «СХ4..., ВХ106» - це можна прочитати, як з «хати» в «хату» в 106 (моя), мене не забувають, передача з 4 «поста». Четвертий в більшості з військових по «масті». Військове братерство і тут у тюрмі, разом – цигарки, мівіна і ... книжки! Їх дві – «Спогади бійців УПА» і «Декілька слів про національні характери» Ярослава Іляша. Чудово! В мене вже маленька бібліотека з 3 книжок, третю мені принесли по новій пошті це – «Холодний Яр» і четверту я сам пишу!

Початок літа 16го. Іспанська віза готова. Кумекаю куди саме податись.

Місце, куди хочу - багато. Нарешті вирішую : Прага!

Виїхав 2016. 06. 24.

Чехія

Треба сказати, це мій перший виїзд за кордон, все не звично. Забронював готель і автобус по інтернету, їхати 27 годин, в мене з собою невелика торба.

Кордон проходимо спокійно. Польща - автобан, перші враження: чисто, особливо після того як зупинились у придорожньому туалеті, автобус стає кожні 3-4 години, цього замало хочеться палити, та доводиться терпіти.

На вечір вона – Прага! Автовокзал, запускаю навігацію – до мого готелю два км, він в самому центрі міста. Поки дійшов, двічі підходили туристи, питались дорогу, мабуть я схожий на місцевого). Моя англійська мінімальна, достатня для туриста. Знайшов готель, на рецепції дві дівчини, оформляють, одна з них веде до номеру, він фактично на даху – «Таун-Хауз!» Це 5-ий поверх в старовинному будинку – номер маленький, два ліжка, вікно високо і під кутом, окремий туалет. В мене піднесений стан, спати зовсім не хочеться, приймаю душ і гуляти!

Вже ніч, ходжу по мощеним, майже пустим вулицям старого міста. В небі блискавки, періодично крапає легкий літній дощик, натрапляю на невеличку готичну церкву... стою зачарований. Стан, який важко передати, ейфорія? – Ні, не те – спокійно піднесений, легкий і романтичний... Вертаюсь пізно, номер в мене виявляється для некурящих, про що табличка на стіні, ну самі винні... Наводжу будильник на 5 ранку, читав на

туристичних форумах що вдень натовп – не проштовхнутись, а я хочу пофотографувати.

Світанок – гуляю...пам'яток архітектури неміряно – по суті весь центр міста, гігантська пам'ятка. Буквально за кожним поворотом щось цікаве. В 11:00 треба повернутись в готель – в мене обід, включено в рахунок. Після 8 ранку, помітно більше люду, іду до Карлова моста, фоткати незручно, маса людей навколо.

Обід в готелі на другому поверсі, їства на будь-який смак, їм досита... Була думка набрати з собою, але ... якось ніяково. Повертаюсь до Карлового моста, фоткаю лебедів. Роздивляюсь туристичні пароплави на річці. Думаю, чого так не облаштувати набережні у Києві? За Влтавою (річка в Празі) бачу Верхній Град – туди піду завтра, а зараз кумекаю де б це купити що поїсти, в кафешки не йду – економлю. Читав на форумах, що найдешевший варік супермаркет. Довго шукаю на карті у телефоні. Мда, далеченько, за старим містом, біля автовокзалу. Супермаркет такий же як і в нас. Беру всього потроху - на пару разів поїсти, захотілось солодкого, беру шоколадний торт (його потім довелось викинути, тортом він був лише на етикетці, в середині коробки який напівфабрикат, а як він готується не розібрав, написано по чеськи). На наступний день наводжу будильник на 4 ранку, щоб вийти за світло до Више Граду. Зранечку, ще по-темному, переходжу Карлів міст, йду до Королівського замку... Є ж таке в світі - собор Святого Віта – велична готика... багато фотографую ... всередину, в сам Собор нікого чомусь не пускають. До 11 вже находився, вертаюсь до готелю.

Вдень трохи поспав, думаю куди рухати завтра – закінчується термін на який зняв готель, дивлюсь в інтернеті ціни... Думаю про Швейцарію – та бачу, що вона мабуть найдорожча в плані готелів і хостелів. А от ціни на автобуси радують... Ще не вирішив, чи хочу кудись західніше завтра їхати.

Ввечері пішов купувати цигарки, позаходив у різні магазинчики з тютюном, всі продавці, яких бачив – не чехи, то китайці, то араби...

Ранок – гуляю, до 12-тої маю виїхати з готелю... Прислухаюсь до внутрішніх відчуттів... По великому рахунку я перенасичений враженнями, все ж таки це моя перша поїздка в Європу.

Їду на вокзал, думаю все ж таки повернусь додому, на перший раз досить...мда, додому!

В гості до Саїда

Пункт 6, Харків, тут живе Саїд, домовляюсь про зустріч. Цілий день гуляли по місту . Помітив, що іноземних студентів забагато... Ввечері назад до Києва. Це вже третій виконаний пункт. На черзі -

Чорнобиль

Я фанат гри «Сталкер» , тому давно хотів. Починаю зі збору інфи в інтернеті, як іти? Цивільною екскурсією , чи «дико»? Вирішую: спочатку треба подивитись, розвідати місцевість у туристичному турі. Дзвоню в компанію, яка займається екскурсіями в зону відчуження, кажуть – треба за неділю надіслати їм паспортні дані, відправляю...

С.Т.А.Л.К.Е.Р.

Всі збираються зранечку біля залізничного вокзалу в Києві. Три буси, на них маркування – радіаційна небезпека. Багато іноземців... в тому числі росіяни! Мда, з цієї поїздки повернуться не всі...

Їдемо більше двох годин, по дорозі екскурсивод, молодий хлопець, наскільки згадую – Юрко, докладно і явно кваліфіковано розповідає про історію виникнення Зони. В дорозі пропонують взяти в оренду дозиметри, думаю - розвод, туристів по радіоактивним полям не поведуть. КПП на в'їзді до зони – перевіряють паспорта.

І от ми вже їдемо по Зоні, дороги нормальні. Місцевість дуже заросла зеленню, густі ліси. Перша зупинка - якесь село, з дороги цього не помітно. Те , що було подвір'ям хат повністю заросло деревами і кущами. Ідемо по стежці в глиб села, туристів тут ходить явно неміряно, стежка натоптана – КРАЗ проїде. Хати... ну майже Широкино - дахи провалені (перекриття згнили), шибки у вікнах розбиті...

Кажуть, ідемо в гості до місцевої жительки. Моя група заходить на подвір'я до якоїсь хати, чутно що там бабуся, щось починає заучено їм розказувати ... Мені нецікаво, явно туристичний атракціон, та бабуся думаю, розказує одне й теж по декілька разів на день із року в рік. Ходжу по селу, заглядаю в хати і в погребі... «дежавю» . Якби не таке заросле деревами і кущами – позиція “доміки” в Ширіку...

Наступна зупинка - Прип'ять, на в'їзді в мертве місто КПП. Зразу за ним Юрко каже, що їдемо по центральній вулиці міста... Мда, я оглядаюсь - кругом ліс! ... Піднявши погляд, бачу поверх дерев дахи девятиповерхівок в

50 ти метрах від дороги! Колишній бульвар заріс деревами настільки густо, що багатоповерхівки тут здаються химерними привидами. Висаджуємось з буса ідемо стежками по місту. Річний вокзал – все знайомо! Скільки разів віртуально ходив тут в грі Сталкер! Радую , що сучасного сміття немає, своє я , як завжди , складаю у окрему кишеню.

Госпіталь, пусті корпуси лікарні, групу підводять до протигазу на столику. Юрко підносить до нього лічильник Гейгера, той верещить. Екскурсовод каже, що хтось підняв його з підвалу, там кидали одяг, який знімали з пожежників і працівників станції під час їх госпіталізації. Ті речі до сих пір там лежать і фонять «по-чорному».

Ще здалеку бачу – підходимо до оглядового колеса... Жовте, метрів 15 в діаметрі, підходжу і сідаю в кабінку... дивне відчуття , що зробив щось не те... Їдемо далі через стадіон до багатоповерхівок, на полі звичайно поросли дерева і куші, моя група збирається біля під'їзду девятиповерхівки . Заходимо - дверей в квартирах нема, чекав що побачу тут меблі, облаштування осель – пусто, навіть батареї опалення вирізані... Піднімаємось на дах і тут подекуди поросли маленькі берези... Чудовий огляд, в архітектурі є поняття місто – сад, я бачу, що Прип'ять можна назвати місто – ліс! Сосни і берези вимахали за 30 років так, що затуляють п'яти поверхівки... Бачу здалеку якусь здорову металеву конструкцію, то напевно РЛС дуга. Тут ,на даху, дивне і неповторне відчуття покинутого міста, ніби навколо багатоповерхівок ... але тихо, не звуків автівок, ні лаю собак... ніби все завмерло, картину якогось апокаліпсису... час зупинився. Хочеться шикнути на туристів, щоб замовкли і послушали цю тишу... я майже в гіпнозі від відчуттів, хочеться тут на краю даху стояти і слухати, дивлячись в далечінь...

Спускатись не хочеться... думаю , що треба сюди повернутись пізніше... і зустріти світанок одному на даху, щоб нічого не порушувало той спокій , який я відчуваю в Прип'яті...

Виходимо з автобусу на наступній точці – РЛС «Дуга». Капітальне таке КПП, об'єкт явно добре охороняється, видно ще здалеку саму антену – велетенський металевий прямокутник, весь обвитий дротом. Підходжу і роздивляюся конструкцію – корозії дуже мало. Юрко каже, що РЛС зроблено з якісного сплаву, який коштує до біса. Біля антени комплекси

обслуговуючих будівель, входимо в одну з них – це мозковий центр «Дуги». Багато приміщень, де стояло потужне електричне обладнання, видніються капітальні такі кабелі.

Під'їжджаємо майже до самої ядерної станції, металевий міст, збираємося на його середині. Юрко каже: готуйте батони, будемо сомів годувати – це охолоджуючий ставок. Перший кусень хлібу падає в воду... мда, майже одразу голови, розкриті пащі...соми...ні це – сомища! Підводні свині... Знімаю все це на телефон, туристи в захваті.

Далі, «об'єкт укриття» - ядерна станція, четвертий енергоблок. Стоїмо біля КПП, далі не можна. На блоці працюють люди, видно щось там будують. Біля станції стоїть величезний ангар. Юрко пояснює, що ця конструкція має пізніше поїхати по рельсах на енергоблок, уклавши його повністю.

Групове фото на пам'ять, вертаємось. По дорозі на виїзд зупиняємось біля «рижого лісу». Не знаю, може і є там мертві дерева, та виглядає він досить здоровим. Виїжджаємо за КПП зони, вже темніє...

Гарний насичений день і ще один пункт виконано... І я стою до чогось ближче ... ще на один пункт.

Розмірковую ... в мене є блокнотик, а в ньому список завдань, які я з задоволенням виконую... Бачачись і зідзвонюючись з Побратимами, які також на дембелі, більшість з них сидить вдома і втикають у телік... В них нема цілей... У більшості депресія від того, що вони бачать на громадянці... Мені повезло, я маю свій блокнотик...

Гори!

Серпень місяць, дзвонить Воділа, каже - поїхали в Карпати на реабілітацію атошників. Він вже запрошений, подія буде проходити в Івано-Франківській області. Дає номер, дзвоню, пані Лена:

- «Так, можна приїхати буде, група з 20 атовців, гори і масажі. Одне правило: без алкоголю» - те що треба!
- «Чи можна ще одного бійця? – питаю, думаю про Катану, він як раз у Франківській області у батьків... Пані Лена каже що ні, вже група сформована...

Та я все одно дзвоню Катані, забиваю зустріч, хоч каву поп'ємо втрьох.

Торбу в руки!

Ранок, я приїжджаю на автобусі, у мене по УБД (посвідчення учасника бойових дій) білет майже безкоштовно. Воділа прибуває на потязі, всі запрошені на реабілітацію мають зустрітись перед вокзалом Франківська. Катана вже тут, збирається група військових, хлопці з усіх куточків України.

Організатори заїзду, це подружжя, пан Володя і пані Лена – все на волонтерських засадах, без участі держави. Сама організація називається «Франко-Опір», із 2014 займається реабілітацією військових.

Зустрічаю пана Володю, знайомлю з Катаною. Запитую чи можна ще одного Донбасівця, каже:

- «Так, як раз один з запрошених не приїхав»
- «Чудово!»

Фото: Пан Володя Рожнов - мрійник, митець... Професійний гончар, спокійна, доброзичлива і мудра людина, якому пощастило з Дружиною). Катана, жартуючи, дав позивний "Сенсей".

Фото: Пані Лена Рожнова, дружина Володі — Янгол, який завжди в русі, розуміння людської психології мабуть вроджене. Займалась йогою, мати двох янголяток. Загалом людина, яка б'є не по паспорту, а таки по фізіономії).

Їдемо на бусі, явно підіймаємось все вище в гори. Кажуть, в монастир, одразу кілька хлопців цікавляться .

- «В жіночий?»...
- «Та ні...»

«Осмолода», розташований на горі, звідки чудові краєвиди. На окраїні території монастиря господарські будівлі і хостел для паломників, туди ми і заселяємось. Нас 20 бійців, пан Володя з Леною, дві масажистки, ну і дві зовсім юні красуні, які будуть нам готувати (вони з Франківського ПТУ, навчаються на кухарів, декан відпустив їх на заїзд , як на виробничу практику). Ще кажуть, пізніше приїдуть психологи для тренінгів. Ми, Донбасята, заселяємося в окремі апартаменти.

Настоятель монастиря проводить для нас екскурсію. Показує унікальну дзвіницю, здається «Карельйон» - це коли багато дзвонів і мотузки від них заведені на піаніно.

Тиждень, який ми провели в горах, промайнув...нереально і казково. Їздили полазити на скелях Довбуша і до музею-хати Степана Бандери . Історія його сім'ї вразила і пробила на сльозу. Практично вся сім'я загинула, борючись за Україну... Займались ліпленням горщиків, захоплюючий творчий процес, творення з глини...

Ми мабуть ближче всього спілкувались цікавою трійцею з організації «Чорний тюльпан», їх історія і діяльність вражали... займаються тим, що знаходять і вивозять наших полеглих вояків з окупованих територій... важка тема... важка в них робота. А у вільний час вони займаються археологією, ходять по лісах з металошукачами, гарні люди, справжні...

Коли приїхали психологи, почалися ... ну ми жартували :«клуб анонімних алкоголіків». Багато розмовляли, у кожного ніби своє...але по факту - маса спільного... Незвичайними були тренінги, де поєднувались психологія і фізіологія, вивчали фізичні вправи , які прямо впливають на психологічний стан.

Та сама атмосфера монастиря ... спокій... всій нашій групі повезло надзвичайно. В монастирі випадково побував Тарас Компаніченко і взявши про нас, ветеранів на реабілітації, дав імпровізований концерт. В останній день пішов до вуликів, зразу за монастирем – там маленька дерев'яна хатинка з дверцятами, всередині ліжко на одну людину. І от ,лежиш ,а навколо за стіною бджолині вулики...звук гудіння - магія.

Казка створена івано-франківцями... Дякую!

Повертаюсь з казки до земних справ. Телефоную побратимам , хто де? Більшість вдома, з різним ступенем успіху, намагаються повернутись до цивільного життя, та мене більше цікавлять ті , хто повернувся до служби. Як у них? Мда, все сумно – війни нема, а служба... її ненавидять. Наш Донбас повністю знищений... А в ЗСУ зовсім інші правила... Ну спілкування : по-перше , алкоголь – хто не п'є – біла ворона. Друге – субординація, у нас в бойових умовах солдати командували офіцерами... а в ЗСУ тебе , ветерана, якийсь «літьоха», який порошу не нюхав, може сіпати... Мда, та головне війни немає, так іноді прильоти арти і все - тупе стояння.

Якось сумно...

Розмовляв з Чудо, він у ветеранській організації “Внутрішній Корпус батальйону Донбас”. Чим займаються? – Відстоюють права ветеранів, сім'ями загиблих і громадською діяльністю. Якось не конкретно...

Тюрма

Тільки що був шмон, та конвоїри так шуміли в коридорі, що ніякої несподіванки. Я ховаю свої зошити поміж сторінкою мого «діла», там листів 200 – є де ховати. Начебто записи тут не заборонені, та від гріха подалі. Перевернули в 5-х всю камеру а на листи діла уваги не звернули, один зі стражів листав книгу «Спогади бійців УПА» начебто шанобливо, може не сепар...

Карпати 2

Вже осінь 2016, від минулої поїздки в гори пройшов місяць. Дзвонить пані Лена – заїзд, має бути наша трійця, ще з Донбасу будуть Трохим і Рівня.

В перший ще день ліземо на гору... Реально 1700 метрів! Лець не здох, добре був Катана поруч , підбадьорював. Воділа чекав у підніжжя – охороняв м'ясо, після сходження – шашлик.

На цей раз живемо в невеликому санаторії, для «Франко-Опору» його надали добрі люди безкоштовно.

«Франко – Опір» - організація, яка на громадських засадах проводить реабілітацію ветеранів під час і після служби. Фінанси на свою діяльність збирають з миру по нитці.

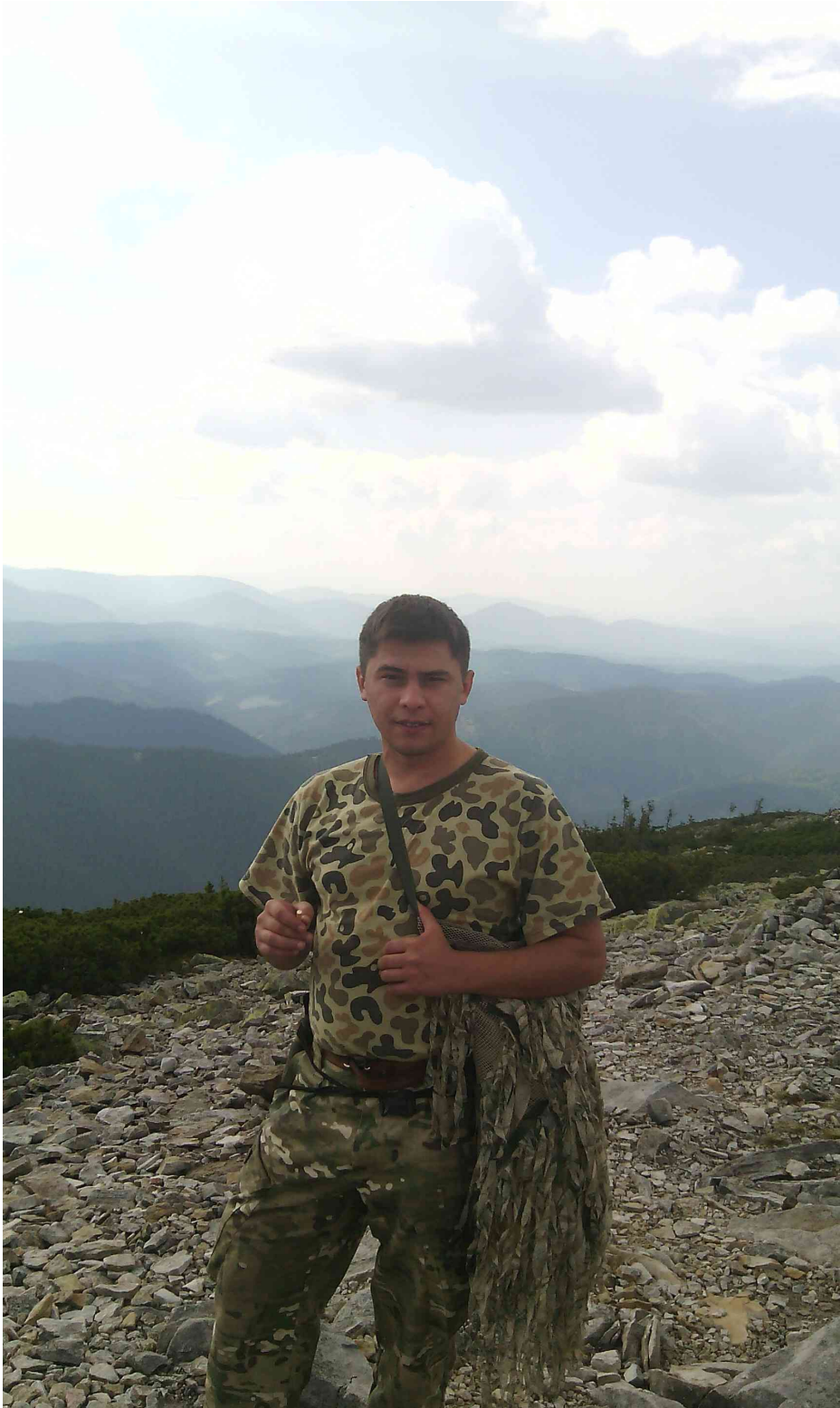

Фото: на вершині гори 1700 метрів. Ледве не сдох поки виліз). Та воно того коштувало...

З нами на вершину гори піднявся бард – гітарист, і влаштували імпрровізований концерт на висоті. Неперевершено! Акустика – такої в жодному концертному залі нема і бути не може! А краєвиди! Супер! На наступний день екскурсія на риб-розвідник. Це пів години пішки від нашої бази. Там ,ланцюжок невеликих озер, які живляться від гірської річки і вода проточна, вирощують форель. Природа навколо така , що хочеться залишитись тут жити, вирощувати собі форельку...

Психологи ретельно кожен день займаються нами. Робимо багато фізичних вправ . Здавалося, до чого тут психологія, та ні – зв'язок прямий. Наш душевний стан і рухи тіла чітко взаємопов'язані ,практично тотожні. Використовуються методики, розроблені в Данії для реабілітації військових після бойових дій.

Знову в гори...ні , не пішки, на цей раз в потязі. Туристична вузькоколійка, нашу групу залюбки беруть в поїздку безкоштовно.

Атовцям на Західній Україні всюди раді, займаємо групою весь вагончик, він невеликий і повністю відкритий. Рухаємось – навколо краєвиди... Річки, водоспади... Знімаю фото і відео... Мабуть вже не побачу свої фотки, вони всі лишились на ноутбучі, а він зараз забраний... «іменем України!»

Наприкінці заїзду традиційно ліпимо горщики на гончарному крузі, що діти, їй Богу.

Можливо , вся суть таких реабілітацій - повернення в безтурботне дитинство...

Низький уклін Вам шановні Івано-Франківці, за той час , який провів з Вами, за казкове дитинство...

Пункти...

Мда...я все виконав. Прага. Парашут. Чорнобиль. Гори. Що далі? Далі я стану на той шлях , який приведе мене до...

Повертаюсь з Франківська разом з Катаною. У нього визріло бажання вступити до «Внутрішнього Корпусу батальйону Донбас». Я й сам вже місяць про це думаю, та ще почекаю, хай Катана розвідає подробиці. Воділа в цей час, осінь 2016, два рази на місяць їздить в Широкино до правосеків в якості волонтера. Відвозить гуманітарку , яку сам збирає з великою натугою. Возить її на своєму маленькому італійському бусі... Зараз жінка Воділи продала той бус, щоб оплатити адвоката чоловіку... а на блоках його штурмують мусора – «Де документи на вантаж?»... «Гірше сепарів» - каже.

Шукаю варіанти піти на контракт до ЗСУ – глухо, ніхто з побратимів, які вже там, реально не воюють, сидять по полігонах . Маса друзів самі шукають куди б податись , щоб служби поменше, а війни побільше. Глухо!

В гості до «Правосеків»

Катана їде в Широкино! Відбувалось все швидко, буквально за дві доби сформувалась ініціативна група з ветеранів Донбасу – 10 чоловік. І я туди не потрапив!

Телефоную, коли він вже в Ширіку.

- «Як там?»
- «Ну так, противник далеко – з стрілкового не дістати, часто не дозволяють в принципі відкривати вогонь...»

Мда, кумекаю , як би подивитись самому... Воділа їде в Широкино з гуманітаркою, я забиваю місце в машині, збираю речі на неділю, чисто згадати старі часи...

В Ширік, їдемо на бусіку втрьох, з нами брат Воділи. Під'їжджаємо до села і по звичці звертаємо на вулицю Радянську – Доміки. Зідзвонюємось з Катаною :

- «Їдьте до школи, я висуваюсь Вам на зустріч.» - Катана.
Тут вже можна їздити не в броні, все село наше, сепари в полях за селом,
їдемо...
Із-за рогу з'являється Катана на велику!

Десяток наших Донбасят зайняли хату, знайомі обличчя – 4та рота...
Зтя...

Вогневі позиції на окраїні села, Катана водить екскурсію, дивлюся
дистанції, підходи, розпитую... Мда, зброї мало, калаші один на двох
бійців... Наряди, чергування в бліндажах...

«Вогневий контакт?» - ну буває вночі стрілокотня... Мда, якось не бачу себе
тут в наряді...

Вертаємось в Марік.

В'язниця

*Хтось заглядає в вічко камери. Кажуть –
приберіться у себе , до Вас зайде депутат... Питаю
– «Хто саме?». Шуткують – Ляшко)).*

*Дивлюся, в нас і так чисто. Кожний понеділок
ПХД (воєнне прибирання).*

*Хвилин через 20 заходять два чоловіки, з ними
дівчина. Обличчя одного з чоловіків мені смутно
знайомо – Андрій Білецький! Мда, не чекав...
Сідаємо на нари, спілкуємось... Каже – “Сам сидів
більше двох років” Питає про потреби.
Користуюсь нагодою, прошу папір А 4, пояснюю,
що пишу мемуари. Порозмовляли про життя, про
кодло при владі, яке треба... і попів по вітру
розвіяти, щоб не смерділо! Подякував за книги, це*

виявляється їх, «Азовців», організація шле посилки ув'язненим військовим.

Пішли вони, сиджу думаю, Білецький, Азов – Аваков, Аваков – людина яка мене сюди посадила... не знаю що й думати...

Внутрішній корпус батальйону Донбас.

Закінчується 2016 рік, настала моя черга на вступ до корпусу, з моєї 4 роти там вже Чудо з Катаною і ще декілька бійців, позивних яких вже не пам'ятаю...

Нагадую – прошу все описане тут вважати проявом творчої уяви, всі співпадіння з уявними людьми є випадковими, тільки так...

Наша база в той час прямо на майдані незалежності, віджаті «Профспілки», третій поверх.

В корпусі, крім Донбасят, ще хлопці з інших підрозділів, перш за все з Айдару.

Командує ВК – Гал, нач. Штабу - Акім, Вано - оперативне командування.

Фото: Вано -Вано Надірадзе, грузин, полковник, воєнному ділу навчався в США, як і більшість грузин – дуже гарячий. Він один з небагатьох офіцерів, який реально знається на воєнному ділі. Той рідкий випадок коли і мені є в нього чому повчитись.

Я входжу в групу якою командує Чудо! Ми, жартуючи , називаємо свою групу "чудіками ". Загалом роботи не дуже багато, організація в цей період, кінець 2016, скоріше нагадує клуб ветеранів, яким не байдуже, що відбувається в країні. Періодично збираємось, ходимо на суди підтримати побратимів. Спілкуємось, для бажаючих проводяться тренування по рукопашці.

Ротація кадрів дуже висока, одні підписують контракт і їдуть до АТО, інші навпаки , повертаються зі служби, намагаються бути корисними на гражданці. Атмосфера дружня, ветерани тут «не ряжені». Я по суті , чекаю формування ініціативної групи для поїздки в Широкино ...

«Блокада»

Дзвонить Чудо – загальні збори на профспілках, в кімнаті набилося чоловік 50, обговорюємо тему торгівлі з ворогом.

Об'єми торгівлі і перевезень вантажів майже не змінилися , порівняно з 2014 роком!

До нас потрапив офіційний документ СБУ, у них на сайті висів, про вантажообіг з тимчасово окупованими територіями (весь вантажообіг під кришею СБУ! На кожен вагон їх дозвіл!). В документі перелік вантажів, які пройшли за 2016 рік, чого там тільки не було! В основному вугіль , і далі по списку : хімічні речовини, залізна руда, вибухівка! Більш за все вразили дипломатичні вагони! Що там в них везли СБУшники засекретили, вказали тільки кількість вагонів... Дипломатичні! Мда, хто воює, хто торгує... На крові, на сльозах наших матерів... Кому трупи – їм бізнес...

Записують бажаючих поїхати в Луганську область – навести шороху по цьому питанню, ну звичайно – «Я».

13.01.2017 на руках квитки на потяг «Київ – Лисичанськ», нас 30 чоловік, Семен Семенченко їде з нами. Займаємо весь купейний вагон, згадую , що не був в Лисичанську якраз два роки. Так починалась «Блокада».

Морозний ранок, безлюдний перон вокзалу у Лісіку. Стоїмо біля лавок, куримо, чекаємо транспорту на базу (відвести мають Волонтери).

Місцеві менти підходять ,бачачи нашу групу (хоч перед поїздкою домовились що все камуфлю в торбах, на собі тільки цивільне, та у багатьох не було нічого з цивілки...). Їхню увагу привертають збройні чохла... (у декого з собою зареєстрована мисливська зброя). До вокзалу під'їжджає декілька ментовських автівок – підкріплення...

Хочуть оглянути речі і дозволи на зброю, нормально, все в рамках закону. Явно видно що їхню мусорську прить стримує комбат з депутатською “ксивою” і відеозйомка (яку вони постійно хотіли припинити) , та вони вимушені діяти в рамках закону!

База – окраїна міста, двоповерхова будівля, кафетерій на першому поверсі, на другому штук 5 номерів. Розмістились хто де, половина бійців залишилась на першому поверсі в залі без ліжок.

Ми - група чудиків, займає кімнату номер 1, зі мною крім Чуда, Сундук, Катана, ще...напевно всіх наших афішувати тут не треба...)

Фото: Сундук – Юра Зиков - ветеран Донбасу, колишній працівник охорони перших осіб держави... Спокійна, розсудлива і сумлінна людина з аналітичним складом розуму і добрим почуттям гумору. Пізніше буде моїм замом і керівником редути, зараз вимушено знаходиться за кордоном.

Постійно возимось з картами,(в основному Аким), вивчаємо сполучення з сепарами – вузлові станції, ніхто з нас не має уявлення , як саме блокувати колію, от якби взірвати... Та ні, ми діємо в рамках закону. З юридичної точки зору такі дії...ну.. акція небайдужих громадян, громадських активістів, по зупиненню незаконної торгівлі, яку ведуть ахметов і порох (СБУ...мда, сядуть усі). Та нам що, вижили на війні, хіба тюрем боятись будемо...мда...

В'язниця

Виводять на отримання посилки, в черзі стоїть «Бек!»

Вітаємось, рука в нього забинтована, вигляд осунувшийся, вже 5-ий місяць тут, але настрої бадьорий, від нього я іншого і не чекав...

- «Виберемось, будь за що!» - каже Бек.

І про нас не забули. В нього більше інформації, я практично повністю ізольований. Міряємось... ні не піпіськами, а статтями – йому до 15 років, а в мене ПЖ ... (ПЖ – безоплатна адвокатура, а якщо серйозно, пожиттєвий строк ув'язнення.) ... У Бека не так давно був інсульт...

Відкривають посилку... в моїй бібліотеці поповнення - «Вальгала Експрес», автор позивний «Воланд» по обкладинці видно, з Азова – однополчани значить. Читаю випадкову сторінку, є про Донбас, щось про ротацію у Широкино – оце такої! Знайомі назви «Маяк»,

ОБСЄ... Друже Воланд, тисну віртуально твоєю рукою! Ще в посилиці плакат – календар і ніштяки.

Фото: Бек – Леонід Литвиненко – один з керманців ОУН, познайомились на «Блокаді», здатен швидко приймати рішення в критичних умовах – великий плюс для командира. Людина, яка постійно, незалежно від умов, тримає «хвіст пістолетом». Керував Редутом на Фенольній. Для підлеглих - Батько.

Декілька тижнів проводимо розвідку, збирали дані від військових, (їм звичайно торгівля з окупантами поперек горла, та в них наказ...) і громадських активістів.

Наші керівники публічно заявили пороку з компанією – зупиніть цю торгівлю самі, бо інакше ми візьмемось за діло. Дали час.

Сформувалися дві базові вимоги «Блокади».

1. Зупинення незаконної торгівлі з ворогом.
2. Звільнення наших полонених, (вже пів року нікого не міняють, мабуть не до того...)

Розробляємо стратегію перекриття з'єднання і автодоріг.

Очевидно, що ресурсів дуже мало, нас поки 30 бійців.

Я в той час командую маленьким підрозділом, ми перевдягаємось по гражданці і висуваємось на розвідку з'єднань і переїздів.

Гуляємо по місту (відпускають тільки по двоє), мда, як воно було депресивне в 2014, так і в 2017 нічого не змінилося. Приватного бізнесу дуже мало, кафешки одна на район, люди в більшості сірі і похмурі, краєвиди як з радянських фільмів 70-х років.

Метрів 600 від нашої бази є клуб з більярдом, куди наші почали регулярно ходити, по гражданці звичайно.

В клубі були танці

Пізній вечір на базі, відпочиваю після розвід рейду... Дзвонить Катана :

- « Я з Чудом в клубі, у нас 4.5.1. проблема з хачами, потребуємо підтримки.

Я в кімнату Ваню... він з просоння:

- «Знову Чудо..., Всім підйом!»

Я стою на виході з бази, нетерпеливо чекаю поки решта вдягнеться, більшість вже спали... Дзвонить Чудо –

- « У нас все нормально, підтримки не треба!»

Передаю Ваню...

- «Відбій, всім спати.»

Через 10 хвилин я далі стою біля дверей, дзвінок Катани.

- «До нас під'їжджає дві машини хачів – не втримаємось» (Катана боксер, Чудо - це чудо).

- «Всі до клубу!» - кричу.

Багато хто вже встиг роздягнутись... Не чекаю всіх. Поряд було чоловік 5 вже одягнених – вибігаємо. По дорозі трохи плутаю, де саме, він тоді ще не знав, розтягнулись по дорозі. Клуб - одноповерхова будівля, подвір'я перед входом, погано освітлене, стоять припарковані автівки і натовп чоловік 40. Кого бити не ясно, хачиків не бачу. Стоїть Катана і спокійно спілкується з компанією хлопців, я до нього...

- « Кого клепаємо, цих?»

- « Ні.» - відповідає Катана.

Йдемо вдвох до клубу, в дверях зустрічаємо Чудо, він когось шукає. Я б не хотів бути на місці того, кого він знайде. Катана в клуб заходить

перший, його чомусь намагається зупинити охоронець... Беру його на себе... Питання зняте... У клубі Катанич не знайшов, кого шукав, виходимо, бачу картину – біля входу вже чоловік 60...

Чудо стрибає на капоті якогось старенького Вазу і оглядаючись когось гукає :

- «Вернись сюда ... циганське ... пі!»

Мда, якийсь не здоровий двіж, я в натовп... Так кого клепаємо?... І тут хтось ззаду бере мене за плече, обертаюсь, якесь чмо в курточці з капюшоном тримає мене і каже:

- «Ща мусора подедут...»

Ну ,я його не дослухавши, починаю натхненно бити , тримаючи за капюшон... хтось мене відтісняє і кричить :

- «Це свій!»...

- «Який свій? По цивілі ж... (наші були по формі, та як виявилось не всі...)

Вано вже тут, теж хотів клепати моему чувачку в курточці, та не встиг...

Відбій! Всі на базу, Чудо знімають з капота.. .

Пізніше вияснив , що хлопець з капюшоном був айдарівець, я вибачився – темно було.

Після цього випадку нас зачиняють на ніч, буквально – ключі у Вано, щоб ніхто нікуди...)

В'язниця

Були на гулці, погода чудова, світить сонечко, 1 квітня 2018. Хтось невідомий нацарав на стіні державний герб (невідомий підписався D.O.C.), виглядало дуже символічно – на білій стіні тризубець за ґратами... (сонечко світило на стіну крізь решітку зверху).

Штаб блокади вирішує, що пріоритет блокування – залізничне сполучення. Після роботи по картам, висуваємось малими групами на розвідку реальної місцевості, ведемо відеозйомку, фіксуємо «в секретах» графіки руху потягів до сепаратистів.

Вимальовується наша перша точка – місто Золоте, недалеко від Лисичанська, там до передка 16 км. Моя група висувається туди двічі, ми

спостерігаємо за рухом потягів з вугіллям, рудою, товарними вагонами... а менти спостерігають за нами. За базою цілодобове слідкування “тихарів”, як бачать що хтось з наших виходить – падають на “хвіст”. Працюють невміло, в принципі граємось з ними, скидаємо коли треба.

Вирішено ставити Редут (так ми називати наші пости блокування) на рейках під автомобільним мостом, на окраїні міста Золоте. Зима – холодно, снігу по коліно, місце під мостом має хоч трохи захистити від вітру і арти росіян. Так, врахували і це, до них 16 км. 122-ка дістане.

І от, термін ультиматуму “шоколадному зайцю” вийшов – висуваємось. Перша група висаджується під мостом. В ній я, Катана з Олею, вона буде фіксувати все на відео. З транспортом напруг, штатно в нас лише один «субурбан» (здоровий чорний америкосовський джип, на якому і приїхали). Очікуємо основну групу на волонтерському автобусі, яку затримують на блоку біля Лисичанська.

Фото - Оля Воліна – універсальний боєць : відео зйомка, купівля білетів, роздрук карт...все вона, чомусь в баті більшість дівчат рижі...)

Холод собачий, поки очікуємо основну групу, Катана не гає часу і розводить багаття. Під'їжджає основна - ставимо намет, зимою день короткий, вже темніє.

Як буде виглядати зупинка тепловозу...поняття не маємо. В теорії, машиністи мають зупинитись, бачачи колові оберти руками, це типу універсальний знак STOP, так у них в інструкціях записано, та як воно буде? Обговорюємо, якщо ми всі будемо стояти на рейках, який в нього гальмівний шлях? Мда...

Фото: Катана щойно запалив вогнище Першого Редуту.

Вже темно, приїхав Семен Семенченко. і журналісти, намет стоїть. Розпалили бочку, поставили її між рейок. Майорять прапори Донбасу, Айдару і Правого Сектору. Вирішили – метрів 200 від моста накидати гілляк на рейки, поспіхом це робимо. Щось їде... бачимо за кілометр від нас ліхтар на кабіні тепловозу... махають водночас штук 20 ліхтарів. Ми скупчились під мостом...мда, як воно буде...і потяг зупиняється, не доїхавши до нас метрів 400!

Всі біжимо до нього... Снігу по коліно...хтось провалюється по пояс, я вже біля кабіни. Бачу , хтось з наших вже влазить в середину, я вдираюсь слідом, там вже тісно, кабіна маленька. Машиністів троє... Здивовані обличчя...кажемо - хай під'їдуть поближче до моста, хтось вимагає документи на вантаж... Під'їхали до моста, наша здобич - 57 вагонів з вугіллям, який вже ніколи не приїде до сепарів...

Фото: на фоні здобичі).

У всіх ейфорія, нам вдалося! Фоткаємось на фоні тепловозу, журналісти знімають, хтось дає інтерв'ю. Під'їжджає міліцейське

керівництво... Обличчя в них перелякані... Семен Семенченко пояснює їм, що ми тут виконуємо свій громадський обов'язок - по зупиненню незаконної торгівлі з ворогом, згідно таких то статей Конституції...

До тепер нам все ж таки якось не вірилось, що так можна зробити. Та от, стоїть потяг, намет, прапори... Розподілили наряди чергувань, по три зміни : одна біля палаючої бочки – навпроти намету, друга в наметі відпочиває, третя спить в хаті, яку вдалось зняти десь в кілометрі від Редуту. Поліція також чергує, вони ,як правило, сидять у “бобіку” в 100 метрах від намету.

Кожен день приїжджають журналісти та Волонтери, центральні ЗМІ тоді подавали в ефір матеріали про якихось проплачених “тітушок”, які нарядились у ветеранів (центральні телеканали належать тим же людям, які торгують з сепарами...що їм ще казати?)

Через пару днів наш намет починає нагадувати часи служби – згущене молоко ящиками, цукерки повсюди... Лисичанські Волонтери підвозять дрова, піддони і гарячу їжу... Місцеві, у яких прямо повз наш намет протоптана стежка, ходять з роботи на роботи. Вони спочатку нас побоювалися , та за декілька днів побачили що в нас не бухають і ми виключно чемні з ними. Почали носити гарячі пиріжки, жалілись на свою міську владу. Деякі жіночки намагались знайти зятів – чоловіків своїм донькам... Мда, дуже настирно це робили, ми вирішили - якась провокація...

Регулярно бували солдати і офіцери з частин поблизу, спочатку придивлялися , хто ми... Зрозумівши, пропонували і реально надавали допомогу. “РПГшки” (протитанкові гранатомети) ми на відріз не брали, казали, що від поліції і саперними лопатками відіб'ємось. Все повинно бути в рамках Закону!

Поступово , день за днем, наш Рух набирає обертів. Особовий склад поповнюється щодня, люди різні : більшість ,військові після служби, цивілі – від шкільної вчительки з Харкова (на кухні допомагала жіночка з характером, не у всякого вояки такий) до молодих хлопців 18 - 20 років, яких по здоров'ю не брали в армію.

Тюрма

Лист до Патріотів

Вітаю Вас друзі із застінків Маріупольського СІЗО номер 7! Я ветеран батальйону Донбас 2014-2016 років служби, далі громадський діяч і Волонтер, мій позивний Богуслав, хочу поділитись думками про таке явище ,як військові в тюрмах. На місцевому жаргоні – «Хто по масті? – Воєнний!»

Серед місцевого криміналу це абсолютно окрема субкультура, зі своєю говіркою (плюс - мінус 450 ...) і дисципліною, військові тримаються дружно, діляться по-братерськи всім, що мають, в камерах прапори «Правого Сектору» і України.

Правда я тих камер не бачив, бо... «політичний»!

Таких нас тут, принаймні, троє : «Бек – керманіч ОУН, Воділа – ветеран Донбасу, відомий громадський діяч. Наші з Воділою камери навпроти , 106 – 107 (пост номер один) в нас «особливі умови утримання» , це зокрема , заварені кормушки (такі віконця в дверях через які дають баланду, інформаційна ізоляція, ...)

На початку мене з Воділою, звичайно катували , намагались вибити «щиросердечне» (мабуть за це медальки їм більше), коли не допомогло (ну не

йдемо на співпрацю зі слідством, навіть після “слоніка” — протигаз).

В 2014 в Україні треба було, щоб воювали – ми взяли до рук зброю.

В 2016 – щоб зайнялись громадською діяльністю – зробили сепарам блокаду, пішли в «Рух Визволення» .

В 2018 ... «іменем України» ,так, саме цим ім'ям нас зараз судять... Рівень цинізму режиму, як при радянських часах - «іменем України!» , кажуть нам судді Донецької області.

Пишу і згадую, бачив колись по теліку програму про радянських політв'язнів. Їх брали, підсилали жіночку, яка стукала в двері квартири, їй відчиняли, вона починала голосить – «Насилуют! Убивають!». Далі - вибиття «чистосердечного признання» зараз методи стали трохи технічнішими...

Коли їх випустили , вже в 1991, вони були сивими, глибокими старцями, та 10-ліття поневолення і знущань їх не зламали... пам'ятаю їх очі, вони світились полум'ям.

Донецька міліція (яка ні разу не сепарська) щедро малює нам дві статті 115та і 187ма...

**Колись... не стане при владі авақянiв з
амброскiними ... Колись... i, можливо, я вийду i ...
не знаю... постою на сонечку.**

Слава Україні!

Героям Слава!

25.03.2018 р.

Сергій Сергійович Ластівка

Богуслав СІЗО номер 7 міста Маріуполь.

Редут Запоріжжя

Наші сили зросли достатньо , щоб бахнути другу точку. Морозний ранок. Вийжджаємо колоною з Лисичанську, на автівках прапори Донбасу, Айдару, Правого Сектору. Поліція за нами, куди їдемо, ніхто не знає, переїжджаємо адміністративну границю Луганської області з Донецькою. На кожному блокпосту подовгу стоїмо, нас ретельно перевіряють.

Їдемо якимось полями, Редут має бути біля самого фронту... та нам поліція тупо перегороджує дорогу автокраном...розвертаємось... План Б : в'їжджаємо в місто Бахмут – залізничний переїзд біля міського вокзалу.

Стоп колона, висадка. Броньовик – інкасаторський мерседес Айдару, поперек рейок. Гал командує ставити намет. Поліція , яка їхала за нами , блокує під'їзди до переїзду з обох боків.

Намет, по суті тент 4 на 4 метри. Натягнули його швидко, в мішки насипаємо сніг і з них нарощуємо стінки навколо тенту. Щось гудить. Всі кидають роботу, скупчились на рейках, самі нетерплячі біжать на зустріч. Потяга ще не видно, він має з'явитись з повороту, от він, якийсь маленький. Ми вже досвідчені блокувальники, кругові оберти всім що є під руками, хтось махає лопатою – зупиняється. Це маневровий локомотив – менше ніж звичайний тепловоз, такі на станціях працюють - вагонів він не тягне, ну що є. Я все знімаю на телефон, хлопці вилазять на нього – це просто і зручно. Навколо тепловозу поручні. Мда, поліції все

більшає, автобусами під'їжджають – вони стоять вище і нижче від переїзду метрів 200 від нас.

Заглядаю до кабіни, машиністи не розуміють хто ми – пояснюємо. Клянуться, що цей потяг не ходить до сепарів, він мовляв, тільки допомагає збирати состави на станції в Бахмуті. Мда : питаємо :

- «Состави куди?»

Мовчать.

«Та ми ж адін народ» - Ага, приїхали голубчики.

Камери журналістів стоять на переїзді – знімають все, що діється.

Гал з Семеном по черзі дають інтерв'ю. Холодно, хочеться гарячого, їдемо з Катаною за ріг в магазин взяти кави, стоїмо в черзі разом з поліціантами – якось воно напружно.

Інформація про блокування переїзду швидко розповсюджується містом. Години через дві після зупинки локомотива , на переїзді вже стоїть пару десятків бахмутчан. Мабуть вони користуються фейсбуком - там ми ведемо прямі трансляції. Мою увагу тоді звернув на себе зовсім юний і високий хлопець, який безперервно посміхався. Тоді я ще не знав, що його позивний буде Смайл. Він казав , що вчиться в школі, недалеко звідси і одразу як почув про блокування нами переїзду, рванув сюди, пройшов через поліцейські кордони, подивитись хто що...

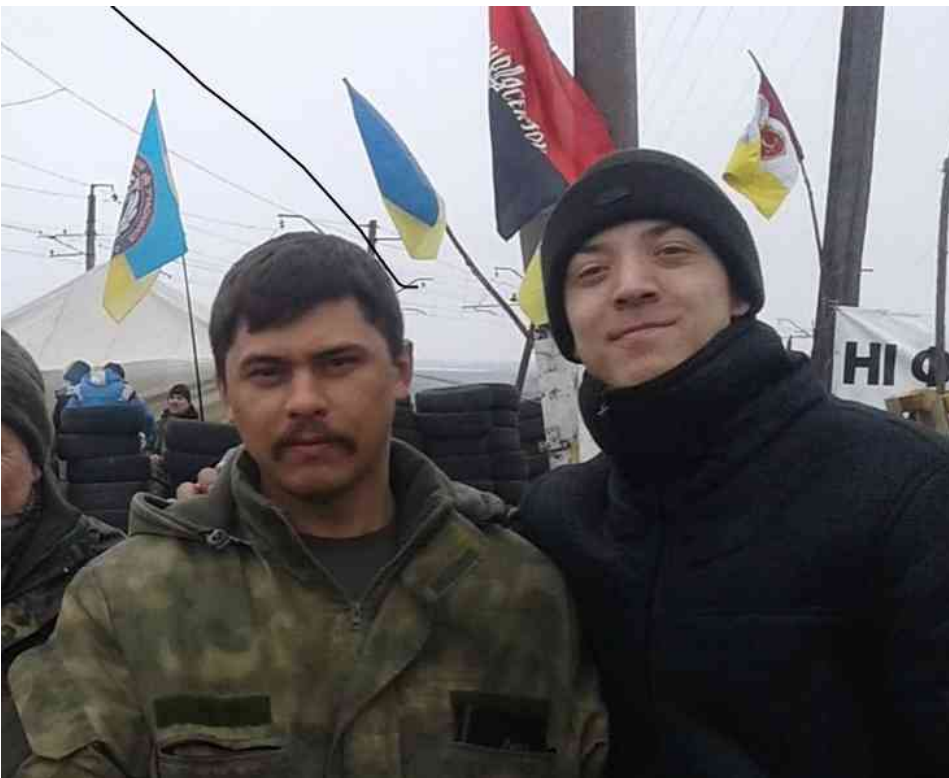

Фото: Смайл –Саня Кудряшов, житель міста Бахмут 18 років високий і худий. Мда, таких палких патріотів пошукати. Пізніше на Редуті буде відповідати за аналітику ЗМІ і ай-ті, одразу після основного етапу блокади пішов на контракт ЗСУ. Як його безпосередній командир, хочу подякувати батькам за такого сина,

Справжній Син України.

В цей же час на переїзді був Герман, привіз нашу бочку, та тоді я його не помітив. Вже вечоріє, хтось з місцевих жителів привіз на причепі дрова, поліція автівку не пускала, депутати з годину вирішували це питання і дрова таки заїхали. Для намету привезли пінопласт, його обкладають зсередини, поки користі мало і явно продуває через мішки зі снігом. Вночі обіцяють мінус 25 градусів, на ніч всі дуже втомлені, є графік чергувань, всім вільним пропонують ходити поруч на лісопилку спати. Мені ця ідея зовсім не подобається, ми ж чекаємо штурму. Бачу пінопласт, який лежить без діла, несучи його з права від входу до намету, мощу льожку, знизу піддони, зверху пінопласт. Спальник в мене перевірений Широкиним – має витримати і тут. Заходжу в намет, там кинули електропровід від сторожки поряд і кип'ятять чайник. Чекаю в черзі – хлопці стоять, сидять, вся палатка забита тілами. Мене бісить таке скупчення, виходжу – і так засну, без гарячого. Реально холодно, та добре, що вітру немає, влізаю повністю вдягнений у спальник, прямо в берцях, лежу, курю через щілку в спальнику. Хтось ще моститься коло мене в метрах 3 по тій же схемі. Палети – пінопласт – спальник, підходить другий, намагається вмоститись. Впевнений, що сусіди в мене не надовго, якщо вже мені холодно... Хвилин через 30 я залишаюсь один, з намету хтось виходить і фотографує мене, як я курю. Дивився пізніше ті фотки, виглядає смішно – зі спальника стирчить цигарка. Ніч пройшла спокійно. Редут назвали Запоріжжя, бо ми "ВК" вернулись на базу в Лісик, а на хазяйстві залишились хлопці, які в більшості приїхали з Запоріжжя, на чолі з Дідом.

Фото: Бахмут, щойно зупинили!

Моє знайомство з «беркутом». Ой... «Кордом».

Зранку на базі в Лісіку тривога. Вводна : з заводів ахметки (олігарха), збирають людей і разом з «тітушками» вони мають зробити в Бахмуті мітинг. Виїжджаємо посилити хлопців на Редуті. По традиції шманають на всіх блоках, затримуючи нас. Добралися, на Редуті все спокійно, бахмутчани не беруть участі в мітингу. Учасники їдуть з іншого району. Поступає інфа , що 7 автобусів з тітушками рухаються по бахмутській трасі. Всі по машинах.

Плануємо їх перестріти, від'їхали кілометра 15 від міста – стоять білі фірмові автобуси якогось підприємства. Попереду колони якась підозріла цивільна автівка. Я з Катаною до неї.

- «Хто такі?»

Ховаються до автівки, потім виявилось що це були СБУ. Вони їхали попереду, щоб на блоках пропускали колону без черги. Автобуси стоять обабіч дороги, ніхто звідти не виходить – ми самі ломимось до них. Зараз це згадую і дивуюсь – 7 автобусів. Нас максимум 40 чоловік. В середині першого тупий електорат, який без розуміння, куди їде і навіщо. Другий – похмурі спортіки, повний туристичний автобус, чоловік 50. Їх реакція - ховають обличчя, ми їх знімаємо на телефони. Під'їжджають автозаки з «беркутом» ой знову забувся їх же перейменували - «кордом».

Блокуємо автобуси, корд намагається нас відтіснити. Яюсь швидко вони з'явилися – їхали ззаду електорату, а попереду СБУ. Цікавий приклад співпраці: електорат, плюс спортіки, плюс корд і СБУ.

Стоїмо з голими руками, якщо у кого і була яка палиця – Ваню наказав лишити в автобусі у якому приїхали. Мда, все досить хаотично, нас єдине керівництво втрачене – імпровізуємо, автобуси з тітушками розвертаються. Яюсь не хочеться їх так відпускати...) Знову згадую і дивуюся, по 50 спортіків в автобусі, рота корду... беру брилу побільше, лід зі снігом на узбіччі , жбурляю у вікно автобуса. Інші хлопці підхоплюють, теж щось кидають. Корду дають відмашку працювати – в хід іде слезогінний газ і кийки, я ніколи до цього не стикався з ментовською тактикою, в жодних майданах участі не брав, дивно себе почуваю без зброї в руках... Поки стояли з кордівцями одне навпроти одного, мені стало абсолютно очевидним - що потрібно цих.... без варіантів! Ці потвори жити на моїй землі не мають!

Загалом більшу частину тої бійки я стояв біля нашого автобуса намагаючись снігом протерти очі від газу, чортыхаючись, що в нас нема чим... то кордівське кодло ... У мене, знаєте , чисто науковий інтерес , як кодло повело б себе у зустрічному піхотному бої.

Трохи пом'яті, повертаємось на базу. Мітинг ми зірвали, та більше хлопчиками для побиття якось не хочеться бути. Це ж просто не солідно, якась погань з кийком замахується на беззбройного ветерана. Мда, пишу і червонію, соромно якось...

Фенольна

Третій Редут кілометрів 80 від Бахмута . Його встановлення я пропустив, був на ротації в Золотому, там потужна вузлова станція, зупинили ешелон з вуглем. Ми розширюємось, наскільки це дозволяє кількість особового складу. Текучка в плані ротації наших активістів досить велика, багато людей можуть приїхати тільки у відпустку. Хто місцевий і їхати недалеко приїжджають чергувати на вихідні. Цікаво , що помітну частину наших бійців складають військовослужбовці на контракті, які беруть офіційний відгул на 10 днів і приїжджають на Редуті. Я особливо здивувався двом бійцям , які по прибутті призналися ,що служать в поліції і приїхали у відпустку – перевіряли реально! Не заслани.

В нашій камері з'явилося радіо! Доку батько прислав. Спочатку його на новій пошті забрали, бо радіо було з виходом під USB, такі тут заборонені, та нічого, Док написав листа до начальника СІЗО з проханням виломити той порт і віддати. Подіяло – тепер слухаємо радіо Рокс, заграв рамштайн! В мене з'явилася ідея! Згадав свій блокнотик з пунктами, які виконував після Дембеля. Чому не написати, що хочеться зробити після виходу з тюрми. Мда, я такий мрійник...

1. Побувати на концерті Рамштайн в Німеччині.

Організаторський досвід

Вечір, відпочиваємо на базі в Лисичанську після ротації на Редуті «Богдан». Їх зараз три : Богдан, Запоріжжя, Фенольна. Заходить Вано :

- «Богуслав, поїдеш завтра в Бахмут, будеш керувати Редутом.»
Пауза, дивлюсь на Чуда, типу – За Що? Намагаюсь відмовитись :
- « Я ж не керівник...» - та марно.
- «Так Треба! Більше нікому».

Відчуваю, що попав, Вано виходить. Чудо каже , що не в курсі був, а то попередив би, він - мій безпосередній керівник. Йоханий бабай!

Ми всі вже звикли що ВК Донбасу працює як спецназ – бахнув точку, поморозився перші найважливіші дні і назад до штабу. А нас міняють інші групи, які вже по суті і налагоджують побут на Редуті. І тут мене на хоз. посаду... так мені тоді здавалось.

Морозний сонячний ранок, ідемо на Субурбані. Чудо за кермом, обіцяє

- « Максимум на неділю і я тебе заберу назад».
- З нами їде ще 4 бійців, вони на ротацію в Бахмут, в тому числі Борисич, якого я тоді побачив вперше.

Фото:Борисич – Ігор Супрунчик – киянин (він по центру фото), з добрим почуттям гумору, незмінний старшина на Редуті і пізніше на Січі. Зараз шле мені передачки у СІЗО...Саме так Борисич, як я і говорив – « Сядем усі!»).

Їдучи обміркову, як себе вести. Я то люблю сам по собі бути, або з невеликою групою надійних і перевірених побратимів. А там більше 20 незнайомих бійців, я їх не знаю, вони мене. Відчуваю себе не в своїй тарілці. Та думаю : це ж лише на тиждень.

Приїхали – стоять дві палатки, майорять прапори.

- « Хто тут старший?» питаю
- «В штабному наметі» відповідають, це та яку ми обкладали мішками в перший день. Знаходжу бійця якого я міняю, позивний не пам'ятаю. Намагаюсь по більше взнати, як тут поставлена справа, який особовий склад, та він поспішає на вокзал.

Знайомлюсь з бійцями – половина з воєнних, цивілі – від вчителів до студентів, єдина дівчина з позивним Ветерок, медик. Звичайно що всі вони запеклі, дієві патріоти і романтики, які з'їхались з усієї України. В більшості дізнались про блокаду з соц. мереж і приїхали побачити все власними очима. Звичайно була постійна ротація – люди приїхали хто наскільки зміг.

Фото: Змій - Роберт Погорєлов, військовий по життю, був в різних миротворчих місцях України. Мій замісник в ту першу ротацію, у нас завжди були розподілені ролі в роботі з особовим складом – я добрий поліцейський, він – злий). Зараз активний і успішний громадський діяч у місті Херсон.

Ветерок – студентка медичного, вчиться в Бахмуті, у вільний від навчання час на Редуті. Думаю, багато прогулює, бо у нас майже постійно, (але це між нами). Вона - наш єдиний медик, завзята і працелюбна, ніколи не жалілась на умови. Справжня козачка!

Ходжу по Редуту, вникаю у справи. І тут мене відволікають повідомленням, що приїхали журналісти з Фінляндії ... мда, ніколи журналістам інтерв'ю не давав. Мда... гарна дівчина. В 3-х метрах від палаючої бочки мене знімають на камеру, розпитують про наші цілі... Мда, цікаво було б зараз передивитись, то було моє перше інтерв'ю.

Локомотив, який ми зупинили першого дня так і стоїть. Переїзд двох шляховий – один перекриває собою наш потяг, другий вільний – по ньому за графіком проїжджають електрички. До сепарів вони звичайно не доїздять, чисто місцеві перевезення людей. В локомотиві так і сидять ті три машиніста (жарт, вони міняються). Кожна зміна по 12 годин, відносини з ними спокійні.

Фото: локомотив стоїть...а куди він дінеться!)

В ту першу ротацію я провів у Бахмуті три неділі. Це був надзвичайний досвід керування колективом, роботи зі ЗМІ і Волонтерами. По суті кожен з цих 21 днів був насичений до межі. Перший тиждень спати більше 4 годин не доводилось. Що я можу розказати про ті буремні дні?...

Спецназ

Багато сил і часу забирають наші виїзди на надзвичайні ситуації. Як правило на Фенольну – працюємо в режимі "спецназ", як десь кіпіш, у нас : «Рота до зброї!» У нас були саперні лопатки і обмаль транспорту. Єдина штатна автівка блокади – старенький субурбан, який при штабі в Лисичанську. В моєму ж розпорядженні тільки машини самих Бахмутських блокувальників – одна, дві, рідко коли більше . Та ще Герман на своєму опелі, який не був постійно присутній на Редуті, та приїжджав по дзвінку і просто так. Він працював на підприємстві водієм , поруч з Бахмутом.

Мої дії і настрої під час тривоги ідеально ілюструє анекдот :

- « Сер, ми в оточені!
- « Чудово, Джонс, тепер ми можемо наступати у будь-якому напрямку!»

Фото: Семен Семенченко — засновник і перший Комбат батальйону Донбас.

Особистість навколо якої багато пліток і домислів. Саме такі люди як Комбат організували відсіч нахабній окупації у 14му році, і надалі він робив для Держави все що міг. Особисто я вдячний за науку, багатьом речам навчився саме у Семена Семенченка.

Приклад :

Зранку, годині о 8 приїхала знімальна група з комунального бахмутського телеканалу. Просто поставили камеру у 50 – ти метрах від нас і знімають . Не підходять привітатись, на запрошення попити в наметі гарячого чаю відповідають неприязно – сепари. Через пів години під'їжджає бусік знімальної групи приватного телеканалу, який належить меру Бахмута. Звуть Рева, чверть століття незмінний мер, типовий донбаський царьок з віллою в Іспанії, очевидно - відносини з ним у нас не склалися. Поведінка та

ж сама. Стоять поодаль і знімають. Стає очевидним, що треба розчохляти коктейлі...просто так вони б не приїхали, щось буде.

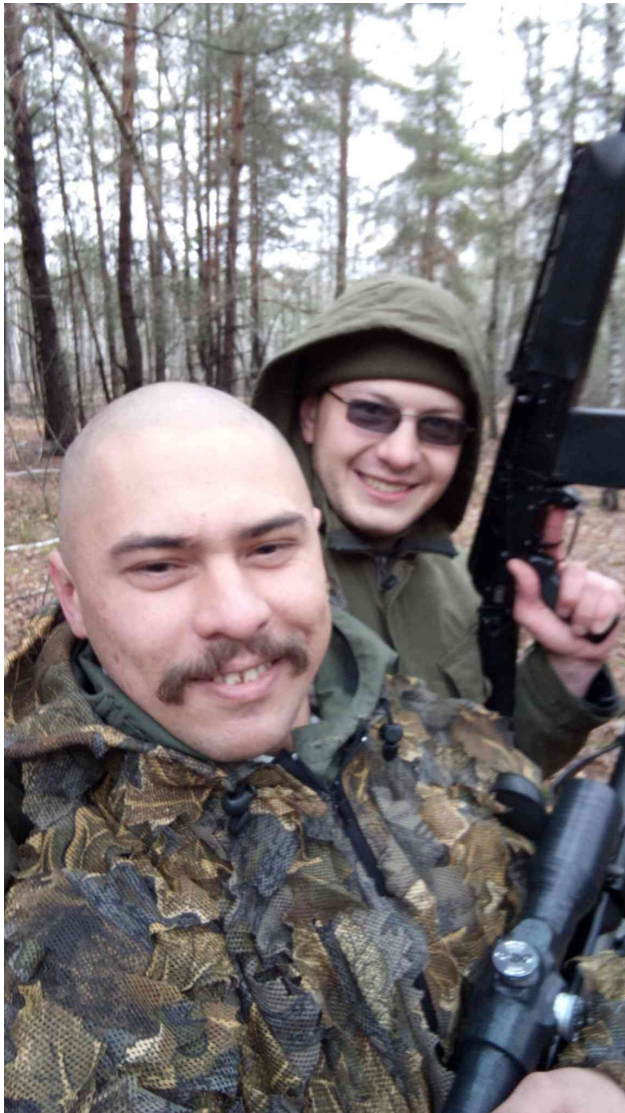

Фото : Герман – Костя Скирда, сам з окупованих територій. Приєднався до блокади першого дня в Бахмуті. Далі завжди був поруч, здружились – Блокада, Береженка ,Рух Визволення . Під Радою, став моїм замом у групі розвідки. Мда, зараз сидить в 401 камері, мусора кажуть :

- «Подельники.»
- Регулярно згадую його фразу :
- «Well come to Донецкая область»

Чергові б'ють тривогу, чергуємо цілодобово, заступають три - чотири бойові групи. В 300-х метрах від Редуту зупинились підозрілі туристичні автобуси і штук 5 цивільних автівок. Відправив двох бійців розвідати – в двох бусах пролетаріат, третій з портіками, мінімум дві легковушки з мусорами по гражданці.

Очевидно, підготовлена провокація. Вперед пустять робочий клас, який має качати ситуацію криками

- «Астанавитесь!»

Ззаду до певного часу будуть стояти спортіки, ну а журналісти мають все правильно зняти і нарізати ролики, як на мене - все це дешево.

Організатори цього " шествія" явно не розуміють хто стоїть на Редуті.

Ми ж не ЗСУ в 2014 році, яких зупиняли люмпеном з іконами. Бити будемо не по паспорту.

Натовп з півтори сотень людей рухається до нас, нагадує якесь комуністичне шествіє, їм тільки не вистачає червоних прапорів. Нас близько 35 бійців. По-моєму наказу шанцевий (саперні лопатки) інструмент приховали поруч, всі спокійні і впевненні в собі.

Підходять впритул, жіночки починають голосити:

- «Зачем приехали к нам? Я не хочу в НАТО!»

Стає очевидним, що перед виїздом (вони не місцеві) їм пояснили що треба говорити. Але явно без фантазії, вони самі не розуміють, що нам пред'явити і навіщо це їм. Наші хлопці вступають в дискусії, саме так - це навіть суперечками назвати не можна. Ходжу серед натовпу, коли бачу спортіків впритул – адреналін спадає, це якийсь шклявотний дрібно – кримінальний елемент з підворотень. Звичайно, вони можуть битись, але коли їх буде 10 проти одного. Замовник цієї акції нас явно не поважає. Напруга, яка була у наших мітингувальників на початку, спадає - спокійно розмовляють і більше того, починають жалітись на свого мера, що в них затримки з зарплатою. Думаю, вони бачать в нас силу, я б навіть сказав - заступників. Особовий склад в мене - кремій і, як виявилось, з підвішеним язиком. Психологічно наша перемога абсолютна - тітушня мнеться поодаль, явно нас побоюючись. Дзвонять з Фінольної – у них те саме, автобуси з електоратом і тітушня, просять підтримки. Обіцяю приїхати як тільки у себе розрулю. Зі штабу цікавляться обстановкою, пояснюю, що тут сам розберусь, хай ВК їде на Фенольну.

Під'їжджають Волонтери з організації «Бахмут Український» на чолі з Батею, приєднуються до розмов, питають навіщо ті приїхали, бахмутчани тут самі розберуться. Мені показують на людей в натовпі – це мусора по громадянці. Діючі і бувші, в 2014 вони махали російським трикольором, зараз вірні пси авакова.

Хтось затягує гімн. Всі наші підтримують. На середині співу помічаю тих з мітингувальників, які шевелять губами – знають слова. Спортіки малими групами відтягуються до автобусів, електорат поступово за ними, перевдягненні мусора мнуть – щось в них пішло не за сценарієм.

Фото: після сутички з “електором”

Впевнююсь, що всі “мітингарі” посідали в автобуси і рушили, дзвоню на Фенольну :

- «Як у Вас?»
- «Одного з наших поранили ножем, їх оточують тітушки з мусорнею по цивілі».

Швиденько збираю ударну групу, трамбуємось в автівки, наказую Змію (він мій зам), щоб всі хто лишаються - чергували на вулиці, так буде менше помітно, що на редуті лишається 15 бійців.

Мчимось на Фенольну, приїжджаємо туди швидше за ВК, їм довше їхати з Лісика, там ситуація вже нормалізувалась. Кажуть , тітушки вже відступили до хат приватного сектору. Беру своїх бахмутчан прочесати навколишню територію – ніяких слідів. Прибуває ВК.

Я постійно надзвонюю Змію:

- «Чи у нас без змін?»
- « Так, все спокійно.»

Вникаю, яка тут на Фенольці ситуація. Виявляється,що їх зараз менше 20, враховуючи те, що двох 300 повезли в лікарню – один з ножовим, другому проламали голову, та й взагалі хлопці виглядали трохи деморалізованими. Мда, вирішую посилити їх своїми, питаю у Охотніка, чи погодиться він , в інтересах загального діла, лишитись тут зі своєю групою. Він очолює бойову групу з 5 осіб – погоджується залишитись, без особливої радості правда, але ж так треба.

Збираю своїх “головорізів” – вертаємось.

Фото: з такими Бійцями можна і пекло брати!)

ЗМІ

Мінімум три інтерв'ю в день, часто навіть стоять в черзі за коментарями . Мені реально приємно спілкуватись з журналістами, з іноземними мабуть тому , що екзотично. З нашими в більшості склалися приязні стосунки, багато з них за три тижні були в нас декілька разів, і пізніше, звичайно, зустрічались.

Обмінюємось телефонами, просять якщо в нас буде екшн дзвонити, вони б підскочили. Навіть журналісти центральних телеканалів, не на камеру звичайно, вибачаються за те що подається на їхніх телеканалах. Кажуть , що вони нормально знімають, та редактори в Києві подають те що велено. На центральних телеканалах в той час нас часто називали “естремісти”, “так звані ветерани”!

В дійсності робота зі ЗМІ – це ключовий напрямок моєї роботи. Пояснюю загалу , хто ми і які наші цілі . Наших вимог, нагадую, дві:

1. Зупинити торгівлю на крові! Це ж очевидно, неможливо правою рукою торгувати, а лівою воювати! Хоч саме такий дурдом у нас відбувається 5-й рік війни.

2. Звільнити наших з полону! Нашим можновладцям байдуже – то ж не їхні діти воюють! Їхні тащаться не в полоні, а на Мальдівах і Хайфах! Нікому крім нас, своїх Побратимів і їхнім сім'ям, вони не потрібні. Аж зла не стає. Погань! Їдьте до своїх сімей у Швейцарії і Ізраїлі, а то корчать з себе головнокомандувачів! Бариги прокляті! І якщо є Бог на світі – то ще айкнеться Вам сльоза і біда народу. Як я люблю казати : « В Бога нема інших рук крім наших!» Всіх не посадите! Паскуди!

Призначаю Смайла інформаційним аналітиком . Його основні обов'язки, з якими він зразково впорався, моніторити матеріали ЗМІ про блокаду, кожен вечір доповідати і показувати, що кажуть про нас.

З цікавістю переглядаю власні інтерв'ю, дивлячись зі сторони розмірковував як вдосконалити свої виступи, я ж вчуся по ходу. Коли їхав на Редут, ніхто ж не казав, що треба буде давати інтерв'ю. Виступати від імені нашого руху – все ж таки відповідальність.

Ще Смайл фактично зробив мою сторінку в фейсбуці. До цього я не мав справ з соц. мережами, а тут довелося, фактично по роботі, створити акаунт (кому цікаво Boguslav LS). Інформаційний аналітик приніс з дому свою вебку, поставив на палатці направлену на палаючу бочку і пускає в ефір через мій ноутбук, ті відео досі на моїй сторінці.

В той час я загорівся ідеєю інформ - листка блокади. Бо спілкуючись з військовими і волонтерами бачив їхній інформаційний голод з приводу нас і цілей, заради яких стоїмо. Зробили на простому листі А4 з двох сторін статті і фотки, відповідальним за випуск призначив Абдулу, він писав статті. Трохи бісило, що навіть таку просту річ я маю робити тут, в наметі. Питав себе : «Де наш штаб?» - я ж фактично в таких речах імпровізував по ходу. Друкували ті листки по 100 штук в 300 метрах від Редуту в магазині і роздавали їх Волонтерам . Ті ,якщо їхали в сторону передка - роздавали солдатам на нулі, а як назад - то відвозили в тил. Ефект був потужний, Абдула писав гарно і натхненно. Планувалося, що будемо друкувати випуск кожен тиждень, та інколи руки не доходили – запарка.

Особливо згадуються журналістки. Ходжу весь у справах ,вирішую поточні питання і тут кажуть:

- «Там тебе журналістка чекає, гарнюня – п'ятий розмір бюсту».
- Підходжу! Мда, ну не можна ж так!

Щось питає на камеру, посміхається, тиче мікрофон, а я думки сфокусувати не можу – п'ятий розмір!

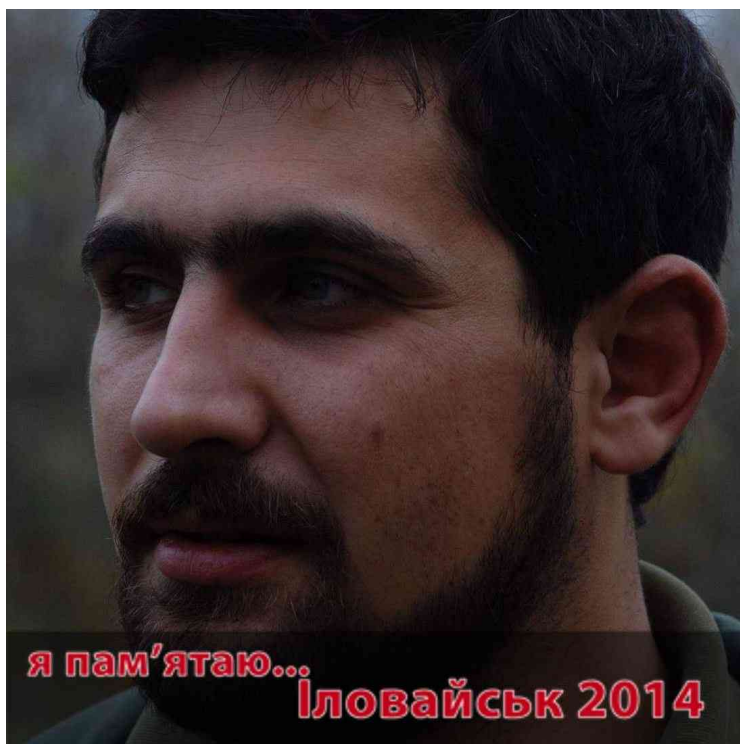

Фото: Абдула – киянин, служив у бат. Донбас, видання інформ листків на ньому, гарно пише. У вільний від журналістики час керує однією з бойових груп. Я його часто називаю трутнем за ледачість, але якщо розворушити, робить справу якісно, романтик...ну хто у нас без цього?

Матеріальне забезпечення.

Половину матеріальних засобів надавали діючі військові у вигляді дров, харчів, наметів, палива, саперних лопаток, колючого дроту. До мене приїздили майже щодня. Солдати і офіцери з частин поблизу з питанням :
- «Що Вам треба з того що можемо “підмутити” на складі?»

Ми замовляли – вони привозили. Дуже гостро стояло питання з дровами. На вулиці в той час температура рідко коли піднімалась вище мінус 10 градусів, опалювали спочатку два намети і бочку. Та Редут швидко розширювався, кожний тиждень ставили по намету, і то спальних місць катастрофічно не вистачало, бувало що по два бійця на спальне місце. Поки один на чергуванні другий спить. Кількість особового складу за три тижні збільшилась з 20 осіб до 70, в інтерв'ю я тоді казав, що під моїм командуванням рота.

З громадських організацій найбільший об'єм помочі отримували від організації « Бахмут український». Вони домовлялись про купання особового складу, прання, регулярно по графіку привозили гаряче харчування. Дрова де могли надібати? Редут стояв посеред міста, різати самим дерева було неможливо. В цій Волонтерській організації були об'єднані всі проукраїнські сили міста, які допомагали не лише на Редуті, а і військовим

частинам поблизу. В цілому Волонтери з «Бахмут український» були присутні щодня, особливо Володя і Сергій.

Фото: Володимир Курило - «Бахмут український»

Батя ,Володя ,Сергій - «Бахмут український» - невід’ємна частина Редуту і пізніше Бахмутської Січі.

17 квітня – прибула посилка з Кропивницького, в ній : 7 пачок цигарок ще солодощі і чай, ярлика від кого знову не дали. Дуже дякую!

Майже кожен день купували хліб. Гроші з общака який був у мене, надходження готівки – до половини від штабу, номер картки Акіма опублікували у фб для допомоги «Блокаді». Ще Волонтери ,які до нас приїздили, передавали кошти привселюдно з рук в руки. Була в нас і

скринька для збору коштів, вона стояла коло бочки. Та туди надходило не багато, відкривали її коли зовсім скрутно було з грошима.

Згадується , якимось прибігла до мене хтось з чергових.

- «З електрички щось кинули, можливо гранати.»
Розпитую. Розповідають. Проїжджає електричка – ми їх пропускаємо за графіком. З відкритого вікна виглядає чоловік в роках і кричить
- «Слава Україні!» . Після чого кидає з вікна щось металеве, обережно підходимо лежить банка з під кави, відкриваємо , а там 145 грн. Отак з миру по нитці і робиться справа.

Фото: Матері та Дружини наших полонених приїхали нас підтримати.

Фото: позивний — Поет, дід махлює з першого ходу).

Якось згадую , проїжджали волонтери на Авдіївку, зупинились у нас попиту каву. Прощаючись, питають в чому маємо потреби, я ні нащо не сподіваючись, кажу – туалет, ми ж в місті а не в полі. А ,вибачаюсь , ходимо в посадку. Я з першого дня ,як приїхав ,думаю собі як зробити будочку. Вони кажуть :

- «Туалет привести змоги нема, можемо дати гроші і ви самі купите» - і дають 2000 грн!

Дзвоню до друзів з «Бахмут український» є гроші на туалет, привезли через день дві штуки. В них були знайомі на лісопилці.

Ще одне джерело надходжень – депутати . Мабуть саме мізерне в плані фінансів, в основному приїжджали побалакати. Один правда запам’ятався – звать Ярослав, не цікавився з якої партії. Приїхав і питає : -- «Чим Вам хлопці допомогти?»

- « Колючий дріт, цвяхи і паливо для коктейлів». Тоді якраз була фаза переходу Редуту до кругової оборони. Їде, ну думаю як завжди, поговорили і все. Вертається години через дві, відкриває багажник : два мотки колючки, ящик цвяхів і пару каністр... але це рідкий випадок.

- Фото: ракіровка.

Приводжу думку Воділи.

Блокада

Багато людей підтримали економічну блокаду. Блокаду, котра пересварила наше керівництво з олігархами, яким підконтрольні силові структури і криміналітет. З того часу нас почали переслідувати на всіх фронтах.

Фото – пані Оксана Заблодоцька - Волонтер з Чернівців. Чарівне поєднання душевного тепла і мудрості. Постійно була в контакті з Борисичем - він старшина і знає потреби. Прислала нам посилки по Новій Пошті, декілька разів особисто приїжджала до нас. Восени 2018 зустрілись вже під ВР. Низький уклін Вам, пані Оксана.

Невідомі Патріоти

Багато чого робилося невідомими патріотами.

Наприклад, хтось розпиляв рейки на кулі газозваркою, а може це тільки чутки, хоча з огляду на те, що робить бусурманське кодло при владі – очевидно, що саме невідомі патріоти - це наше майбутнє ! Довели - партизанити у «власній» країні. Саме так, «власній» у лапках... мда, просто відомі будуть сидіти.

ОБСЄ

Приїждять щодня, максимум через день, приходять і чемно питають:

- « Як ваші справи?»

Нормально загалом спілкувались, не знаю , чи були серед них росіяни... Скоріш всього були, як правило підходило четверо – п'ятеро ОБСЄшників . Один з них - перекладач, решта розмовляє англійською, а якщо і російською ,то ламаною (зі східної Європи). Вони мабуть бачили , що у нас не штатний військовий підрозділ а ... вольниця, росіянам би по зубах дали ...

Запам'яталося – приїждять на своїх білих крузаках. Розмовляє по суті двоє, я і англієць, колишній військовий років 50, моложавий і підтягнутий, здається полковник, багато жартуємо, розуміємо один одного практично без перекладача (моя англійська вже пару неділь шліфується в розмовах з закордонними журналістами).

Наприкінці візиту англієць запитує , чи хочу я зробити офіційну заяву ОБСЄ... Без жартів, перекладач дістає якийсь бланк і чекає , що я скажу. А на фоні нашої розмови, в 40 метрах, якраз працює трактор – риє рів довкола табору.

- «Кажу: так, я готовий зробити заяву – пишіть :

« Дякую від Штабу Блокади ОБСЄ за надану техніку для зведення укріплень, сподіваюсь ,що наша співпраця буде і надалі поглиблюватись.»
Посміялися)))»

Зустрічі з Друзями

Зараз згадую ті часи ... мене дуже тішили зустрічі з Побратимами, вже рік як наш батальйон був фактично розпущений. Бо ж поперек горла владі Добровольці. І ми ,старі вже вояки , зустрічаємось тут ,у Бахмуті. Трьома з чотирьох бойових груп командують, як правило, Донбасівці - це вже фактично Сім'я. Було...мда, в одному з підрозділів Нацгвардії зібралася група наших «колишніх» донбасят, їм обіцяли , що будуть воювати, та дуже цінували те , що не бухають. Так от, ця група бере відпустку у підрозділі і їде... на Блокаду! Чоловік 30 приїхало, ми ж одна Сім'я !

У Нацгвардії тоді був «кіпіш» недитячий, я думаю - взвод нациків у відпустці "махається" саперними лопатками з кордом...) . Їм одразу ,як приїхали , дзвонили командири всіх рівнів, з погрозами , щоб відступились від Блокади . Та хлопці спокійно до цього відносились, вони ж у офіційній відпустці, і не справа командирів, де вони її проводять.

Телефонує Воділа , дуже вболіває за справу Блокади. Випала нагода – приїхав побачити все особисто, і от ми троє знову разом - я , Катана, Воділа. Сидимо до глибокої ночі біля палаючої бочки, згадуючи старі часи, думаємо про майбутнє.

Фото – знову разом!

Зранку прийшли три школярки, років по 10, з вчителькою, навчаються неподалік . Подарували нам свої малюнки і цукерки (зрозумійте правильно, в мене таке вперше, цукерки від дітей, та не взяти неможливо було –

образяться), розказали вірша про Блокаду, дуже розчулили, я мабуть став старим і сентиментальним...

Кругова оборона

Згадую випадок, коли сам просив Штаб про допомогу. Я вже з тиждень, як керую Редутом, зранку приходять двоє директорів по зд - ведуть мову :

- « Змушені сьогодні забрати свій тепловоз» - показують якісь папери. Пояснюю , що не можу з цим погодитись, прикипів до нього серцем... Дзвонять своєму керівництву , сповнені рішучості))) , під'їжджають патрульки і пару дуже підозрілих автівок, там люди по цивілі. Мені телефонує один з «Невідомих патріотів» каже :
- « Колона автівок, скоріш за все – Корд, рухається в сторону Бахмута, орієнтовний час прибуття - одна година.»
-

В принципі такого роду повідомлення надходять регулярно, буквально через день... та людина яка дзвонила - не схильна до фантазії і добре інформована. Дзвоню в Штаб, передаю дані. Хвилин через 20 дзвінок від місцевих Волонтерів – автозаки Нацгвардії, близько 10 автівок, стоять на трасі в 20 кілометрах від Бахмута і чогось чекають.

Б'ю тривогу – «Повна готовність!» До нас під'їжджають дві пожежні машини і ще одна патрульна.

Наказую палити шини біля тепловозу, щоб швидше і надійніше було підпалювати коктейлі. Формую групу , ціль якої – виключно...(як би то пояснити...), не доставити радості тим двом директорам з папірцями... Згоджується на роль металників сім Добровольців, решта їх буде прикривати. Вже під'їхали місцеві журналісти – погана прикмета.

Ще раз дзвоню в Штаб , пояснюю всю серйозність ситуації, кажуть : «Вийжджаємо! Тримайтеся.»

Наказав з самого початку Змію, щоб пояснив машиністам ,у випадку чого - стрибати з кабіни. Щоб впевнитись у їх розумінні ситуації, піднімаюсь до них особисто . Думаю , коктейль в моїй руці був зрозуміліший за будь-які слова.

Побратими постійно дзвонять, вони в дорозі і хочуть бути в курсі , як розвивається ситуація.

Корд вже в Бахмуті, та першим на Редут встигає Семен Семенченко. Він, по депутатській ксвіві, проїхав блокпости і одразу по виході з автівки веде пряму трансляцію у Фейсбук. Кілометр Кордівська колона не

доїхала до Редуту, вони стали біля вокзалу. Наші дзвонять, що вже долають крайній блокпост, ще 20 хвилин і до моїх 40 бійців долучиться ВК.

Бахмутські журналісти, які явно не дружно налаштовані, знімають все що відбувається і намагаються брати провокаційні інтерв'ю. Стримую хлопців, щоб не зарядили їм.

Показується «субурбан» - відлягло, тепер можна і чорта в пеклі бити. Та хвилин через 20 мені доповідають: Кордівці розвернулись і покидають місто.

Хепі енд! Фактично, масштабне тренування, яке коштувало мені до біса нервових клітин.

Жорстка напружена ситуація виявила наші слабкі місця, точніше мої недопрацювання, як по організації оборони в цілому, так і по роботі з особовим складом. Не всі були готові до бою, частина людей трималася поодаль і селфилася на фоні палаючих шин. Багато роботи попереду! Тоді народилася ідея Римського табору і Кругової Оборони.

Римський табір – мається на увазі більш-менш регулярне планування табору з чітким периметром, який облаштований для оборони: рів, колючка...

Кругова оборона – очевидно під час тривоги всі збираються всередині периметру, втримуючи позицію, а не окремо – штабний намет, поїзд, казарму. Для “фаєр-шоу” на тепловозі достатньо чотирьох – п’яти влучних кидків і відхід за периметр табору.

Дії особового складу під час тривоги , відробляються на тренуваннях , які проходять постійно . Кожний має знати своє місце і дії під час бою: діють чотири групи, три з яких беруть на себе периметр, четверта – резервна ударна, яка підтягується до найбільш напруженого сектору.

В інженерному плані ,реалізації концепції дуже допомогли домбасята Хорват і (не згадую позивного), яких прислав у допомогу Акім . Вони приїхали , відірвавшись від навчання, працювали з натхненням до глибокої ночі , бо могли бути у нас обмежений час.

Фото: Рейнер – Rainer-Elk Anders, соціолог, сам німець живе і працює викладачем у Англії, до України приїздить з 14 го року, добре розмовляє по-російськи, по- українськи вчиться. Розповідав , що досліджує у нас соціологію в екстремальних умовах війни... На Редут приїжджав разів чотири, пару разів з ночівлею, сумлінно чергував вночі біля буржуйки. Людина незвичайна, думаю Мі – 6.)). Рейнер «тяне мазу» за Україну в Британському парламенті, на слуханнях там по темі нашої з Росією війни. Душевна людина і приязна.

За три неділі на Редуті , я був повністю фізично виснажений: перманентний недосип, їжа як-небудь і коли-небудь... Адреналін вже мало допомагав. Явно треба було відпочити , відлежатись. Якраз моїм замом був Катана. Змій поїхав керувати Редутом «Богдан», Катана свіжий, днів п'ять на Редуті, йому можна довірити Справу. Додому.

Прорив на Бахмут

Сім днів у дома, стан - зомбі , як після Широкино і тут... СБУ штурмує «Фенольну»! БТРом заїхали, хлопців заарештували... Щось буде!

Зразу їду в Київ, на «Профспілки», мені потрібен транспорт на Блокаду. Вже по дорозі в маршрутці читаю повідомлення у ФБ від Єгора Соболева : мітинг обурення подіями у Фенольній - на Хрещатику , через дві години. Я встигаю туди, нормально.

Стела на Майдані Незалежності . Вже зібралось під 1000 людей, багато знайомих. Друзі по Блокаді постійно дзвонять, намагаються в мене дізнатись новини. Та я знаю не більше ніж пишуть у Фейсбуці . Кажуть, що формують групу в своїх містах для виїзду на Редуті. Дніпро, Тернопіль, Кропивницький ... Мені потрібно з Києва . І так, дзвонить знайомий , який буде вночі виїжджати з Києва, орієнтовно о 2-ій ночі – забиваю собі місце в автівці.

Мітинг закінчився, під його завершення було орієнтовно 2000 людей . Якщо враховувати , що вони зібрались за дві години – непогано.

Штаб Блокади забиває точку зустрічі для бажаючих приїхати на Редуті – це центральна площа в Харкові . Вже відомо, що на блоках наших блокадників не пропускають і треба буде прориватись.

Чекаю на Профспілках, (це будівля поряд з Майданом Незалежності), до другої ночі . Їдемо на бусіку, по дорозі завертаємо в якесь селище під Києвом, там приватний сектор. В хаті метушиться дві господині, завантажують автівку матрацами, постільною білизною, консервацією. Я поспішаю, мене злить затримка, але розумію, що от такі прості і душевні люди по всій Україні роблять нашу Справу. Так , вони не їдуть на Редуті та допомагають від свого Щирого і Великого Серця всім , чим можуть...

Харків

Коли я приїхав на площу в Харкові, там вже зібралось більше 40ка автівок, майорять прапори. Більшість - знайомі : Ваню, Чудо, Сундук... Ходять розмови, що на блоках, наказ нас не пускати.

Пересідаю в броню – інкасаторський мерс Айдару, колона висувається, наша ціль – Бахмут!

Перші блокпости проїжджаємо майже спокійно, перевіряють документи і все. Та далі починають шманати автівки, задовбує – кожні 40-50 км одне й те саме. З нами депутати : Семен Семенченко і Парасюк, вони стримують мусорську прить, та й багато нас.

Фото: хіба нас зупинеш?)

Черговий блокпост, будочки обабіч дороги, бетонні блоки поперек дороги, просто нас тримають, навіть документи не перевіряють – очевидно тягнуть час.

Через пів години очікування бачимо, як проїзд між блоками перегороджують ментовською автівкою. Наш терпець уривається, проти нас 20 автоматників, вони імітують оточення нашої колони. Спонтанно виникає план рухатись пішки – живою колоною, пред'являючи паспорти, а автівки проїдуть за нами. Та тільки ми пройшли 20 метрів, менти наставили на нас зброю, кричать, що будуть стріляти. У нас відсотків 80 - це ветерани і така поведінка для нас м'яко кажучи – образлива. Напором до сотні людей йдемо вперед на автоматників, вони розгублені. Перед нами залізобетонні блоки, великі (по тонні кожний) - перекидаємо їх, хочемо відтягнути по асфальту, щоб звільнити дорогу.

Мусорська автівка, яка перегороджувала нам дорогу, ...невідомим чином зсувається на обочину...бочком так...) Попереду п'яток автоматників і поліцейський офіцер з пістолетом. Вони кричать нам:

« Астанавітэсь!»

Ага ! Зараз!

Хочуть документи. Дістаємо паспорты і военнікі, тримаємо розкритымі перад собою – перавірайтэ. Чэтверо хлопців паяснюють, што вони кантрактнікі ЗСУ і їм незаконна чыняць перашкоду, не даючы проіхаты да місця службы. Цэ вони так праводзяць відпустку, прорываючыся на Рэдуці.

По кроку рухаюмоь вперэд.

Пострэл в повітря аўтаматніка, ліце у нього перакошэне. В дэсяці мэтрах перэд ным блізько 50-ці беззбройных людэй, які крокуюць, трмаючы докумэнтэ розкритымі в руках.

Шчэ 5 кроків - знову стрэляэ. На зустрэчній смузэ зупіняэцца джып вояків – пятаюць , што тут діэцца, їм паяснюють – лізуть да всюдыходу, дістаюць калаші...

Мы, як адін, затягуэмо гімн і крокуэмо далі. Журналісты бігаюць навколэ – знімаюць. Поперэду лішаэцца тількі двэе поліціантэв : офіцэр з пісталэтом і той самы аўтаматнік з перакошэнаю пікою, іншы розступіліся.

Мы, співаючы гімн, йдэмо по кроку вперэд. Двэе мусорэв задкуюць, аўтаматна чэрга, свіст куль над нашымі галавамі. Мэнтэв поперэду трусыць, мабуць на ных так Гімн діэ, ну да - нечыста сіла жэ).

Шчэ чэрга, цэ мабуць вжэ від розпачу, у того аўтаматніка закінчуэцца рэжок. Ззадэ нас підтягуэцца автівкі, мы так , по кроку, выйшылі за блэок.

Фотэ: у броні тіснэватэ...але вэсэлэ!

Гал командує :

- « По машинах!»

Ще поштовхалися на декількох блоках, вже без стрільби – газ, гумові палиці, люблять вони такі речі. І аж глибокої ночі , проїхавши частину шляху грунтовками, прибули на Редут. Зустрічає Катана, розміщуємось хто де. Завтра Віче Блокади, мають ще приїхати багато людей з усієї України.

Прошу читачів зрозуміти, що коли пишу це - під рукою немає ні інтернету, ні телефону, щоб уточнити дати. Точну хронологію зараз вже не згадаю – Чи на цьому Віче прийняли рішення перейменувати Редут «Запоріжжя» в «Бахмутську Січ», чи це сталося пізніше. Тому сподіваюся, мій текст буде доповнений і відредагований вже на Свободі.

Віче пройшло успішно, були присутні багато наших Патріотів. Враховуючи те що про нього об'явили за пару днів до події , та ще й більшість учасників добиралися здалеку в зону АТО - думаю чимало.

Після Віче ВК збирається до пункту базування в Лисичанськ. Я розмірковував і радився з Катаною , чи варто мені лишитися тут, в Бахмуті . В принципі у нього все під контролем. А інакше й бути не могло! Та й він - офіційний керівник . Вирішую поїхати з ВК.

Ще днів через 5, Катана йде у відпустку. Командиром призначають Сокола, я без реальної справи томлюся при штабі.

Сокіл – сам з Калуша, Івано-Франківська область, він керівник тамтешнього осередку ветеранів АТО. Приїхав на Блокаду в Бахмут як раз перед моєю відпусткою, прибув на чолі групи Калушан – Ветеранів.

Отаман

Штабом Блокади приймається рішення перевести ВК з Лисичанська в Бахмут. Та й сам штаб по факту переїжджає на Січ. Я їду в складі першої групи. Наша мета проста – поставити намет і облаштувати його для прийому особового складу Корпуса. Сокіл, побувши командиром днів 10, йде у відпустку. Мені повідомляють, що я маю прийняти справи. Катана командував тижня два. Сокіл - днів 10. Я не був у руля більше трьох тижнів. Офіційно призначення має об'явити Чудо на ранішньому шикуванні, він виконує обов'язки командира штабу поки Акім у відпустці.

Весна, теплий сонячний ранок, особовий склад шикується. Я в строю, Чудо об'являє призначенням мене Отаманом Бахмутської Січі. Мда, Січ - отже Отаман.

Я тоді жартував : «У ментів тепер буду проходити не як простий фігурант справи, а як організатор», статті будуть соліднішими. Мда, тоді все таки не думалось, що по життєві...

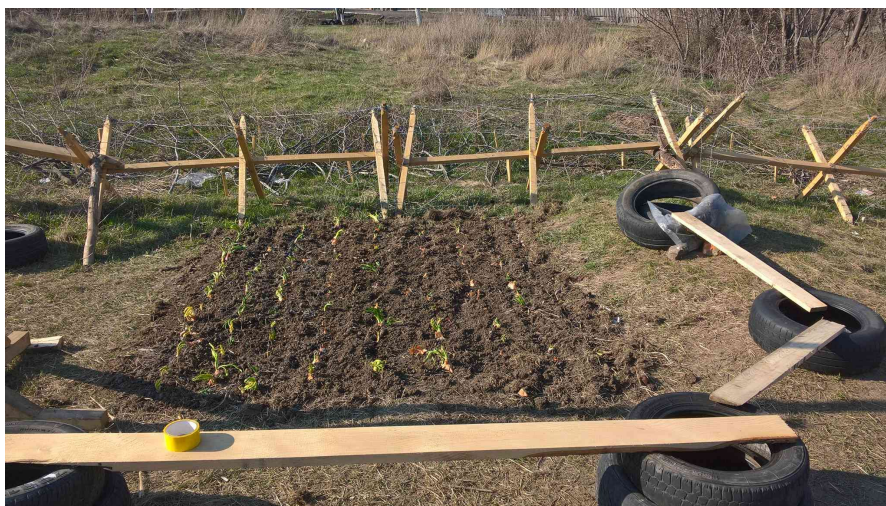

Фото: перші посіви на Січі.

Пугач — із Львова, врівноважений і комунікабельний, мабуть ідеальний Комендант, був здатен в легку і з гумором розв'язати будь-який побутовий конфлікт на Січі, наприклад, різню між наметами).

Порівнюючи з минулим моїм командуванням, ситуація стала на багато спокійніша. Якщо тоді, всього три тижні назад, не було коли провести учбову тривогу, тому що майже щодня були реальні, то зараз - практично рутина. Так, чергування, приїзди ОБСЄ, зустрічі з журналістами. Шиккування зі співом гімну щоранку після руханки, розписую графік тренувань, є загальні для всього табору і є окремо для груп. Постійно відпрацьовуємо роботу з коктейлями. Руханку і тренування проводить безпосередньо Катана. З нього дійсно гарний інструктор. Спорудили імпровізований спортзал з грушею, гантелями. Особовий склад - в більшості, старі знайомі : Смайл, Борисич, Пугач... і ВК нарешті переїхав. Мої зами, Катана з Сундуком, поперемінно їздять додому по особистих питаннях. В ролі коменданта надзвичайно добре проявив себе Пугач, Борисич – Старшина, його періодично підмінє Фартовий.

Закон . Так ,порушники були, та їх, як правило, одразу виганяли . У всякому випадку - двох попереджень по цьому ділу нікому не давали, а раз можна вибачити.

І от сталося – заїхала нова група з 18 осіб, обласна спілка атошників . Приїхали на своєму транспорті, змінили групу Калушан і зайняли їх намет. Дня через три чергові на Брамі (вхід до Січі) мені доповідають , що хтось з цієї групи заніс пакет з пивом. Зразу не зміг відреагувати, бо були невідкладні справи. Ще через годину мені нагадують, що занесли і вже сидять бухають у нас на кухні під навісом. Кидаю всі справи і туди, офігіваю – сидить десь 6 хлопців і так спокійно п'ють пиво . Стримую себе, пояснюю, може вони не знали, що в нас суворий сухий закон. Мене , можна сказати, ігнорують, типу: чого пристав, ми ж культурно – не горілку ж п'ємо? І це мені говорить керівник їх групи. Мда, був би передок – розстріляв би цих гнид. Наказую негайно пакувати речі і - за браму , на всі чотири сторони. Думаю, у хмільної компанії спрацювала чуйка , що зараз щось станеться . Кудись подівся гонор – збираються. До мене підходять двоє хлопців з тих 18, які не бухали, пояснюють ,що вони прийняли рішення : разом приїхали - разом і додому поїдуть. Хотіли, щоб я правильно зрозумів, що не вся їх група з кончених. Але ж разом приїхали, бажаю їм всім легкої дороги.

Після цього випадку сів у штабі і задумався, як зробити , щоб таке більше не повторилося. Потрібно написати статут , як в монастирях. Прості і зрозумілі правила, щоб потім ніхто не казав, що не знав. В принципі ,така думка виникала і до цих подій, та руки не доходили. Беру листок А 4 і пишу, десь за годину є чорновик з 7 пунктів статуту, беру його і йду по табору. Виловлюю командирів груп – даю почитати, ні

у кого зауважень немає, всі кажуть - правильно . І я теж задоволений.
Статут звісно дуже простий, але нам цього має вистачити.

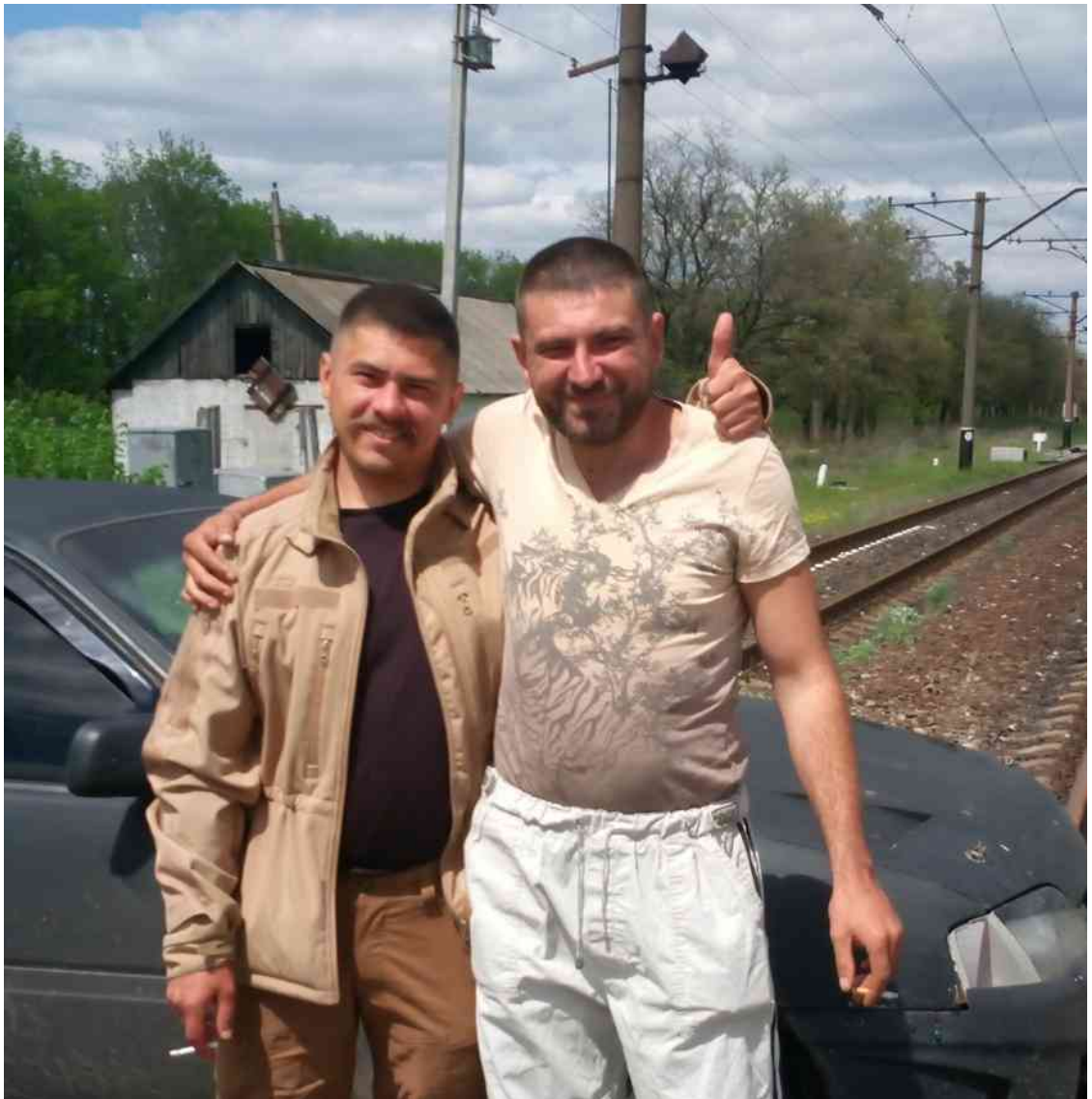

Фото: Фартовий - вуйко з Калуша, Івано-Франківська область, воював снайпером, виключно хазяйновита людина, майстер на всі руки.

Офіційно командує однією з чотирьох бойових груп, та у вільний від командування час без роботи не сидить. Відмінно куховарить, постійно щось майструє, пізніше ,осінню 2017 увійде до ВК Донбасу.

Прошу Ветерка переписати його на білому мішку, щоб крупними літерами був. Планую вивісити його біля штабного намету, щоб всі новоприбулі, перш ніж заселятись, читали статут.

Так спокійно проходить тижні три. Гал з Акімом живуть в штабному наметі. В мене виникли справи вдома – їду на ротачію, старшим, з дозволу Гала, лишаю Сундука.

Статут Бахмутської Січі

**Даний Статут визначає взаємовідносини між
Побратимами на Січі.**

Будуймо нову Державу тут і зараз!

Пункти:

- 1. Роботи по табору виконуються дружно і без відмазок (прибирання, дрова, вода тощо.).**
- 2. Зневажливе ставлення до Волонтерської допомоги (їжа, речі тощо) суворо карається (без вазіліну).**
- 3. Конфліктні питання між Побратимами розбираються виключно за участі Отамана або Коменданта.**
- 4. Накази Старших виконувати негайно і натхненно (пізніше можна пожалітись Коменданту).**
- 5. Сп'янілість, або підозра на таке безобразіє, карається вигнанням з ганьбою одного поганця з Січі без можливості повернення.**
- 6. Шиккування на плацу відбувається щоранку о 09:30. Присутність обов'язкова. Поважною причиною відсутності можуть бути: вмер, або реально хворий (на голову не рахується).**
- 7. Смітт'я: Січ - наш Дім! Будьте людьми!**

Разом до Перемоги!

Отаман Богуслав

10 квітня 2017 року

СТАТІЙ БАХМУТСЬКОЇСНІ
Дана стаття виходить в журналі "Світ" № 10 за вересень 2014 року.
Будь ласка, не розповсюджувати цю статтю.

ЛІНІЙКИ СТАТІЇ:

1. Рівня по лінійці бахмутськоїснї № 10 вересень 2014 року.
2. Інформація стосовно бахмутськоїснї (запитання про те, чи є це бахмутськаснї).
3. Інформація стосовно бахмутськоїснї (запитання про те, чи є це бахмутськаснї).
4. Інформація стосовно бахмутськоїснї (запитання про те, чи є це бахмутськаснї).
5. Стаття стосовно бахмутськоїснї (запитання про те, чи є це бахмутськаснї).
6. Інформація стосовно бахмутськоїснї (запитання про те, чи є це бахмутськаснї).
7. Стаття стосовно бахмутськоїснї (запитання про те, чи є це бахмутськаснї).

РАДИМ ДО ПЕРЕМОГИ
ОПЛАЧУЙ РОСІЇ
10.10.2014 року

Займаюсь вдома справами , яких накопичилось чимало. На Січі відпускають наш тепловоз з Миром. Дзвонив Сундук, каже - так вирішив Акім , нам він вже не треба. Просив, по можливості, швидше приїхати, у нього теж справи. Побувши вдома днів 10 приїжджаю. Мда, без тепловоза картина якась не та.

Блокада стала офіційною.

Поки був у Києві, Порох підписав указ про заборону торгівлі з окупованими територіями. Тепер Блокада офіційно підтримується владою. Щось тут не так. З однієї сторони - це , очевидно, наша перемога. З іншої , десь тут підвох, езуїтам вірити - себе не поважати.

Мда, ця влада набагато розумніша ніж Яник, сракою чує небезпеку і виляє.

По великому рахунку на цьому для мене Блокада закінчується . Торгівлю ми таки зупинили, а от з полоненими - складніше.

Перемога - так, але якась половинчаста. Особисто для мене, вона буде повною - коли у нас в країні олігархи будуть висіти на стовпах, а служба, типу ізраїльського «Мосаду», буде по всьому світу виловлювати їх і їхніх діточок, з обслугою. Їхнім злочинам немає строку давності. Це кодло мародерить країну десятиліттями, наживаючись на сльозах простих людей. І навіть війна з окупацією не зменшила їх ненажерливість. Війна для них стала новим типом бізнесу. Немає і не буде для них прощення !

Літо. Періодично підробляю в якості інструктора-консультанта по снайперському ділу і підборі зброї для приватних клієнтів. Грошей небагато, але працюю сам на себе.

ВК Донбасу регулярно збирається на сумісні тренування по рукопашці, є якісні інструктори по цьому ділу. Декілька разів навіть грали в страйкбол...Так, чисто - підтримувати форму.

В червні Герман переїхав з Бахмуту до Києва, підробляє на таксі . Тут вступає до ВК Донбасу.

Бережинка

Липень місяць . Збори корпусу, піднімається питання рейдерства в країні. Фермери з Кіровоградської області колективно звернулись з проханням захисту їх паїв від рейдерського захоплення. Я до такого ставлюсь з обережністю, не знаючи деталей, в такі, чисто цивільні питання, влізати якось не дуже хочеться. Майже всі хлопці згоджуються допомогти . Я також підписуюсь, думаю : - поїду подивлюсь, що за «звір» такий ті рейдери.

Приїхали ми в село Бережинка під містом Кропивницьким , близько 40 бійців. Нас радо зустрічають селяни, можна сказати - імпровізований мітинг під сільрадою. Розказують , що «звіра» нема - за пару днів до нашого приїзду вигнали їх самі селяни. Але ті обіцяли повернутись і помститись за непокору. Жіночки емоційно розповідають, як палицями били спортиків з калашами, вірю - наші панянки і не на таке спроможні.)

Фото: селяни розказують про те що їх - “дістали вже”.

Але селяни виглядають знервовані, бояться, рейдери обіцяли спалити їхні хати. Слухаю розповіді фермерів і дивуюсь, що тут діялось? Очевидно, що це справи поліції. Куди вони дивляться? Мені дві жіночки, перебиваючи одна другу, емоційно розповідають : коли їх довели до межі, і почали переписувати їхні паї на інших власників - зібралися всім селом вибивати рейдерів з захопленої ними сільради. Поліціанти при цьому трималися поодаль, вони казали селянам, що то не їх компетенція. От так! Третій рік війни , а в тилу - відверте мародерство. Дивуюся таким справам. Кажуть : - у більшості селян по два гектари землі об'єднаних у господарство, загалом більше 600 паїв. Мабуть ласий шматок був для рейдерів, вже точно, що був.

Ведуть нас годувати в їдальню. Вона за 200 метрів від сільради. Голова села каже :

- «Їдальня і сільрада в Вашому розпорядженні. З дня на день чекаємо повернення розбійників».

Розмістилися, написали графік чергувань, в нас три точки, які охороняємо:– «располага» в сільраді, Тік і Тракторна. Спокійно пройшли дві доби.

На базі тривога, є інформація – до нас їде «Корд». Мда, рейдери ж не одні працюють - їх покриває ментівська верхівка, мають в цих справах

свій шматок. Ми з Германом як раз чергуємо в сільраді. Всім команда - збиратись коло їдальні, а нас двох лишають на посту. Стоїмо. По дорозі перед нами проносяться два бусіки НацГвардії, повертають до столовки. Стоїмо - їде штук сім автозаків. Приймаємо вольове рішення - тікати до своїх (тікати – виконувати тактичний маневр)) біля їдальні. Там всі наші вишикувались квадратом. Гал веде перемовини з якимось старшим кордівцем. Нас оточують у два кільця : ближнє - кордівці, зовнішнє - НацГвардійці з собаками. Проти нас 40 приїхали 200 спец призначенців. Ніякої зброї, навіть палиць, в нас нема - команда старших. Мда, підтягуються селяни з дрючками . Перші з яких - це працівниці їдальні, вступають в словесні перепалки з кордівцями. Відчувається -«хеппі енду» не буде. Мда, приганяють в притул до нас туристичний автобус НацГвардії. Ваню командує – «всі в кільце!» Це значить , що тим, хто стоїть ззовні строю - взятись замком за руки і задні мають передніх міцно тримати, ліпше всього за ремені. В такому положенні ми - пасивні жертви.

Кордівці нападають з усіх сторін, в хід ідуть палиці і сльозогінний газ. Все це схоже на те, що відбувалось п'ять місяців тому на трасі під Бахмутом. Ну не пасує фронтовим ветеранам спостерігати , взявшись за руки , як їх по одному висмикують і пакують. Дебільний наказ! Ну сором, їй Богу!

Розривають зціпку з моєї сторони, перший ряд падає, зліва від мене Бек, нас розтягують і от - мене вже пакують. Закидають в автобус. Там з десятків наших, прошу когось допомогти зі стаякками на руках. Дістаю телефон , вмикаю пряму трансляцію на фб. А що мені ще робити? Автобус швидко наповнюють : Герман, Гал, Чудо вже тут. Рушаємо, з нами їдуть чоловік 6 НацГвардійських автоматників, агресії вони не проявляють, кажуть : - така в них робота. Паскудство!

Не знаю чому, але в автобусі панує весела атмосфера. Транслюю, що відбувається. Всі запитують, де це - дуже хочуть під'їхати. Беру інтерв'ю у Чуда, жартуємо з Германом і поздоровляємо один одного - обох прийняли, перший раз у житті. Мда, відоси до цих пір мають бути на моєму акаунті, якщо мусора не заблокували.

Проїхали кілометрів 40, наш автобус супроводжує дві патрульки, завертаємо на заправку. Попереду автобуса в притул стає біла газелька . Її водій підіймає капот - зламався, рушити не може . Ззаду автобус підпирає легкова автівка – це правосеки з Кропивницького. Бачили , що у нас проблеми - під'їхали виручати, вони наші старі знайомі по Блокаді. Сидячи в автобусі , бачимо як під'їжджають все нові автівки, багато хто в камуфляжі. Це хлопці з місцевої спілки АТОВців. Побачили мою

трансляцію у фб і оперативно підтягнулись . Вже вечоріс, автобус оточило більше сотні людей, тут вже і фермери з Бережинки вимагають у Гвардійців нас негайно звільнити. Поліцейських автівок штук чотири, вони тримаються поодаль - і правильно роблять. Наші конвоїри, бачачи, що в них по суті немає виходу, тепер вже вони в оточені, починають нас по одному випускати з автобуса. Дзвонить Акім, каже зробити трансляцію для сторінки Блокади у фейсбук. Ходжу, беру інтерв'ю у хлопців, вони, розпаленні подіями , діляться емоціями у ефір.

Фото: відповідь мента фермерам

...

Очевидно, що наше затримання абсолютно незаконне, просто ментовське керівництво відробляє свої гроші від рейдерства. Гал прямо там, біля автобуса, вимагає у поліцейського керівництва, яке приїхало, пояснень - чому ми затримані. Ті щось блеють , що до нас немає ніяких претензій і вони готові прийняти наші заяви на незаконні дії правоохоронців. Тут же пишемо їх.

Нас розсаджують по автівках тих, хто приїхав нас визволяти. Вертаємось до Бережинки.

Приїхали, вже глибока ніч. Людей перед сільрадою зібралося, мабуть, все село - зустрічають, обіймають. В раді засіли менти - туди не пускають, стоїмо на вулиці. Селяни поприносили їжу, хочеться вже спати, люди запрошують до своїх хат. Сперечаються, хто більше може розмістити в себе. Ми з Германом домовляємось, що будемо спати прямо на галявині коло сільради – літо на дворі, хтось моститься у автівках.

Зранку Гал робить імпровізоване шиккування . Основний посил - досить вигрібати, треба озброюватись. Я аплодую! Нарешті!

Фото: жінка яка стоїть з дрючком дуже запам'яталась...спавжня козачка...якби 10-ти процентам наших мужчин така же завзятість і бойовий дух вже давно Владивосток взяли...за таких людей я будь кому порву дупу на британський прапор...

Селище...ну хай буде “Доберхаузен” - Австрія))

Рейдери захопили фермерське господарство в селі “Доберхаузен” – це кілометрів...багато...від Бережинки. Від нас туди їдуть хлопці на перемовини, щоб рейдери забиралися по добру - по здорову, та наших парламентарів - “посилають”. Вантажимося по автівках. Нарешті побачу що за “звір” ті рейдери. Приїхали, зустрічають з півсотні селян, бідкаються, що як стемніє - бояться виходити з хат...Кажуть - рейдери засіли в тракторній, 300 метрів звідси і у них є калаші. Чудово! Значить розживемося зброєю.

Шикуюсь на дорозі, всі по чорній формі – до цього ходили хто в чому. Ми в броніках і касках – не до жартів, у більшості є палиці, в мене - телескопічна (розкладна палиця).

“Прошу все описане далі вважати проявом творчої уяви, всі співпадіння з реальними подіями і людьми є випадковими.”

Вано йде до тракторної - останнє попередження. Вертається, каже :

- «До бою!»

Не знаю...чому в нас піднесений настрій, всім хочеться помахатись – «дикі люди» - як казав один Азовець.

Йдемо строем до рейдерів, вони скупчилися біля воріт господарства, їх орієнтовно до пів сотні . Метрів 50 від них Вано кричить :

- « Я вважаю до 10. Здавайся! Раз! Два! Три! – Бейте их!»

Мда, гаряча грузинська кров. Стрій ламається і всі біжать – більшість спортиків встигли забігти за хвіртку тракторної, і стоять вже за сіткою паркана. Хто з них не встиг, саме так - ...ногами. Ті хто за парканом, кидають в нас петарди і дими, їх старший (нам про нього розповідали наші парламентарі) - у білій футболці, 2 метри зросту. Та от, він з-за паркану стріляє в повітря з пістолету Макарова. Стою під стіною, на мені бронік з каскою – перелізти сітку важко... Краєм ока бачу , як броньовик Айдару таранить ворота, зліва від мене (думаю : - «От в чому сила Добровольців – імпровізація»). Забігаю на подвір'я тракторної за броневиком. Рейдери біжать в усі сторони... Я з дубинкою кидаюся за їх «предводителем», в голові одна думка : «Хочу пістолет!». Він,біжучи, на ходу з розвороту стріляє в мене, промазує – двічі, я наздоганяю і луплю по спині, він вже добіг до паркану і видирається по ньому – луплю. Мда, він ніби не відчуває моїх ударів, перший раз користуюся телескопічною , і так - це вам не саперна лопатка.

Його з тої сторони паркану затягують поплічники, він падає і зі тієї сторони паркану лежачи з пів обороту, стріляє ще двічі...скоріше зі страху – промазує. Бачу наших, які не забігали на територію тракторної, сунуть під парканом...от от зловлять гада... Стою...поки біг, задихався. Думаю : « Шкода ПМ! В ньому якраз закінчилася обойма». Мда, головного з групою його помічників погнали наші в поле...

Фото: “Доберхаузен” вхід до тракторної, довели людей взятись за дрючки...

Оглядаюсь, бачу наших, які біжать вглиб тракторної, я за ними. Зліва когось з рейдерів, який видно погано бігає, топчуть ногами. Обійшов базу – нікого з спортіків на території вже немає – побігли полями. Хтось кричить «По машинах і за ними». Мда, в авто я не встиг влізти, стою біля воріт – відхекуюсь.

Підтягнулися селяни – їхній радості немає меж, вони ніяк не думали, що все буде так швидко. Біля в'їзду стоять автівки, легковий мерс, бус і ще пару машин простіших. Фермери кажуть, що це авто рейдерів і там має бути зброя. Мда, і тут - вітром з даху зриває цеглину прямо в вікно бусу.... Буває ж таке! Залазимо всередину з думкою : «Може там хтось є і їм потрібна допомога!» . Відчиняємо задні дверцята і викидаємо з салону на землю всілякий скарб, знімаючи всю процедуру на камери. Під'їхали поліціанти, ведемо їх за ручки до бусу, кажем :

- «Там чиясь вогнепальна зброя», під задніми дверима на землі, вже лежать пара калашів. Викидають ствол з оптикою...то - подушка з китайською оптикою. Я розчарований! Далі летять торбинки з патронами, гладкоствольна рушниця. Так, запакована автівка. Поряд - легковий мерс, в нього вітром відриває багажник...так вітряно того літа було в “Доберхаузені”).

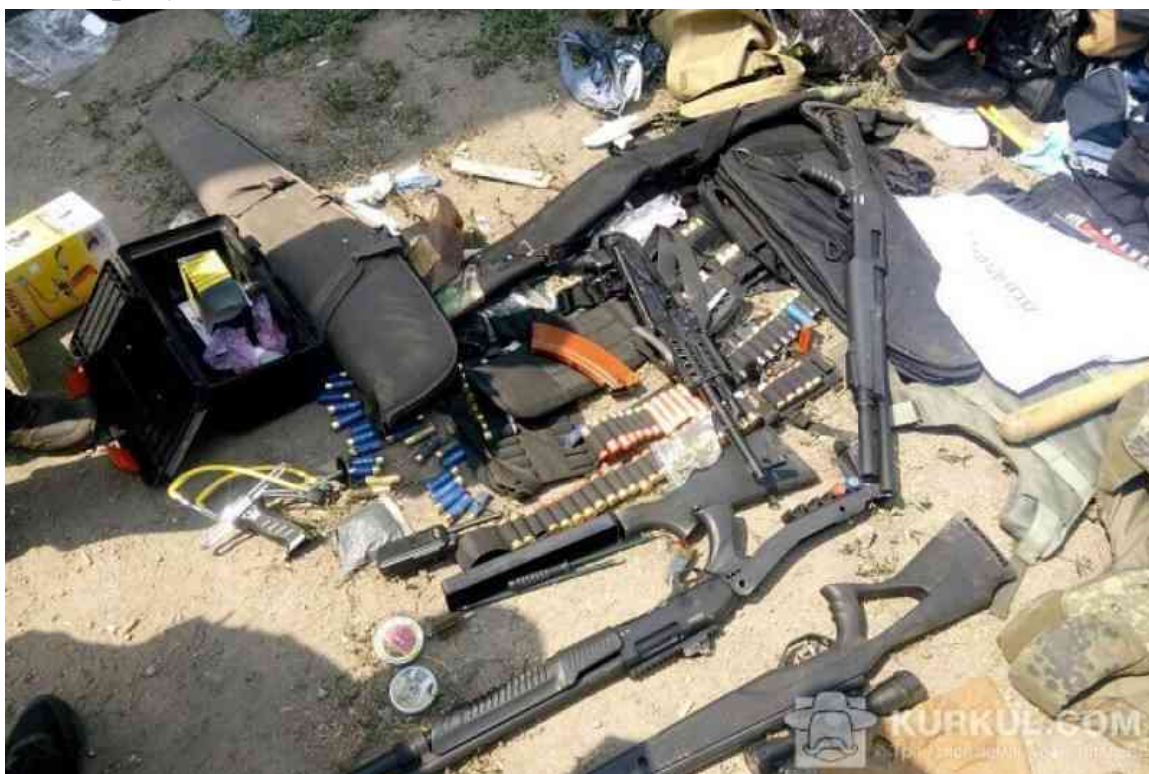

Фото: знаряддя рейдерів.

Поліціанти переписують номери стволів, складають протоколи. Селяни , які обступили з усіх сторін, нецензурно їх питають: - «А де ви раніше були, коли ці калаші на нас наставляли?».

Пробули у “Доберхаузені” пару днів, зібрали місцевих хлопців, провели для них відкриті тренування. Хотіли, щоб вони самоорганізувалися в місцевий осередок самооборони, бо в наступний, не дай Боже, раз, нас може і не бути. Треба самим захищати свої паї, свою Гідність.

Вертаємось в Березинку, там нас вже чекають і зустрічають - як рідних. Помитись і попрагнись можна заходити в будь-яку хату. Наші парубки користуються великою цікавістю в місцевих дівчат. На вечір пів бази десь шастає.)

В нас розписані чергування – сільрада, тік, тракторна. Я, Катана і Герман працюємо в режимі спецназу. Роз’їжджаємо на Субурбані по селах, немов шерифи, слідкуємо за порядком. Наша автівка дуже помітна і вся обклеєна наліпками – “Донбас”, тому впізнаючи, всі нам допомагають.

Достиг урожай, в поле їдуть комбайни, ми їх супроводжуємо. Фермери побоюються, що їх, у помсту, можуть вкрати або підпалити. Їду на комбайні поряд з водієм, знімаю на відео процес збору врожаю. Дивуюся: до чого дійшла країна, що мирні комбайни прикриває броньовик Айдару. В нас пару сотень тисяч поліції, а я, вже цивільний ветеран, супроводжую комбайн, щоб не спалили... Пробувши в Березинці біля місяця, вертаємось до Києва з Катаною. Так, дуже тепло згадуємо селян – щирі і відкриті люди. Саме вони і є тією країною, заради майбутнього якої ми боремося вже понад три роки...

Три роки ми в дорозі...аж не віриться, що вже стільки часу пройшло.

#Тюрьма

Воділа на зв’язку(крізь двері наших камер) – каже, розмовляв з адвокатом. На наступному тижні поїдемо на психушку. Мда, слідак замовив мед експертизу, там можемо пробути до місяця. В психушках ще не сидів. Сміємося з Доком – оце шлях Добровольця!

Кінець літа до корпусу приєднується Джон, я радий - в нашій організації не вистачає кадрів, які б тягнули адміністративні функції.

Моя Лялечка

Зустрічаюсь з Волонтером, не буду його тут називати.

- «Купляй собі ствол, я оплачу і допоможу з оформленням.» - каже.
- «Скільки можна витратити?» - запитую я .
- «А скільки на це потрібно?» - питає.

Прикидаю – все на що не соромно поставити оптику , коштує від 15 до 300 тисяч гривень. Каже : - « 300 не зможу, впишись в 60 000».

Чудово!

Поки робиться дозвіл, знаходжу об'яву – Полтава «Тигр» (цивільна СГД)

за 50 000. Ствол практично не стріляний, оптика 8 крат, 2009 року . Ідемо вдвох з Катанюю за моєю лялечкою. Це вже третя СГД в мене.

Неперевершене відчуття володіння зброєю: з однієї сторони - можливості, з іншої - відповідальність. Багато тренуюся, відновлюю навички. Де вона зараз?

Фото: у офісі клубу “Вільні стрільці”).

Рух Визволення.

Зараз ті події важко оцінити, замало часу пройшло . Я вже третій місяць сиджу і не маю поняття, що за цей час відбулося на Свободі.

Все почалося, як черговий мітинг під Верховною Радою. Та ми знали - лише цим не – закінчиться. Очевидно, що треба боротися до перемоги: або вони нас, або ми їх – третього не дано. Між нами є велика різниця - їм є куди відступати, на фешенебельні курорти, у свої швейцарські маєтки, нам - нікуди. За нами лише затурканий і зневірений народ.

Стою разом з Германом, ми (ВК) - вишикувались під сценою, яка стоїть навпроти Верховної Ради. Навколо зібрались тисячі людей, зі сцени безперервні виступи.

Прибувають все нові автобуси і автозаки НацГвардії, вони оточили мітинг і перекрили дороги. З великими труднощами, але вдається пронести намети, ставимо їх прямо на асфальті.

Один з наметів призначають на штаб, ми з Германом шукаємо де б підзарядити телефони. Вирішуємо зайнятись підключенням штабного

намету до електрики. Якраз сутеніє, поряд стоїть стовп освітлення, на якому камери відеоспостереження, підключаємось до стовпа.

Мостимось з Германом (практично весь той час були поруч), зразу за штабним наметом. Кинули на асфальт лист ДСП, зверху поклали спальники. Все це намутили по-ходу. Спальники, пам'ятаю, підігнав Нахімов – той самий зброяр, з яким познайомились на полігоні в 2014 році. Виникає по суті два табори : один воєнний – це намети на дорозі, і другий, навпроти, в Маріїнському парку – цивільний. Зараз вже не пригадаю, коли в нас з'явилися щити, в перший день чи в другий. Нам з ними реально повезло, Катана надібав їх «безхозних» і ми їх забрали. Під час махачей з ментами їхня допомога - безсумнівна. Інакше, травм від сутичок було б в рази більше, а так - перший ряд прикриває щитами, а задні тримають передніх, щоб не висмикнули.

Фото: Донбас під Радою.

Перша неділя тоді під Радою була найбільш гаряча : тривоги і махачі в основному - коли стемніє. По суті, ми тоді спали між тривогами. Мда, було гаряче і цікаво. Та незважаючи на запеклість сутичок, були місця умовного перемир'я . Це перш за все - готель «Київ», куди ходили до вбиральні. Там була гаряча вода, звичайно - магазинчики, де можна було взяти гарячу каву... там, як правило, черги і стоїмо поперемінно, ми - воєнні, і менти...

Під час тих подій дивувала майже повна відсутність «правих сил». Так, зрідка азовці підходили, та якось безпунктово. Тоді весь махач тримався на Донбасі. Ми - перша лінія, без варіантів, тому і спали уривками.

Мене радують регулярні зустрічі зі старими знайомими по Блокаді. Бачив їх у дії, знаю - на них можна покластися. Ловлю себе на думці, що патріотичний двіж в країні тримається на 1000 - 2000 людей з усієї країни.

В мене тоді, на початку, нема якихось офіційних обов'язків, іноді кличе Сундук дати інтерв'ю. Він при штабі чергує, я відпочиваю одразу за штабним наметом. Та толку, в ефірі про нас - тиша, лише фейсбук збурений тим, що діється. Все це нагадує початок Блокади: нас або не показують по телеканалах, або викривляють те, що відбувається. Стара історія : – «Якісь «ряжені ветерани» під радою» - нічого нового посіпаки олігархів не придумали.

Утворюється організація «Рух Визволення» . Та по суті, як не назви - “ВК Донбас”, “Блокада”, чи “Рух Визволення” - мета одна :

ЗНИЩЕННЯ ОЛІГАРХІЧНОЇ ОБЛУДИ

яка третє десятиліття грабує і знущається над народом. Вона призвела до страшної розрухи, втрат території, поневірянь мільйонів українців по світах у пошуках кращої долі.

Якось само собою , беремо з Германом на себе питання внутрішньої і зовнішньої безпеки нашого Руху. До мене постійно надходить велика кількість інформації про стан справ : і підводні камені всередині нашого табору, і маневри наших опонентів. Стараємось, без зайвого галасу, розрулювати - діючі на випередження. Знаходжу тямущих хлопців, яких періодично підключаю до нашої , поки неофіційної роботи. Менти, СБУшники , постійно засилають до нашого табору своїх “тихарів” . Ми їх виявляємо : одних - викидаємо, інших - використовуємо для надходження потрібної нам інформації до супротивника. Кожен день напружено працюємо, вже по суті і не махаємось , як в перший тиждень, від нас більше потрібна робота головою. Поступово формується колектив, в якому переважають ветерани, які пройшли службу в розвідці. На той час вони були розпорошені по різних групах, на чолі кожної з яких стояв свій керівник. Та неофіційно, на добровільних засадах, вони підпорядковувались мені, виконували роботу у вільний від несення чергувань час. Вся наша діяльність трималась виключно на ентузіазмі. І по суті, більшість

операцій, була не відома і не помітна навіть керівництву Руху. Нам це було нормально, хай керманичі займаються своїми обов'язками, а ми, зі своєї сторони, робили все щоб справа йшла успішно. Мда, та нас помітили і зробили офіційний підрозділ.

Фото: Брест — Олександр Федорченко, у той день коли мене “взяли” (Бреста затримували...по іншій справі)), і абсолютно випадково (ну всяке буває) його наградний пістолет вистрілив у дупу поліціянту. Трохи посидів у СІЗО, випустили під домашній арешт, судова “тягомотіна” тянеться до цих пір (2020)...

Однією з моїх функцій була інкасація грошей, які жертвували в скриньки, що стояли біля штабного намету у вигляді прозорих коробок. Кожний вечір я виймав гроші, які накопичувались протягом дня і переносив в готель «Київ» для перерахунку. Рахували разом з Акімом. У його відсутність з Галом. Суми, які надходили в той час, були від двох до сорока тисяч, в будні – менше, у вихідні - більше. Іноді приходили бізнесмени і жертвували одразу по 10 – 20 тисяч. Іноземці кидали в скриньки євро і долари. Та все ж , більше половини грошей, надходили від простих громадян, по 50 – 100 гривень. Перераховуючи кошти в готельному номері, я завжди записував у свій блокнотик дату і суму, окремо підписувався Акіму у зібраній сумі. Об'єми надходжень скриньки і на банківську картку Акіма, періодично озвучувались на шикуваннях Військового Табору. Ці кошти дозволяли утримувати польову кухню, закуповувати канцелярію для штабу, привозити дрова, купляти ліки... Кожної суботи проходили збори політичної ради табору . В них приймали участь всі керівники груп і «наші»депутати (як правило Семен Семенченко і Єгор Соболев), планували і обговорювали наші подальші дії. Мене надзвичайно дивувало те, що ніякої стратегії Перемоги не було. Я , по свій політичній наївності, думав , що план був задовго до того, як ми вийшли під Раду. Та в дійсності, все, що робилося нами – це була імпровізація. Пару разів намагався підняти стратегічні питання шляхів , які приведуть нас до Звитяги. Та не всі мене розуміли. Було простіше поговорити проте, як провести флешмоб проти магазинів рошен. Мда, думаю , що з таким підходом : багато патріотизму, але мало стратегії і твердості в діях - ми спроможні досягти хіба що тактичних цілей, наприклад , збільшити кількість представників ветеранів і Волонтерів у Верховній Раді. Але не знищити систему олігархату, взяти відповідальність за долю країни. Принаймні так було на початку...

Даю перечитати текст подій під ВР Доку.

Прочитавши, каже : «Забагато зарозумілих слів і мало екшену...йому 20 років... Та все ж вирішую дописати замальовку з подій першої неділі, тоді того самого екшена вистачало. Хоч очевидно, що чим далі по часу описую події мого життя – тим менше можна писати. В будь-якому випадку, ще раз підкреслюю, спеціально для аваківських собак : все, що тут

***описано- є оповіданням, проявом творчої фантазії.
Всі події вигадані, і якщо співпадають з якимись
реаліями, то виключно випадково.***

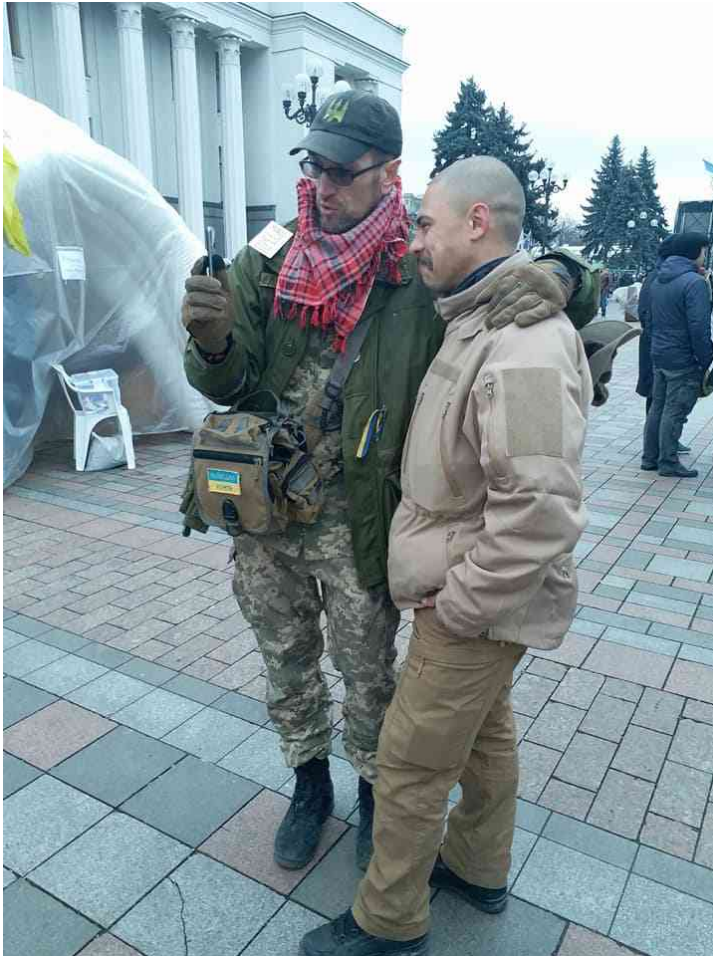

Фото: зустріч під Радою (двох зброярів)), Нахімов веде прямий репортаж.

Третій день нашого стояння під Верховною Радою : чергова вечірня тривога, біжимо з Германом до брами, яка зі сторони метро Арсенальна. Хапаємо щити, вибудовуємо лінію, Герман попереду зі щитом, я його тримаю ззаду . До нас ломляться “космонавти”. Зіткнулися – щит до щита, вони намагаються продавити нашу лінію оборони, щитів мало, їх навіть не вистачає щоб перекрити 15 метрів дороги. З правого краю, де щитів нема , дорогу закривають просто власними тілами, у нас немає ніякої активної зброї. Знову! Скільки не звертався по темі – треба саперки... на словах всі погоджуються... Вперлись щитами, всі важко дихають, напір нарастає з обох сторін, періодично вигукую : - «Тримати лінію!». Адреналін змінює голос, він стає владним і твердим, мусора б’ють палицями , намагаючись поцілити в голови - шоломів у більшості нема, ті рідкі які є , пластикові білі будівельні. Втримати стрій стає важче тому, що зі сторони Корду перестали тиснути. Мене з Германом намагаються виштовхнути вперед зі строю наші ззаду). Кричу, щоб не штовхали...вловлюю момент, коли немає напору ні з

переду ні ззаду, вистрибую з-за Германа, і - в обличчя «космонавта» попереду нас (нагадує це пригодницьке оповідання), у ментів чомусь підняті щитки на шоломах. Мені сподобалось, ще вистрибую і луплю того, що зліва. Вони починають активніше бити палицями . Одну з них мені вдається перехопити, намагаюсь її перетягнути, та удари інших космонавтів заважають . Один з ударів потрапляє в голову Герману, він трохи обм'як, та я його втримую.

Щось він бормоче . Потім казав, що просив його відтягнути, бо втрачав свідомість, та я не почув... Думав , він матюкається на космонавтів. Мда, буває й таке...як мені тоді не вистачало кастета...!

Часто по телефону спілкуюсь з Воділою. Його надзвичайно цікавлять справи Руху, каже , що по теліку нічого не показують, тільки фейсбук. Нарешті справи дозволяють йому приїхати до нас.

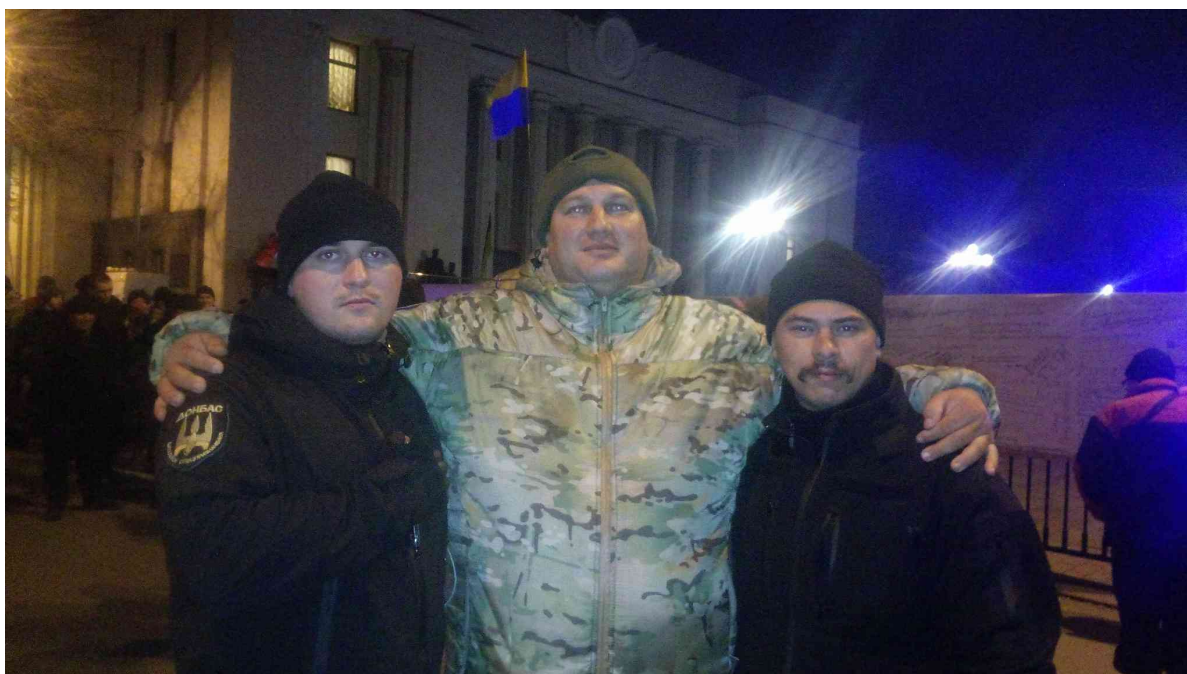

Фото – ми знову разом.

Ми вже місяць під Радою, махачей з ментами вже давно нема. Напруга спала, просто табір живе своїми клопотами. Мене гнітить наша пасивність . Багато хто з моїх блокадників вже роз'їхались по домівках. Ті, хто їхали, казали :

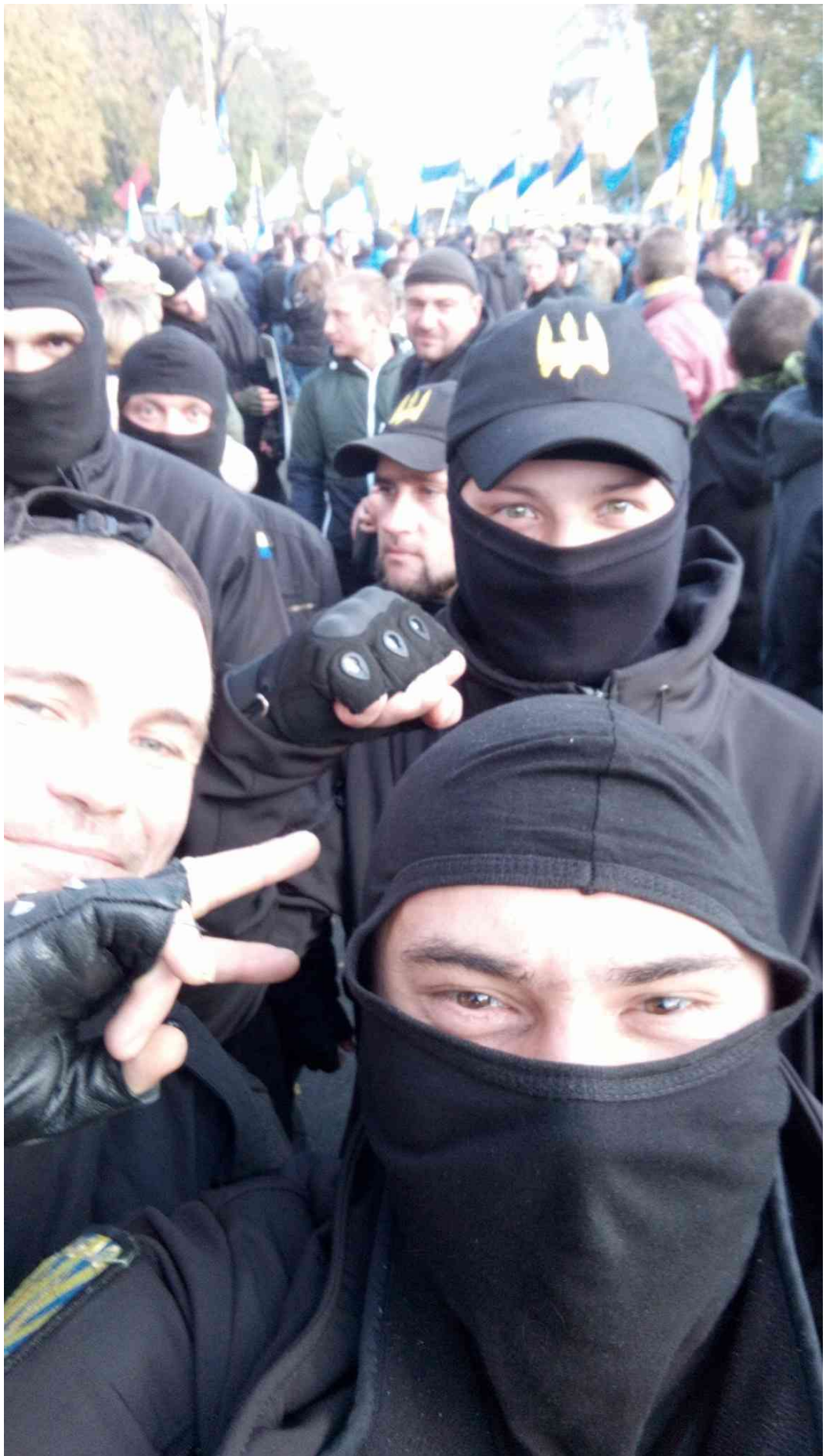
- «Буде щось конкретне – Приїдемо! Просто сидіти в наметах немає бажання»

Я їх добре розумію. Несподівано для мене, на вранішньому шикунанні Ваню просить мене вийти перед строем. Розказує, який я гарний боєць і об'являє список людей, які надходять з інших груп в моє підпорядкування – близько 15 імен . Вони виходять і шикуються позаду мене. Ваню пояснює , що це буде нова бойова група Внутрішнього

Корпусу. Я збитий з пантелику : - тягнути одночасно питання безпеки і роботу з групою ВК... Після шикування підходжу до Ваню, каже : - «Зараз рутинна, активних дій мало, моя робота по розвідці не така актуальна».

Фото: єдина наша зброя щити!

Формую список свого, фактично, взводу. Разом з моїми старими розвідниками, група налічує 25 бійців – це найбільша з існуючих груп. Звичайно, я зроблю з них еліту всього нашого Руху.

Тренування щодня, як правило з щитами, колектив спрацьовується. Герман - мій замісник. Він надзвичайно талановито проявляє себе як педагог, проводячи тренування. Я дуже задоволений своїми бійцями - в нашому підрозділі панує дух батальйону Донбас зразка 2014 року. Дисципліна, самоорганізація і повна віддача загальному ділу.

Та праця зі взводом - це тактика . Мене більше цікавить стратегія : як і коли будемо вішати опудала (назву їх так – бо прокурори подумують щось не те). Таких, як я з Катаною, у нашому Русі вважають за радикалів...ми обидва входимо в політичну раду військового табору.

Наприкінці осені, до мене приходить розуміння невеликого ККД моєї праці в якості командира групи ВК. Є відчуття, що зможу зробити для справи набагато більше, якщо вийду з корпусу і зосереджу увагу на стратегічних питаннях, реальних кроках, які змінять Систему. Принаймні буде шанс. Там, під Радою, на мій погляд - це неможливо. Досягнення помірних цілей, типу формування політичної сили, яка буде складатися з військових і Волонтерів, з подальшим потраплянням до Верховної Ради , мене не влаштовує - не бачу себе в ролі депутата).

Вранішнє шиккування – присутній Гал, Семен Семенченко. Прошу слова . Кажу що виходжу з ВК Донбас, та буду і надалі працювати над поваленням олігархату. За мною виходить Герман – об'являє теж саме. Багато хто був спантеличений, підходили після шиккування з питаннями. Пояснював, що все добре, я продовжую роботу у Русі Визволення, та мені потрібно більше простору для дій. Хочеться відійти від рутини, нарядів і тренувань. Повністю зосередитись на ключових питаннях стратегії, як казав один грек : «Дайте мені важіль і я переверну світ». Я хотів інтелектуально спланувати той самий важіль, і звичайно, натиснути на нього...

Оголошую в фб про створення клубу за інтересами «Вільні Стрільці». Через декілька днів після нашого з Германом виходу з ВК, заарештовують Гала. Взяли тоді трьох – Гала, Бека і Хамера по ст. 187 (розбій). Зараз з тюрми їх, Слава Богу, випустили, вони під домашнім арештом чекають суду.

ВІЛЬНІ СТРІЛЬЦІ

Ключова відмінність нашого клубу від будь-яких інших організацій – абсолютна більшість учасників озброєні : легальна мисливська зброя – калаші, дробовики, СГД.

Для тих , хто хоче до нас приєднатись , перша ключова вимога – почати оформлювати дозвіл на зброю. Новачок лишається в статусі кандидата, доки не придбає її.

Формуємо наші політичні погляди, очевидно - вони праві, консервативні і безкомпромісні.

Країні потрібен ПОРЯДОК.

Через три місяці мене заарештують.

Запис Воділи:

Арешт

14 лютого 2018 року. Я був арештований сумнозвісним підрозділом Корд по звинуваченню у вбивстві і пограбуванні . При цьому те , що не сходились дати приїзду Побратимів до мене, відсутність будь-яких доказів і багатогодинне дізнання в лісі з удушенням і імітуванням розстрілу, не зупиняли ні слідчого, ні прокурора, ні суддю. Все це дуже засмучує мене, як людину, щиро віруючу в світлі і безкорисливі ідеї. В один день з солдата – волонтера і батька трьох дітей мене перетворили в мародера і вбивцю. Сидіння за ґратами не абияк пригнічує вільних людей. А якщо врахувати ментовські знущання протягом довгих місяців перебування в СІЗО...Порівнювати себе з Левком Лук'яненком не смію. Проте, нова хвиля українських дисидентів заповонила в'язниці.

В одному з моїх віршів є такі рядки : « В'язниця тріскає - не вмішує усіх». Сформувались цілі поверхи для військових, і нова каста "сидільців" – військові. Коли почали з вищого керівництва батальйону, мені було просто сумно і боляче, та ніколи не думав , що режим Порошенка надасть і мені таку честь. Найгірше в цьому - це дискредитація, якій я був підданий.

«Іменем України»

Брав нас Донецький корд. Взяли трьох : мене , Германа і Воділу , 15 лютого 2018 р. Обвинувачення - потрійне вбивство у Донецькій області. Там чистий кримінал, вальнули кумів Януковича, та, думаю, аваківські

посіпаки вішали те, що було. Як мені пояснювали вже в Маріуполі ментовські керівники, якщо не спрацює це діло – вони намалюють інше. Катували тупо, як в сталінські часи, удушення - «слонік» і електрострум. Мене годин 5, Воділу 3, Германа 8 годин, хотіли чистосердечного. Германа зламали (покажіть мені , хто б не зламався?).

Верх цинізму і паскудства, що судять “Іменем України!”. Мда, ордени Донецька мусорня отримає від Авакова і з ДНР одночасно. Слава Україні!

Героям Слава!

15 травня 2018 р. Маріупольське СІЗО номер 7

Ельза

***Розкриваються двері мого гробу і входить
ВОНА - чорнява і юна, представляється :
Червоний Хрест, займається наглядом за
умовами утримання військових. Чується
легкий акцент – французженка, розказує
щось і посміхається. Розумні очі, бачить
масу листків у мене над койкою на верхніх
нарах, риється у своєму рюкзаку , дістає
штук 7 ручок, протягує мені і каже:***

- « Я бачу , Ви багато пишете.»

***Послання небес, годину назад закінчилась
моя ручка. Каже, що хоче з нами приватно
поговорити. Док, йде першим. Я збираю до
купи свої записи, книга вже готова – не маю
як її передати на Свободу, адвокат вчора при
нашій зустрічі відмовився її взяти. Думаю її***

передати з цим Ангелом. Док, повертається, виходжу – листки книги заховані за пояс, шумно шарудять – вони у пакеті. Зайшли в кабінет, думаю, що тут прослушка, та все одно кажу про книгу. Треба передати Катані. Все розуміє, але допомогти в цьому, каже - не зможе, такі правила. Їх, Червоний Хрест, сюди пускають на жорстких умовах, і їх порушення неможливе... розчарований.

Просить розказати, як сюди потрапив. Мда, починаю з 2014. Через 10 хвилин, вибачаючись, виходить і повертається не одна – ще дівчина, полячка. Мда, стільців у кімнаті два. Ельза сідає на підлогу, каже, що їй так зручніше, я сідаю біля неї, друга дівчина моститься біля нас. Стоять два стільці, а ми втрьох сидимо на підлозі... Ельза пояснює, що подруга потрібна, бо та краще розуміє російську мову і буде в нас перекладачем. Починає питати по-англійськи. Мда, я то кожному "гулку" спілкуюсь сам з собою по-англійськи... вони обидві ретельно записують мою історію... Батальйон, Блокада, Бережинка, Рух

*Визволення, тортури – для них все це
незвично. Пояснюю їм значення термінів :
олігарх, барига, рейдер, сепар, «слонік»...*

*Які у неї розумні очі. Й о х а н и й б а б а й!
Чому ми не зустрілись на гражданиці...*

Ох...Ельза... Ельза...

*Лежу днями на нарі і легенько посміхаюсь
своїм думкам...і що це зі мною...незнаю...*

Вільні Стрільці

"Нагадую : ми - Консервативна Організація , яка не має кумирів,(ну хіба що Бісмарк...). Ціль якої - ЗНИЩИТИ олігархат ,як явище в нашій Державі і привести до влади Добровольців та Волонтерів (диктатура років на п'ять...)

Статут Вільних Стрільців від 24 листопада 2017 року:

1. Ми - Вільні люди, що бажають бачити українське суспільство успішним та модерним, створюємо організацію Дієвої Боротьби за Свободу, Гідність, Права та рух Держави до успішного майбутнього.
2. Ми є організацією, створеною Вільними Громадянами , для визволення української нації від тиранії олігархату та охлократії.
3. В умовах олігархічної та проросійської окупації, бачимо нагальну необхідність відміни будь яких обмежень на володіння та носіння зброї, та застосування її проти загарбників, а також заради захисту Честі і Гідності окремого Вільного Громадянина.
4. Для представників нашої організації обов'язкове самообмеження в алкоголі, нецензурній лексиці та іншій розпусті , яка підриває Дух Воїна. Ми будуюмо нове суспільство , починаючи з Себе!
5. Ми заявляємо про те, що це політичне та Силове об'єднання Вільних патріотів України функціонує на принципі самофінансування, з метою запобігти будь яким спробам олігархату взяти політичний курс, та керівництво над організацією, під свій контроль.
6. Політична позиція організації та усіх її членів і прихильників є - правою. Що означає бачення розквіту українського суспільства насамперед - з позбавлення пересічного громадянина обмежень прав та свобод, що були імплементовані у минулому окупаційними режимами, а сьогодні - захопившими владу та приватизуваними ресурси країни і державні установи, групою фізичних осіб під загальною назвою : "олігархат", та їх посіпаками.
7. Ми оголошуємо принцип того, що багата квітуча Держава може бути створена лише за умов заможності , та свободи спроб досягнення щастя кожним окремим пересічним громадянином країни.
8. Ми вимушені визнати, що окремі категорії громадян, насамперед колишніх та діючих держслужбовців і політиків, повинні бути обмежені в правах та піддані різному ступеню покарання.

9. Відновлення інституту Сім'ї - як основи успішної Держави, що включає в себе заборону абортів, здоровий спосіб життя, належне становище Жінки і в суспільстві.

10. Ми оголошуємо принцип побудування Паралельних структур державного управління, позбавлення існуючих корумпованих та приватизованих силових структур монополії на насильство.

Фото: “выпускний бал”, 9 квітня 2020 року...вийду постою на сонечку...

Підтримати автора який наразі
перебуває на домашньому
арешті:
5168 7573 6080 7004 приват банк,
отримувач Адела Мельничук.